

CEMAL NAR

IRKÇILIĞIN
ZARARLARI VE ÇARESİ

CEMAL NAR

**IRKÇILIĞIN ZARARLARI
VE ÇARESİ**

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş / Hartlap'ta doğdu. İlkokulu kendi şehrinde, İmam Hatip Lisesini 1973'de Diyarbakır'da, Yüksek İslam Enstitüsü'nü 1977 de Kayseri'de bitirdi ve aynı yıl Kahramanmaraş /Andırın Lisesine Din Dersi Öğretmeni olarak tayin edildi. 1980'de atandığı Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşat ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003'de emekli olmak zorunda kalan yazar, halen okuma, yazma, irşat ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını cemalnar.com.tr sitesinde yayınlamaktadır. Sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde www.youtube.com sayfasında sunmaktadır. Zaman içinde değişik gazete, dergi ve sitelerde yazdı. İnternette yazarın binlerce makalesine ve videosuna erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok eseri yanında yazarın yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar Ve İbretler 2- Bu Sistemden İslam'a 3- İslamlaşma Bilinci 4- İslam Sancısı 5- Arş Gölgesi 6- Tasavvufun Anahtarı 7- Âlimin Önderliği 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset 9- İlim Ve Özgürlük 10- İlim Ve İktidar 11- İmanın Kıymeti ve Korunması 12- İman Ve Etkisi 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf 14- İnançta Arınma 15- İnançta Kirlenme 16- Okuma Aşkı 17- İslam'a Göre İrkçilik ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu 18- İnsana Ulaşmak 19- İslam'da Cihad Hak Batıl Mücadelesi 20- İncanın Kıvancı 21- Sistem ve Şeriat 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma 23- Gönül Azığı 24- Laiklik Sorgulaması 25- Derdimiz İslam 26- Adı Konmamış Savaş 27- Batılılaşmayla Hesaplaşma 28- Aydınların Karanlığı 29- Kitap

Sevgisi Yazma Aşkı 30- İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay 31- İslam'ın Özeti 32- İslam'da İrkçılık Ulusalçılık Milliyetçilik 33- İslam'sız Olmaz 34- İlimsiz Olmaz 35- Davetsiz Olmaz 36- Hesaplaşmadan Olmaz 37- Kıymet Bilmek 38- Hatırlatmalar 39- Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu 40- Müslüman Kimliğin Kodları 41- Bize Düşen 42- İslam davası 43- Din Diyalog Ve İlimli İslam 44- İslam'da Sakal Ve Kıyafet 45- Okuduğun Kadarsın 46- İslam'da İnsan İlişkileri - Din Muameledir- 47- İslam'a Ensar Olmak 48- Tanıdığım Maraşlı Hocalar. 49- Acilen İslam Birliği 50- Engin Gönül Yüce Ruh 51- İslam'da İnsan Onuru Ve Çağa Yansıması 52- Güncelin Dili 53- Hizmetten Teröre Gülen Sorgulaması 54- Türkiye'de Dindar Siyaset Pratiği 55- İnternette Kral Sözler 56- İslam Düşüncesinde Sağlık Ve Şifa 57- Hastalara Armağan 58- Maraş Hazinesi 59- Birey Üstüne Eleştiriler 60- İlim Ve Alim Üstüne Eleştiriler 61- İrfan Hayatımız Üstüne Eleştiriler 62- Devlet Ve Medeniyet Yolu Hicret 63- Sevgili Peygamberimiz Mekke Döneminde İslam'a davet 1- 2. Ciltler 64- Peygamber Örneğinde Ahlak Ve Merhamet 65- Kalpten Dile Eğitim Ve Terbiye 66- Batılılaşma Cinnetinde Aydınlar Ve Kurumlar 67- Kitap Ve Yazma Sorumluluğu 68- Allah'ın Yardımı Ve Zafer Şartları 69- İslam Açısından Laiklik Ve Sekülerizm 70- İmam Hatip Davası 71- İslam'a Göre İrkçılık Ulusalçılık Milliyetçilik 72- Kur'an Açısından İnsan Toplum İrkçilik 73- Sünnet Açısından İnsan Toplum İrkçilik 74- İnsan Ve Toplum Açısından İrkçiliğin Zararları Ve Çaresi 75- Osmanlıdan Cumhuriyete İrkçilik 76- Sistemin İrkçi Cinayetleri 77- Kürt Sorunu Ve Çaresi 78- PKK Terörü Ve Çaresi 79- İslam Sayesinde Kölelikten Yükselenler 80- Atatürkçülük ve Tabu

İthaf:

Topraklarında mü'min münkir cümle insana değer veren ve ırkçılığa asla paye vermeyen Osmanlı Hükümdarlarına hürmet, muhabbet, minnet ve şükran duygularımızla...

Cemal Nar

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	7
<i>I. BÖLÜM:</i>	10
IRKÇILIĞIN ZARARLARI.....	10
IRKÇILIK DİNE ZARAR VERİR	11
Müslüman Irkçı Olamaz	11
Müslümanlardaki Kafa Karışıklığı	16
Kültür Milliyetçiliği.....	21
Müsbet ve Menfi Milliyetçilik.....	28
Bu Kavramdan Hayır Gelmez	34
Bir Milliyetçinin İfadeleri.....	36
Hangi Milliyetçilik?.....	39
Çok Önemli Açıklamalar.....	41
Milliyetçiliğin “Millet’ini” Bilmek Gerek Önce	43
Din Ve Milliyet Müttehittir	44
“Milliyetçiyim” Demek, “Şeriatçiyim” Demektir	45
Her Milliyetçi Aynı Zamanda Şeriatçı Ve İslâmiyetçidir	46
Türkiye Cumhuriyeti Devleti Milliyetçi Değildir	47
Ulusçuluk Ve Etnisite Üzerinden Milliyetçilik Olmaz	48

Kim “Şeriat Üzere Milliyetçiyim” Diyorsa Makbuldür	49
İrkçılar Neden Dine Düşmandırlar?	50
Din İrkleri Bozar mı?.....	52
İrkçılık Dinden Çıkarır mı?	54
İrkçilerin Ortak özellikleri	58
II. BÖLÜM:	122
NE YAPMALI?	122
İrkçiliği Tanıma	123
Çaresini Bilme	126
İrkçılık Her Bakımdan Felakettir.....	127
Bize Düşenler	130
İrkçiliğe Tavrı Alma	135
Sorumluluk Taşıma	140
Hakkı Söyleme	142
Bozulmaya Erken Müdahale	144
Çare İslam’dır	147
Niyet Ve İhlas.....	150
SONSÖZ.....	160
KAYNAKLAR.....	163

ÖNSÖZ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنُسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ
شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا
مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا
اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ
وَرَسُولُهُ... أَمَا بَعْدُ:

Bizi “insan” olarak yaratan Rabbimize hamd ve şükür ederek över, razı olduğu dinini bize yaşayarak öğreten Hazreti Resul Muhammed Mustafa’ya, temiz ehl-i beytine ve mübarek ashabına salat ve selam ederiz.

Bilindiği gibi ırkçılık düşüncesinin ana fikri şudur: “Atalardan evlatlara genler ve kalıtım yoluyla geçen ruhî karakter ve fiziki özellikler sebebiyle ahlak ve şahsiyet, akıl ve zeka, bilgi ve beceri edinmede kabiliyet ve başarı gibi temel insani özellikler, belli ırklarda doğuştan vardır. Dolayısıyla bu ırklar başkalarına üstündür.”

Bu düşünceden ve tarih boyunca uygulamalardan anlaşılan odur ki ırkçılık, öteden beri üstün sayılan ırkların diğer ırklar üzerinde çok kaba bir egemenlik kurma ve aşağılayıcı bir sömürme girişimlerinde etkin bir meşrulaştırıcı gerekçe olarak kullanılmıştır. Bu ise genelde dünya barışına vurulan en büyük darbedir. Özelde de ırkçılık, toplumda birlik ve beraberlik, sevgi ve kardeşlik, hukukun üstünlüğü, adalet ve eşitlik, barış ve huzur, ahlaklı ve erdemli olma gibi gereklilik ve güzelliklerin en büyük düşmanıdır. Onun olduğu her yerde sürekli emeğin istismarı, alın terinin sömürülmesi, kan ve gözyaşının dökülmesi vardır.

Dünyada son birkaç yüzyıl bu ırkçılık belası ve fitnesiyle geçti maalesef. Dünya savaşları yaşandı bu yüzden. Yüz milyona yakın insan öldü. Osmanlı Devleti yine bu sebepten yıkılarak paramparça oldu. Ümmet dağıldı ve birçok devletlere bölündü. Hala aynı bela ve musibet yüzünden çok çok canımız gitti, malımız bitti, emeğimiz ve enerjimiz heder edildi. Toplumda derin yaralar açıldı, insanımız dininden, imanından, birlik ve beraberlik duygu ve düşüncelerinden, sevgiden, saygıdan, sıcak komşuluk ve yurttaşlık ilişkilerinden oldu bu lanetli akım yüzünden.

Bugün de bu bela olmasaydı biz bambaşka bir devlet ve millet olacaktık. Daha mutlu, daha zengin, daha güçlü, daha hatırlı olacaktık. Hazinemizden oluk oluk akan paralar bu ırkçılık fitnesinden çıkan ateşi söndürmeye harcanmasaydı, ülkemiz daha zengin, dolayısıyla daha mamur, daha özgür, daha mutlu olacaktı. Ayrıca ırkçılık yolunda kaybedilen canların, akan kanların, heba olan enerjilerin, çekilen acıların hesaba sığmayan manevi değerini hiçbir şey takdir edemez elbette. Maalesef bugün bile ülkemizin

en önemli sorunu ırkçılığa dayalı terör ve bu yüzden zayıflayan ekonomidir.

Bu kitabımız ırkçılık serimizin 4. Kitabıdır. Daha önceki kitaplarımızda konunun temellerini, kısa tarihini, Kur'an ve sünnette nasıl reddedildiğini görmüştük. Bu kitap ise ırkçılığın zararlarından ve buna karşı alınacak tedbirlerden bahsetmekte "ne Yapmalıyız?" sorusunun cevabı aranmaktadır. Bir yerde ırkçılığa karşı takınmamız gereken tavrımızı belirtir.

Bundan sonraki dört kitabımızda ise bugün ülkemizde yaşanan ırkçı uygulamaları, buna dayalı zulüm ve cinayetleri, bu bahane ile sürdürülen bölücü faaliyetleri ve terörü işleyeceğiz. Bir eğitimci ve davetçi olarak çağa tanıklığımız ve borcumuz ifade edilmeye çalışılmıştır. Kitaba emeği geçen herkesten Allah razı olsun; teşekkürlerimizi sunarız.

Rabbimizin İslam nimetini itiraf ederek bu vesile ile O'na sayısız ve sonsuz hamd-ü senalar eder, şükürlerimizi sunarız. Kitabı bereketlendirmesini ve faydalı kılmasını niyaz ederiz.

Cemal Nar
Kahramanmaraş

I. BÖLÜM:

IRKÇILIĞIN ZARARLARI

IRKÇILIK DİNE ZARAR VERİR

Müslüman Irkçı Olamaz

Aslında bu konuyu yazıp yazmamakta tereddüt geçiriyorum. Çünkü bu zamana kadar yazdıklarımız konuyu yeterince açıklıyor. Ancak ırkçılık ve asabiyetin bir Müslüman için tehlikesine dikkat çekmemeyi de kabullenemedim. O yüzden konuya açılım istedim.

Bilindiği gibi bir insan “şehadet” veya “tevhid” kelimesini içtenlikle inanarak söylemekle Müslüman olur. Bunun anlamı ise “yerleri ve gökleri yaratan Allah vardır ve birdir. Hz. Muhammed (sav) ise onun seçtiği son peygamberdir.

Böyle söyleyen bir insan, peşinen Hz. Muhammed’in (sav) Allah Teâlâ’nın seçtiği son peygamber olarak Allah Teâlâ’nın katından kendisine vahyedilen Kur’an’ı hem tebliğ, hem tebyin ve tefsir eden, hem de uygulamalı olarak gösteren bir insan olduğuna iman eder.

Buna göre Kur’an Allah kelmamıdır. Allah ise kainatı ve içindekileri yaratan biricik Yaratıcıdır, İslam dinini gönderen, onunla emirler ve yasaklar koyan, tavsiye ve teşviklerde bulunan

biricik “şâr’i”, yani “din gönderici, kanun koyucudur”, kendisine ibadet edilen biricik “mabuddur”, her emir ve yasağına kayıtsız şartsız ve seçeneksiz itaat edilmesi gereken biricik tanrıdır, ilahtır. Hiçbir Müslüman Kur’an-ı Kerimi, onun emir ve yasağını, verdiği haberi tartışamaz, reddedemez, benimsemezlik gösteremez. Onun verdiği bilgiyi inkar etmekle o bilgiyi alaya almak, aşağılamak, beğenmemek, çirkin görmek ve saygısızlık etmek arasında hiçbir fark yoktur. Bu sayılanlar, aynen inkar gibi küfürdür, dinden çıkmadır.

Kaldı ki Allah kendisine itaat edimesini, emirlerine uyulmasını, yasaklarından kaçınılmasını, açtığı yolda yürünmesini, o yolun dışında kalan batıl yollara gidilmemesini kesinlikle emreder kitabında. Bütün bunlar için ayetleri ortaya koymaya gerek görmüyoruz. Belki şunu söyleyebiliriz; bir insan Allah Teâlâ’nın emir ve yasaklarının bazılarını, aslında inkar veya beğenmeme değil de, nefsinin rahatı veya şehvetlerine mağlup olma yüzünden uyup itaat etmese, ehl-i sünnet inancına göre dinden çıkmaz. Ama günahkar olur, fasık ve facir gibi çirkin isimler alır ve bu isyanının cezasını hem dünyada hem de ahirette çeker. Eğer şartlarına uygun tövbe eder de kendisini affettirirse, o başka. O şartlardan biri de, günahı terkederek bir daha ona dönmemek.

Bu yüzden Allah ve Resulüne inanan bir insan asla ırkçı olamaz. Bilmeden, gaflet ile olmuş olsa da derhal tövbe ederek o haramdan kurtulması gerekir.

Bilindiği gibi her mü’minin yeryüzünde var oluşunun amacı, Allah Teâlâ’yı tanımak, inanmak, sevmek, ona ibadet ve itaat ederek rızasını kazanmaktır. Bunun için ilim ve amel gerekir.

Muhabbetullah ve mehafetullah, yani Allah sevgisi ve saygısı, her Müslümanın öncelikli derdidir, kaygısıdır, maksadıdır, amacıdır. Allah Teâlâ'nın hangi kullarını sevip sevmediği de Kur'an-ı Kerîm'de açıkça yazılmıştır.

Biz birinci bölümde Kur'an-ı Kerîm'de, ikinci bölümde de sünnette dinimizin ırkçılığı kesinlikle yasakladığını, çok çirkin gördüğünü ve lanetlediğini uzun uzadıya yazdık. Madem öyle, bir Müslüman nasıl dinden çıkmayı göze almadan ırkçı olabilir?

Bir zamanlar bazı milliyetçi öğretmen arkadaşlara Kur'an-ı Kerîm okutma dersleri veriyordum. Onlar milliyetçiliği ırkçılık anlamında almıyor ama biraz Milli Eğitimin verdiği ideolojinin etkisinde kalıyor, biraz da o zamanki sol hareketleri din düşmanlığından milliyetçiliği dindarlık sanıyorlardı. Fakat içlerinde birisi şuurlu bir ırkçı idi. Nasılsa ders sonrası konu buraya geldi. Ben ırkçılık hakkında Kur'an ayetlerini okudum. Herkes sessizce ama beni onaylayan bakışlarla dinliyordu. Söz döndü dolaştı, “Arapların Türkleri arkadan vurduğu” şehir efsanesine geldi.¹ Biz kısa kesmek için,

- Öyle bir şey olduysa bile günahı vebali o gün o haramı işleyenlerindir. Bugünkü Arapların suçu ne? Allah Teâlâ'nın “Ancak Mü'minler kardeştir, öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki rahmete eresiniz.”² Buyuruyor. Aralarından hata veya suç işleyenleri bu yüzden sevmediğin

---

¹ Bu sözün ne kadar yanlış olduğu gerçeği için bkz. Cemal Nar, İslama Göre Irkçılık, s. 192 vd.

² Hucurat 10.

olabilir, ama topyekun bir Müslüman ırk için, hem de ayete rağmen nasıl böyle söyleyebilirsiniz? dedim.

Bana ne dedi bilir misini?

- Hocam, benim Kur'an'a saygım var. Ama o da dese ben Arabı kardeş kabul edemem.

İçimden “olmaz olsun bu saygı” dedim. Dışımından da arkadaşlara:

- Bu tartışma burada biter. Zira bir Müslüman Allah Teâlâ'nın sözünü tartışamaz. Onu alıp almama, kabul edip etmeme muhayyerliği, seçeneği yoktur. Bana müsaade.

Gitmek için ayağa kalktım. Beni kapıya kadar uğurlayan ve çok üzgün olduklarını ifade eden diğer arkadaşlara ayrılırken son olarak şunu söyledim:

- Bari yatmadan önce bir şehadet kelimesi çektirin de uykuda ölürse kafir gitmesin.

Aynı sözleri Sevgili Peygamberimizin (sav) için de söyleyebiliriz. Onun ırkçılık ve asabiyete dair onca sözünü duyup da kabul etmeyen, ırkçılık gibi lanetli bir düşünceyi sürdüren bir insan, nasıl olur da “Hz. Muhammed benim peygamberimdir” diyebilir?

Hiç unutmayalım ki Allah Teâlâ peygamberlerini iş olsun, , hikayeleri anlatılsın da insanlar macera dinlensin diye değil, itaat olunsunlar diye gönderdi. Kendisine uyup itaat etmediğin, söz ve işlerine değer vermediğin, yolunu yol edinmediğin, haramını

haram, helalini helal edinmediğin, kendisi gibi duyup düşünmediğin birisini “peygamber” diye kabul etmenin anlamı nedir? Bu imanın kıymeti nedir? Hayatta ne sağlar bu iman insana? Bu kendini aldatmadan başka nedir Allah aşkına?

O yüzden bir Müslüman asla ve kat’a ırkçı olamaz. Aslında bunu uzun uzun anlatmaya ve uyarmaya da gerek yoktur. Zira 2. ve 3. bölümlerde bütün ayrıntılarına varıncaya kadar bu konu işlenmiştir. Sözün daha ötesi var mıdır? Bundan sonrası ya cehalet, küfür kastı olmama ve öğrendiğinde pişman olma gibi kurtarıcı sebeplere sarılarak “iman zafiyetidir” diyebiliriz, ya da bunlar yoksa açıkça “küfürdür” deriz. Her ikisi de Müslümana yakışmaz.

Evet, bazı Müslümanların kendilerini hem de övünerek “milliyetçi” diye isimlendirdiklerini biliyoruz. Üstelik laik devletin kurucuları “milliyetçilik” ilkesini devletin temel özelliklerinden kıldığını da biliyoruz. Mesela hem “Atatürk İlkeleri”, hem de CHP’nin “altı ok” ile işaret ettiği esaslardan birisi de “milliyetçilik”tir. Şimdi bu milliyetçiliği dindarlık ve ümmetçilik ile bir tutmak, Mustafa Kemal’e ve CHP’ye hakaret değil midir? Hatta “her şey Türk için, Türke göre, Türk tarafından” diyen bir partinin de “dokuz ışık” dediği umdelerinden birisi yine “milliyetçilik”tir. Hatta son zamanlarda enternasyonal düşünceye sahip sosyalistler bile “milliyetçilik” ilkesine bağlı olduklarını ısrarla vurgularlar. Ancak onlar daha doğru bir kelime ile bu düşüncelerini “milliyetçilik” değil de “ulusalcılık” kavramı ile ifade ederler. Farkı neyse?!

Acaba bazı dindar Müslümanların bu “milliyetçilik” kelimesini seve seve kullanmadaki hata sevap durumları nedir? Mesela birisi kendisi için “Türk Milliyetçisi”, diğeri “Kürt

Milliyetçisi, öbürü “Arap Milliyetçisi” diyebilmektedir. Üstelik her ırkın milliyetçisi diğerinden rahatsız olduğunu da saklamamaktadır. Bu normal bir şey midir? Madem ki milliyetçilik iyi ve güzel bir şeydir, kendi ırkın için bunu isterken, başka ırklar için neden istemiyorsun? Bu sorunlu bir düşünce değil midir?

Bizce bu bir kafa karışıklığıdır. Biz de “her milliyetçi ırkçıdır” kanaatinde değiliz. Bu ülkede milliyetçiliği “Kültürel Milliyetçilik” anlamında kullanan, asla etnik anlamda ırkçı olmadıklarını söyleyen çok insan vardır. Biz bunların samimiyetine inanmak durumundayız. Peki bu bir kafa karışıklığının sebebi nedir?

Bunun altında yatan sebep İslam’ı iyi bilmemektir. Bunun altında yatan da Laik, pozitivist, din düşmanı bir “Milli Eğitim” çarkından geçmiş olmalarıdır. İsterseniz, daha önce de değindiğimiz bu konuya kısa bir açıklık getirmeye çalışalım:

Müslümanlardaki Kafa Karışıklığı

Bu bir kafa karışıklığının sebebi “millet” kelimesine yatmaktadır. Çünkü hakikatte “millet” kelimesi Arapçadır ve manası “din” demektir. Buna göre önce “Milliyetperver”, sonra da “milliyetçilik” olarak sunulan kelime gerçekte “dindarlık, dini sevmek, dini savunmak, dini yaşamak ve yaşatmak” anlamına gelmektedir. Böyle olunca bu güzel bir kelimedir ve buna göre herkes “Milliyetperver” veya “milliyetçi” olmak zorundadır. En azından olması gerekir. Buna davet edilirse kimse karşı çıkamaz, en azından çıkmaması gerekir.

Osmanlı Devleti bazı insanını “Batının ilim ve tekniğini alsın, sonra gelsin de memleketi kalkındırsın” diye Avrupaya

gönderdi. Bazıları da Osmanlı yönetimini beğenmediklerinden Batının ayartması ile oraya giderek ecnebi konsolosluklarda ve siyonizme hizmet eden karanlık klüplerde ilim ve fikir alma yerine, keyif, şehvet ve ihanet aldılar. Sonra da bunu ülkeye taşımak için çabaladılar.

İşte kendi din, örf ve medeniyetinden kopmuş, Batının küfür kokan din düşmanlığı, laik hukuk, seküler felsefe ve yaşam biçimlerini bu ülkeye taşıyan, bu arada Avrupa'dan bu habis “nasyonalizm/ırkçılık” düşüncesini alıp getiren ırkçılar, hem İslam'ın, hem de dindar Müslüman milletin kabul etmediği bu mel'un ırkçılık fikrini ahaliye yutturabilmek için bu “nasyonalizm” kelimesini doğru biçimde “ırkçılık”, “kavmiyetçilik” diye tercüme ederek sunmak yerine, tuttular bunu “milliyetçilik” diye tercüme ettiler. Böylece bu lanetli düşünce “ırkçılık” adıyla değil de, “milliyetçilik” adıyla yayıldı. Yani bu “zehirin” adına “bal” dediler. Sonra da dini söylemlerle sulandırarak şerbet yaptılar ve altın taslarla, billur kadehlerle millete sunarak, o zehiri “bal şerbeti” diye içirdiler. Millet de içince sarhoş oldu, kafası karıştı. Sonra ayıkan ve anlayan oldu elbette, ama hala anlamayanlar da eksik değil maalesef.

Yani anlayacağımız bu kelimeyi “ırkçılar”, “kavmiyetçiler”, “nasyonalistler” istismar ettiler. “Milliyetçilik” kelimesinin kökü olan “millet”, kelime olarak aslında “din” anlamına geliyordu. Müslümanlar kendilerine “Millet-i İbrahim” derlerdi. Böylece “milliyetçilik”, sanki “dini, şeriatı, Müslümanları ve vatanlarını sevip korumak, yüceltmek” sanıldı. Böyle sananlar da haliyle “milliyetçi” oldular.

Şimdi bu macerayı bilmeyen adam saf saf soruyor: “Dini, şeriatı, Müslüman milleti ve vatanı sevip korumakta, yüceltmek için çalışıp çabalamakta ne kötülük var?”

Bunda bir kötülük yok ama kazın ayağı öyle değildi. Yani milliyetçilik aslında dini, şeriatı, Müslümanları ve vatanlarını sevip korumak ve yüceltmek değil, sadece belli bir ırkı ve onun yaşadığı yeri sevip, koruyup yüceltmektir. İşte kafalar böyle karışmıştı!

Kitabımızın başında Kemal Karpat’tan bir alıntı da yaparak bu istismarı yazmıştık. Hatırlarsanız orada Kemal Karpat, “cumhuriyete gelince, devleti ele geçiren kadro artık “millet” kelimesindeki “din ve Müslüman ahali” anlamını bildiğinden, istismara tenezzül etmemiş ve Moğolcadan alınma “ulus” kelimesini kullanmıştır. Artık “milliyetçilik” yok, “ulusalcılık” vardır” anlamında fikirler sarfetmişti. Bu da cumhuriyetin laiklik ve dinsizlik anlayışına yakışır doğrusu.

Şimdi cumhuriyetin başka bir aydınına kulak verelim. İlber Ortaylı der ki: “Batılılaşma sorunu ile karşı karşıya gelen Osmanlı İmparatorluğu dediğimiz zaman bu batılılaşmanın yarattığı en büyük tepki veya yansıma hiç şüphesiz ki milliyetler sahasında, ethnicite anlamında görülmüştür. Yoksa, Osmanlı toplumunda “millet” demek, bugünkü “nation” anlamında bir kelime değildir, bunu biliyoruz. Milleti bugün doğru kullananlar, “millî görüş” ve “millî gazete” diyenlerdir. Millet kavramı bir cemaate, bir inanç grubuna hitap eden bir sözdür. Onun için “nation” ve “national” karşılığı olarak mutlaka ulus, ulusal, ulusalcı deyimlerini kullanmamız lâzım.

“Millet” aslen Arapça bir kelime ve “söz” demek. Bu söz anlamındaki millet, bir anlamda “Tanrı’nın sözü” ve “Tanrı’nın sözü etrafında toplanan grup” anlamına geliyor. Dolayısıyla millet, ümmet gibi kelimeler dinî grupları ifade ediyor ve tarihin son Roma İmparatorluğu olan Osmanlı toplumunda böyle bir teşkilatlanma bulunuyor.

Üç Roma İmparatorluğu vardır. Birincisi: Klasik Roma’dır, pagandır, muhteşem bir imparatorluktur. Yani bu üçünün içinde en muhteşemidir, çağlar içinde en kalıcı olanıdır. İkincisi: Bizans dediğimiz Hıristiyan Roma’dır. En azından Doğu Avrupa ve Balkanlar bu devletin ve uygarlığın izlerini taşır. Üçüncüsü ise: Hâlâ ortadan kalkmamış olan, bir anlamda hâlâ kurumlan ve problemleri yaşanan Osmanlı İmparatorluğu’dur. Tarihte dördüncüsü yoktur, olmayacaktır; çünkü bunların doğduğu şartlar ve yaşadıkları dünya başkadır. Buralarda etnik anlamda bir grup hâkimiyeti yoktur, dil hâkimiyeti vardır. Yani Osmanlı İmparatorluğu’nun temel kurucu unsuru, ordusu, ordunun dili, bürokrasinin dili Türkçe olduğu halde, burada mühim olan ideoloji Türklük değil, İslâmlıktır. İslâm ümmetinden, İslâm milletinden olmak şarttır. O kadar ki zaman zaman bu Türklük küçümsemiştir.”¹

Bizim yaşımızda olanlara derim ki, biraz hafızanızı zorlayınız bakalım, acaba hatırlar mısınız, çocukluğumuzda gayri-ı resmî olarak hocaya, o günkü adıyla “okumaya” giderdik. Bize ilmihal dersi verirken hocamız:

---

¹ Bkz. Avrupa Ve Biz, s. 63 vd.

- Hangi millettensiniz? derdi. Biz de onun öğrettiği gibi hep bir ağızdan bağırdık:

- İbrahim milletinden.

Sonra okula gidince öğretmen bize sordu:

- Hangi millettensiniz? Hep beraber yine bağırdık:

- İbrahim milletinden.

Bu sefer öğretmen bize bağırdı:

- Hayır! Siz Türk milletindensiniz!

Biz de ilk şaşkınlığı ve kafa karışıklığını okulda yaşadık. “Acaba biz hangi millettendik? İbrahim milletinden mi, yoksa Türk milletinden mi? Acaba hangisi doğru söylüyorsu; hoca mı, öğretmen mi?”

Ondan sonra hep çatışma yaşadık. Okulda öğrendiğimiz kimi bilgiler ile evde ve “okuma” dediğimiz hocaların derslerinde öğrendiğimiz bilgiler ters düşüyordu. Fakat bir şey daha vardı; okulda öğrendiklerimizi öğretmenimiz her yerde söylememizi isterken, evde ve okumada öğrendiklerimizi öğretenler, “aman bunu okulda konuşmayın, gizleyin” diye tembih ediyorlardı. Öğretmenin tembihi ona güç ve kuvvet verirken, ailemizin ve hocalarımızın tembihi “gizem ve haklılık” veriyordu. Ve böylece şahsiyet kırılması da diyebileceğimiz “ikili duyup düşünme ve yaşama” biçimi sanki gayet normalmiş gibi gelip hayatımıza yerleşiyordu. Hayatın şu alanlarında şöyle, bu alanlarında böyle olunacaktı ve bu çok normalmiş gibi yaşanacaktı...

Her neyse, aslında şuurlu Müslümanlar, aldıkları dini eğitimle böyle bir oyuna gelmemeli, bu zokayı yutmamalı, bu zehiri içmemeliydiler. Mesela şu soruları sormalıydılar: “İyi ama “Müslümanlık” ve “Müslümanım” demek varken “milliyetçilik” ve “milliyetçiyim” demeye ne gerek vardı? “Müslüman” adı bizi tanımlamaya yetmiyor muydu? “Milliyetçi” kavramı “Müslüman” kavramına göre hangi artı değeri ifade ediyordu? “Türk milliyetçisi” söylemi ırkçı bir bakış açısı getirmez mi idi? Bu ise başkalarını dışlamak değil midir? “Dışlamak” değilse, yarım Kürtler, Araplar, Ermeniler gibi başka ırklar da aynı söylemi kullanırlarsa vaziyet ne olacaktı? “Dışlamak” ise otomatikman bölünme ve parçalanmaya zemin hazırlamak demek değil midir?”

Sonuçta “ırkçılık” yerine bu “milliyetçilik” kelimesi kullanılmamalıydı. Bu yanlış kullanım işte görüyorsunuz, başımıza bir sürü bela açmıştır.

Kültür Milliyetçiliği

Bunu telafi için şöyle bir söylem geliştirildi: Bu ülkede yaşayan herkes etnik kökenine bakılmaksızın alelittlak “Türk” tür. Yani “Türk” bir üst kimliktir. Herkesin kökeni itibariyle farklılıkları inkar edilmez. Buna göre etnik kökeni Kürt, Arap, Çerkez, Boşnak vs. her ne olursa olsun, o “Türk” sayılır, “Türk” kabul edilir. Buna göre “Türküm” diyen her fert Türk’tür. Bu vasıfları haiz olanların Türklüklerinden asla şüphe etmemeliyiz.

Peki ama bu söylemde sorun yok mudur?

“Ne mutlu Türküm diyene” sözünden başka ırkların gocunmasını yok mu sayacağız?

Veya aynı söylem ile kendimiz için Kuzey Irak'ta “Kürdüm” veya Suriye’de “Arabım” demek içimize sinecek mi? Sinmeyecekse, kendimiz için istemediğimiz bir şeyi başka kardeşlerimiz için nasıl isteyeceğiz? İstersek, Peygamber Efendimiz (sav) buyruklarına ters düşmüş olmayacak mıyız?

Diyelim ki bu ülkede yaşayan gayr-i müslim bir Yahudiye, bir Ermeniye, bir Rum’a nasıl “Türk” diyeceğiz? Ne inanç, ne örf ve adet, ne anlayış ve kavrayış birliği var aramızda. Şimdi biz dedik diye bunlar “Türk” mü oldular? Hadi diyelim oldular. Acaba bir Türk gibi inanacak, duyup düşünebilecekler mi? Değilse, dilinizden düşürmediğiniz şu sözün anlamı nedir öyleyse: “Efendim, Türk olmak için, yalnız Türk kanı taşımak, Türk ırkından olmak şart değildir, kâfi de değildir. Türk olmak için her şeyden evvel Türk Kültürü ile terbiye görmek ve Türk mefkûresi için çalışmak şarttır. Bu şartları haiz olmayanlara, kan bakımından ve ırk açısından Türk olsalar bile 'Türk' ünvanını veremeyiz.”

İki laf var, ikisini de siz söylüyorsunuz. Be birader, bunun hangisi doğru?

Sonra bir Kürt, bir Arap vs. ne icab ediyor da kendisi için ciddi ciddi “Türk” diyor? O diyorsa bile biz nasıl kabul edebiliyoruz? “Efendim, kültürel olarak” deniliyor. O zaman onların adı “Kültürel Türk” olması gerekmez mi? Serada yetişen “kültür mantarı” gibi mesela...

Bu sözlerden anlaşılacak tek bir mana vardır, hangi ırkın mensubu bunu yapıyorsa o bal gibi de kendisinden olmayan ırkları asimile etmek, kendi kültürüne katmak istiyordur, o kadar. Bu Türkiye’de Türkler için meşru bir hak olursa, Arabistan’da da Araplar, Acemistan’da da Acemler için meşru bir hak olacaktır.

Mukabele-i bil misil bunu gerektir. Hangi ırkçının içine siner bu? Senin içine sinmeyen, başkasının da içine sinmez. Asimile edilmeyi kendin için sorun görüyorsan, başkası için de görmeyi gerekir. Değilse, işte bu zulmün ta kendisidir.

Üstelik bu kültür milliyetçiliği bal gibi ırkçılık yapıldıktan sonra çaresizlik sonucu mecburen söylenmeye başlanmışsa, inandırıcılığını iyice yitirecek ve işi komediye çevirecektir. Biz bu konuları işlediğimiz “İslam’a Göre Irkçılık” kitabımızda “Biraz da Türkler Kürt Olsa?” başlığı altında biraz da işi komikleştiren şu satırları alıntılama istiyoruz:

“Yıllardır koca koca generaller, profösörler, yazarlar, çizerler, siyasetçiler, eğitimciler, bu sistemin “resmi ideolojisi» olarak bize şöyle söylediler: “Kürt diye bir ırk yoktur. Aslında onlar Orta Asyadan gelme Türk’türler. Ama dağda yürürken kara basmışlar ve çıkan “kart, kurt” seslerinden kendilerine “Kürt” ismini almışlardır. Kürtçe diye de bir dil yoktur.”

Oysa bu vatani beraber paylaştık, bu uğurda beraber savaştık. Hatta Cumhuriyet kurulurken de bir o kadar anlaşma yaparak sözleştik.¹ Sonra iş bitince bütün milletin adını “Türk” koyarak masal anlatmaya başladık.

Sonra sıkıştık. Dedik ki “Buradaki “Türk” kelimesi kültürel anlamda kullanılmıştır, bir ırkı temsil etmez. Dolayısıyla

---

¹ Cumhuriyet’e kadar o bölgenin adı haritalarda ve resmi kayıtlarda “Kürdistan” diye geçer. Osmanlı ırkçı olmadığı için bu isimden gocunmamıştır.

Kürt, Arap, Çerkez vs. hepsini kapsar. Kimse bundan gocunmamalı.”

Hadi şimdi biraz empati yapalım mı? Yani kendimizi muhatabımızın yerine koyarak düşünüp taşınalım mı?

Yapalım, herkes “empati yapmak faydalıdır” diyorsa, niye yapmayalım ki!

Hani “karda yürürken kart kurt sesi çıkınca...” hikayesi malum. Şimdi yeni bir hikaye uydursak nasıl olur? Mesela desek ki “Kürdistan dağlarından bataklık Anadolu’ya gelince, bastıkları yerden “türk turk” gibi mırık sesleri gelince bu gelenlere “Türk” dendi. Yoksa asılları Kürt idi.”

Ne dersiniz bu hikayeye, sizce tutar mı?

Nasrettin Hocanın dediği gibi “ya tutarsa!”

“Yok yok, tutmaz” diyorsanız size başka bir hikaye anlatayım. Ama bu yaşanmış cinsinden gerçek bir hikaye. İnternete bir asker sesi düştü. Adının falan olduğu iddiası da var ama önemli değil. Diyor ki bu hem bilgisiz, hem densiz, hem de dili ve ağzı bozuk edepsiz saygısız adam:

“Bakın size söylüyorum bak: ben birçoğunun Türk olduğuna dahi inanmıyorum. Adam (Recep Tayyip Erdoğan’ı kastediyor) Rizeliyim diyor, benim Rizeli arkadaşlarım var. İşte emir subayım biliyor, 15 yaşında gelmişler İstanbul’a. Adam hala o laz lehçesini kullanıyor, o güzel lehçesi hala duruyor. Bunda hiçbir şey durmuyor, hanımı da Arap. Yok, Türk kadını, kadını

bunlar temsil edemez ya! Geldiler koskoca Türkiye cumhuriyetini idare ediyor, daha ne rezillikleri var, daha neler var neler.”

Evet, böyle diyor zavallı adam. Ne demek bu? Hani bu ülkede yaşayan her vatandaşa “Türk” denirdi? Anayasadaki “Türk” kelimesi bir ırkı temsil etmezdi. Kürt, Arap, Çerkez vs. bundan gocunmamalı idi. Demek siz kendiniz bile inanmıyorsunuz bu masala, Kürt niye, Laz niye, Arnavut, Çerkez, Çeçen niye inansın?

Şimdi de benzer bir ifadeyi, beğenmediği bir şeyleri söyleyenler, daha doğrusu kendince “yalan söyleyip iftira atanlar” için Sayın Başbuğ kullandı: “Bunlar Türk kanı taşıyorlar” dedi.

“Türk kanı” ne demek? Hani bu ülkede herkes “Türk” idi? Bundan vaz mı geçtiniz? Öyleyse ne zaman ve niçin? Yine öyleyse başka ırklara “ırkçılık yapma hakkı” doğdu mu? Doğmadıysa neden? Bu hak neden sadece bir ırkındır?

Ve daha başka sorular arkada: “Türk kanı” taşıyanlar yalan söylemez, iftira atmaz, ayıp ve günah işlemezler mi? Türk kanı taşımamak çok mu büyük bir eksiklik, ayıp veya şerefsizlik? Ya Kürt kanı, Çerkez kanı, Arap kanı, Ermeni, Rum kanı taşıyanlara ne diyeceğiz şimdi?

Yine başa döneceğiz değil mi? Başa, yani “biz Türk deyince belli bir ırkı değil, bu vatanda yaşayan herkesi kastediyoruz. Sözümler söz.”

Sahi, sen inanıyor musun buna?

Eğer inanıyorsan, başka ırkların Türk ırkından aşağı yanı yok ise, hepimiz bu ülkede eşit insanlar isek, biraz da anayasal tanım olarak “Türk” yerine “Kürt” desek ne olur? Böylece biraz da “Kürt Kanı” taşısak mesela? Biraz da öyle şereflesek? Yani “Kürt” deyince, aynen “Türk”de olduğu gibi, belli bir ırkı kastetmeden, bu vatanda yaşayan herkesi kastediyor olsak olmaz mı? Parayla değil canım, sırayla olsun. Hadi “Türkler sayıca çok” diyelim, buna da çare buluruz. Madem Kürtler Türklerin üçte biri, bu ülkede yaşayanlara 3 sene Türk, 1 sene de Kürt diyelim, kabul eder misiniz? Bu ülkenin adı üç sene “Türkiye”, bir sene de “Kürdiye” olsun, olmaz mı?

“Niye olmasın? Sorun yok” dersiniz, size inanırım.

Yok, “hayır, olmsz öyle şey!” dersiniz, nasıl inanırım?

Demek “Türk” derken, “Türk kanı” derken bal gibi de ırkı kastediyorsunuz. Öyleyse bunun adı ırkçılık olmaz mı? Hemen kızmayınız, lütfen iyi düşününüz reddetmeden önce.

Hani sık sık “empati yapmalıyız” diyorduk ya, yapalım işte.

“Ne demek bu? Nerden çıktı bu empati?” dersiniz, yukarıda yazmıştık ama burada biraz daha bildik cümleler kullanalım:

Bu, “iğneyi kendine, (dayanabilirsen) çuvaldızı başkasına batır” demektir.

“Kendin için istediğini din kardeşin için de istemedikçe kamil mümin olamazsın” (hadis-i şerif) demektir.

“Ben Türküm. Ama bütün Müslümanları kardeş bilir, kendime eşit olarak görür ve severim. Yanımda üstün olan, daha takvalı, yani dinini daha iyi bilen ve en çok yaşayan dindar insandır” demektir.

“Allah Teâlâ’nın kimsenin kanına, kalıbına ve malına, soyuna ve sopuna değil, imanına, ameline, ahlakına ve temiz kalbine baktığına” inanırım. Bunu bana Allah (cc) ve Resulü (sav) öğretti. Bu öğretinin dışında buna ters düşen başka bir öğretiyi de tanımam. Asla tanımam. Bu yüzden “kafirûn Suresini” de “İhlas Suresi” gibi çok severim. Bana bunlar “lâ ilâhe illallah, Muhammedün Resulullah” tevhid kelimesinin açılımı gibi gelir de okumasına bayılırım” demektir.

“Ne demek?” sorusuna bilemiyorum, yeterince açık cevap oldu mu bu söylediklerim? Olmuştur diye umut ederim.

Biliyorum, bu yazı birçoklarımı rahatsız edecektir. Bilmeden beyni yıkanan, farkında olmadan aldığı virüslü cumhuriyetin ırkçı eğitimi ile ırkçı duygu ve düşünceler taşıyan ve bu yüzden rahatsız olan kardeşlerim için çok üzülüyorum. Düşünsünler ve işin peşini bırakmasınlar, bilgilensin ve aydınlansınlar isterim. Böylece bu hastalıklı yanlış düşüncelerden vazgeçsinler, İslam’ın aziz ilkelerine ersinler isterim.

Ama bilinçli ırkçılara gelince, “kınayanın kınamasından korkmamak,” Allah Teâlâ’nın sevdiği bir güzel haslettir,¹ bende de olsun isterim. Öyleyse varsın onları rahatsız etsin. Kim bilir, belki bu rahatsızlık merak ve ilgi ile onları da istifadeye erdirir.”

---

¹ Maide, 54.

Müsbet ve Menfi Milliyetçilik

O yüzden tarihten bu yana Müslümanların, Peygamber Efendimizin (sav) buyruklarında “davay-ı kavmiyye” olarak adlandırılan bu “ırkçılık/milliyetçilik/ulusalcılık” düşüncesine karşı olduğunu görürüz. Ancak Osmanlıların son zamanlarında bazı İslamcılar, kimi kafası karışık dindar insanların da “milliyetçi” adını alıp benimsemesi üzerine bu düşünce sahiplerinin dini kabul eden ve önemseyenlerine “olumlu veya faydalı anlamında “müsbet milliyetçi” demişlerdir. Çünkü onlara göre bu fikir önu alınmaz bir şekilde yayılmıştır. Buna da en büyük sebep, bu düşüncede nefsin heva, heves ve şehvetinin büyük bir payı, hissiyatın güçlü bir kuvveti vardır. Ona yekten karşı çıkmak, bizi bölüp parçalamak isteyen Batılıların ekmeğine yağ sürmektir.

Bu yüzden İslam alimleri ve İslam davasının kalem erbabı aydınlarımız, dindar milliyetçileri küstürmemek, gönüllerini alarak doğruya kazanabilmek için milliyetçiliği “müsbet” ve “menfi” diye ikiye ayırmışlar, “insanın kavmini sevmesi ve iyiliği için çalışması ırkçılık değildir” diyerek “müsbet milliyetçiliği” benimsemiş gözükmüşlerdir.

“Menfi Milliyetçilik” ise onların nazarında hakiki milliyetçilik, yani ırkçılıktır, kavmiyetçiliktir, ulusalcılıktır. Bu ayırımın altında yatan sebep ise aslında “millet” kelimesinin “din” anlamında olması ve bu inanca sarılanların sayıca bir hayli çok olmalarıdır. Gel gör ki menfi milliyetçiler olan ırkçılar, bu mübarek kelimeyi tahrif ederek, aslı manasında değil, yanlış da olsa bugün anlaşıldığı gibi ona sosyolojik anlamda ırk, kavim anlamı vermişlerdir. Yani zehiri altın tasta sunmuşlardır.

Ancak bütün bütün Batılılaşarak dinden kopmuş, dinsiz bir düşünce ve hayat tarzını benimsemiş, pozitivist, laik, seküler bir milliyetçilik, İslam'ın “ırkçılık/kavmiyetçilik” diye isimlendirdiği “menfi milliyetçiliğin” ta kendisidir. Tıpkı ekmeği mayalandıran, sütü yoğurt yapan “ faydalı mikroplar” olduğu gibi, insanı hastalandıran, yiyecekleri bozan “zararlı mikroplar” da vardır. Milliyetçilik de fonksiyonlarına göre tıpkı mikroplarda olduğu gibi, “müsbet” veya “menfi” olabilir demişlerdir. Bu yüzden de “müsbet” dedikleri zümreye müsamahalı ve mazur görücü bir dille yaklaşmışlar, “menfi” dedikleri için kullandıkları sert ve ağır dili onlara kullanmamışlar, dışlayıcı olmamışlardır.

Bu yüzden bugün Said Nursî, Necip Fazıl, Nureddin Topçu, Osman Yüksel Serdengeçti, Mustafa Yazgan, Ahmet Arvasî ve benzeri birçok kıymetli alim, mütefekkir ve muharrir insan, “zamanın bir modası veya gerçeği” görerek çok yaygın ve etkin olan “milliyetçilik” kavramını müsbet manada kullanmışlardır. Sayın Topçu'yu takip ederek kendilerini “milliyetçi” olarak tanıtan “hareketçiler”¹ veya genel ülkücülerden ayrılan Muhsin Yazıcıoğlu ve takipçileri “nizam-ı âlemcileri” veya benzer düşüncede olanları, üsluplarında yer yer sorunlar olsa da, bugün “ırkçı” saymak yanlış olur düşüncesindeyiz. Biz de bugün kavga etmeme adına selefimizden aldığımız bu üslup ve ifadeyi hayırlı bir gelenek olarak sürdürme kanaatinde olanlara karşı hoşgörülüyüz. Ama az önce de dediğimiz gibi, kimi üslup ve ifadelerden rahatsızız. Dolayısıyla bu söylemi doğrusu içimize pek de sindiremiyoruz. Hatta şöyle bir itirazı da tümünden haksız ve yersiz sayamıyoruz:

---

¹ Nurtin Topçu'nun fikirlerinden etkilenen ve “Hareket Dergisi” etrafında hizmet edenlere verilen isim.

“Hangi müsbet yanlarından ötürü bunlara müsamaha gösteriyor, kafalarının karışıklığına mazeret buluyorsunuz?”

Şöyle diyebiliriz: Bugün her köy veya şehrin kendi insanının kalkınması, ihtiyaçlarının karşılanması, ortak mutluluklar tatması için çalışmalar yapılmasını bazıları “milliyetçilik” olarak ifade ediyor. Başkalarına zarar vermeden yapılan bu tür faaliyetlere başka ne diyebiliriz? Eğer bu duygu, cemiyetin ihtiyacını karşılar, yardımlaşmaya ve dayanışmaya sebep olur; faydalı bir kuvvet temin ederse, ne diyebilir, niçin itiraz edebiliriz?

Aslında diyeceğimiz yok değildir. Mesela şöyle diyebiliriz; bütün bu müsbet işler, İslam kardeşliği ve Müslüman dayanışması içinde yapılamaz mı? Elbette yapılır. Öyleyse bu konuda da “Müslüman” adı yetmiyor mu ki “milliyetçi” adını alıyoruz? Üstelik bu isim ile yapılanlar, ahirette de faydayı devam ettirirler. Öyleyse “milliyetçilik” fikrini asla “İslam kardeşliği” imanının yerine koymaya kalkışmamak gerekir. O takdirde bu isimle kendini tanıtmak da fuzulidir.

Ancak yine de birileri bu gereksizlik ve fuzulilikte ısrar ediyorlarsa, bunun da menfi bir tarafı yoksa, “öyle değil böyle” diyerek kavgaya gerek yoktur kanaatindeyiz. Burada dikkat edilecek nokta, bu “müsbet milliyetçiliği” din kardeşliği ile pekiştirmek ve asla onun yerine geçirmemektir. Çünkü bu kavramın bütün bütün din kardeşliğinin yerini tutması imkânsızdır. Din, hiç şüphesiz etnisite ve milliyet üstü bir değerdir; bu evrensel değer, farklı ırktan ve etnik gruptan insanları kardeş kılar, ama milliyetçilik fikri, böyle bir şeyi başaramaz.

Menfi milliyetçiliğin özellikleri ise, başkalarına düşmanlık, ırkçılık, bölücülük, sömürgecilik, dine karşı kayıtsızlık ve hatta

onun yerini almak, kibirlilik ve gençleri ayartmadır. Avrupa bunun bedelini bir asırda iki dünya savaşı vererek çok acı bir şekilde ödedi. Milyonlarca insanını elleriyle katletti. Ülkelerini yakıp yıktı, bombaladı, taş üstünde taş bırakmadı. Ama sonunda akıllanarak felaketten ders aldı ve AB'yi kurmayı başardı. Milliyetçiliğin bu biçimi, şimdi Avrupa tarafından Asya'da ve Müslüman milletler arasında uyandırılarak onların parçalanmasını ve sonra da sömürge edinilmesini amaçlamaktadır.

Bu yüzden aslında milliyetçilik/ulusalcılık/ırkçılık yapanlar, farkında olarak ya da olmayarak Batı'nın bu emellerine hizmet etmektedirler. Ne var ki bu zavallılar milliyetçilik fikrinin güçlendirilmesinde ve meşrulaştırılmasında dinden bir destek almayı gerekli görmektedirler. İşte istismarın başlangıç noktası buradadır. Bu da başta söylediğimiz kafa karışıklığına sebep olmaktadır maalesef.

Burada bir hatıra nakledelim; Said Nursi İstanbul'a giden ve Kürtçülük fikriyle dönüp gelen bir gençten bahsetmektedir. Bu genci ikna ederek Kürtçülükten kurtarmıştır. Olayı yakından görelim isterseniz: "Ben Van'da iken hamiyetli bir Kürt talebeme dedim ki:

- Türkler, İslamiyet'e çok hizmet etmişler. Sen onlara ne niyetle bakıyorsun?

- Ben Müslüman bir Türk'ü fasık bir kardeşime tercih ediyorum. Belki babamdan ziyade ona alakadarım. Çünkü tam imana hizmet ediyorlar.

Bir zaman geçti, o talebem ben esarete iken İstanbul'da mektebe girmiştir. Esaretten geldikten sonra gördüm. Bazı ırkçı

muallimlerden aldığı aksülamel ile o da Kürtçülük damarı ile başka bir mesleğe girmiş. Bana:

- Ben şimdi gayet fâsık, hatta dinsiz de olsa bir Kürt'ü salih bir Türk'e tercih ediyorum, dedi.

- Eyvah, sen ne kadar bozulmuşsun, dedim.

Sonra ben onu birkaç sohbette kurtardım. Tam kanaati geldi ki, Türkler bu millet-i İslâmiyenin kahraman bir ordusudur.”

Bu hatıraya binaen şunları söyler: “Şarkta beş milyona yakın Kürt var. Yüz milyona yakın İranlı ve Hintliler var. Yetmiş milyon Arap var. Kırk milyon Kafkas var. Acaba birbirine komşu, kardeş ve birbirine muhtaç olan bu kardeşlere, bu talebenin Van'daki medreseden aldığı din dersi mi daha lâzım? Veyahut o milletleri karıştıracak ve ırktaşlarından başka düşünmeyen ve uhuvvet-i İslâmiyeyi tanımayan, sırf felsefi ilimleri okumak ve İslâmî ilimleri nazara almamak olan o merhum talebenin ikinci hali mi daha iyidir? Sizden soruyorum.”¹

Biz ne kadar inkar edersek edelim, milliyetçilik adı altında bu ülkede yıllarca ırkçılık yapılmış ve Müslüman halklar birbirine düşman edilmeye çalışılmıştır. Özellikle de iç içe olduğumuz Kürtler ve Araplar ile Türkler arasındaki kardeşlik duygularını ortadan kaldırmış, önyargılara ve ayrılıkçılığa, bölücülüğe sebep olmuştur. Bu da bizi bölüp parçalayarak başımıza büyük musibetlerin ve felaketlerin gelmesini sağlamıştır. Şu anda bile bu milliyetçilik/ulusalcılık düşüncesi Marksist, Leninist bir sosyalist düşünceyle birleşince, ortaya PKK adıyla bilinen kan dökücü

---

¹ Emirdağ Lâhikası, s. 438-440.

zalim bir terör örgütü çıkarmıştır. Kırk elli yıldır devleti çok olumsuz bir şekilde meşgul eden bu örgüt, bu milletin başına en büyük bela ve musibet, çok yaman bir fitne ve fesat olmuştur.

Seleften beri gelen bu “müsbet” ve “menfi” milliyetçilik söylemi, saydığımız gerekçelerden ötürü zaman zaman dindar yazarların bugün de “menfi” olanını yererken, “müsbet” olan milliyetçiliği övdüklerini görürür. Biz buna karşı tavrımızı yazmış, içimize sinmediğini söylemiş, “şaiBELİ” bulduğumuz bu kavramdan uzak durmayı tavsiye etmiştik. Bize göre birisi kalkıp da “Artık yeter! Bu kelime çok şaiBELİ ve bulanık! Bizim kendimizi bu kelime ile ifade etmeye ne mecburiyetimiz var? Allah Teâlâ’nın verdiği “Müslüman” ismi yetmiyor mu?” diyebilir. Biz de buna hak veririz. Ancak yine de bizi düşündüren ve ihtiyatlı olmaya sevk eden bir durum var. O da “iyi niyetli milliyetçi kardeşlerimizi kırıp incitmeden bunu nasıl yapabiliriz?” meselesidir.

Şimdi o meseleyi daha kolay aşmak için bir ifade biçimini denemek istiyoruz. O da, kendimiz yerine, gençliğinden beri ırkçı/milliyetçiler arasında yetişmiş, o camiayı içlerinde yaşayarak tanımış, sonra okumuş ve araştırmış bazı kardeşlerimizin yazdıklarından konuya yaklaşmak ve maksadı onların dilinden halletmeye çalışmak. İşte bu sebepten ötürü size bazı makalelerden iktibaslar aktaracağım. Bundaki amacımız, bizzat o düşüncenin içinde olanların duygu ve düşünceleri ile gerçeği yakalamaktır. Üstelik bizim bu hassasiyetlerimizin nasıl meyveler verdiğini de göstermektir. Kendi içinde birkaç başlık taşıyan, övücü de sorumluluğu gibi sahibine ait olan o yazılardan şimdi bazı alıntılar yapacağız.

Ancak akla gelen bir itirazı devreden çıkarmaya çalıştıktan sonra. Nedir mi o itiraz? Hemen yazalım:

Bu Kavramdan Hayır Gelmez

Acaba bizim bu hoşgörümüz bir çelişki midir? Siz ne dersiniz bilemem, ama zaten “hoşgörü” ve “müsamaha” kelimeleri kendi içinde bir itirazı barındırdığı için, bizce çelişki değildir. Olsa olsa iyi niyetli bir zafiyettir. Onu da selefimizden aldığımızdan meseleyi büyötmek istemiyoruz. Yoksa bizim asıl görüşümüz şudur: Bizim kendimizi tanımlamada “Müslöman” kelimesinden başka bir isim ve sıfata ihtiyacımızın yoktur. Dolayısıyla böyle “şaiBELI” kelimeleri kullanmak yersizdir.

Osmanlının yıkılmasıyla meydana boş bulan Cumhuriyetin kurucu kadrosu bu ölkede “milliyetçilik” düşüncesini, “sözde dine değer veren pozitif yönü” aldatmacasını hiçe sayarak, bilakis tam da zıddına tavır takınarak, onu din düşmanı, Batıcı, laik, seküler ve halktan kopuk kaba bir “İrkçılık” olarak uygulamışlardır. Bu arada kendilerine müsamaha ile bakılanlar da İslamcıların yanında değil, Batıcıların yanında yer almışlardır. Ne yazık ki İslamcıların bu “milliyetçilik” kavramına iyi niyetle müsamahalı bakması zaman içinde onların değil, Batıcıların işine çok yaramıştır. Özellikle de Mustafa Kemal ve İsmet İnönü devrinde bu kavramlar kullanılarak ölkenin her köşesinde akıl almayacak zulömler yapılmış, cinayetler işlenmiştir.

Kader-i ilahi ama acaba bu tarihi süreçte ırkçılar/kavmiyetçiler/nasyonalistler/ulusalcılar, kendi görüşlerini de önce “Milliyetperverlik”, sonra da “milliyetçilik” kelimeleriyle sunduklarında, yani kelimeyi tahrif ederek bozup istismar ettiklerinde bütün Müslöman alimler, düşünürler, yazarlar, çizerler

hep beraber “milliyetçilik kelimesine aldanmayınız, o tam bir ırkçılık ve kavmiyetçiliktir” deseler ve asla kabul etmeselerdi, acaba daha mı iyi olurdu? Gaybı Allah bilir. Ama bizim kanaatimiz bu soruya “evet” diye cevap vermektir. Sebebi ise ikidir. İlki, doğru olan neyse o yapılmalı, oalyın ismi istismara gidilemeyecek kadar netleştirilmeliydi. İkincisi, belki dindar insanlar, bu kesin muhalefeti iyi düşünür de o tür yanlışlara düşmeyebilirlerdi. O yüzden bugün geriye baktığımızda “keşke kullanmasalardı” diyoruz.

Fakat birisi de kalkar, “o günün şartlarını en iyi onlar bilir. Gerek olmasaydı herhalde böyle davranmazlardı” diyebilir. Evet, bir de böyle bir gerçek var. O günün şartları düşünüldüğünde onları mazur görebiliriz. Her devir kendi şartlarında değerlendirilmelidir. Biz geldik yetiştik, bir zamanlar milliyetçi olmak, Batıcılığı ve Batılılaşmayı, bu arada sosyalizmi ve komünizmi ret etmek anlamına geliyordu. Fakat “Milliyetçilik” deyince “Turancılık – Pantürkizm” de akla geldiğinden, Nureddin Topçu ve emsali bazı fikir ve siyaset erbabı ve onların bağlıları kendi farklarını ortaya koymak için “Anadolu Milliyetçiliği” şeklinde bir ifade kullanıyorlardı. Bu yüzden her “milliyetçi” için “ırkçı” tabirini, sırf yaşanan gerçekleri tam ifade etmediği için biz doğru bulmuyoruz.

Bu biraz da memleketin geçirdiği devreler itibariyle konjktürel bir durumdur dersek mazur görülebiliriz. İnsanları yaşadıkları zamanlarıyla değerlendirmeliyiz. Mesela kendi devrinin İslamcı yazarlarının başında gelen Necip Fazıl Kısakürek’in kitaplarını bugün okuyanlar, yazdığı ve konuştuğu dil ve üslubunun nasıl da “milliyetçilik” ile malul olduğunu göreceklerdir. Bu onun ırkçı olmasından değil, zamanın dilini

kullanma zaruretindedir. Yani “konjöktür efendinin azizliğidir” kısacası.

Şimdi burada kendini “milliyetçi” olarak takdim eden bir kardeşimizin şu “Milliyetçilik Yola Özürlü Çıkınca” başlıklı yazısını sunmak istiyorum:

Bir Milliyetçinin İfadeleri

“Kavmiyetçilik, modern Batı türü milliyetçiliğin kadim şeklidir. Fransız İhtilâli öncesi milliyetçilere “kavmiyetçi” dendiği gibi İslâm dünyasında milliyetçilik yapanlara da “kavmiyetçi” denirdi.

“Milliyetçilik” laik karakteriyle Batılı ulusçu yapıya benzeyerek İslâmî zeminini bütünüyle kaybediyor. Cumhuriyetin başından bugüne gelen çeşitli milliyetçi akımların yapısında görüldüğü üzere milliyetçiliğin İslâm’la bağı hem teorik, hem de sosyal mânada yeteri kadar açık değildir.

Bu özelliğini sürdüren milliyetçiler umumiyetle İslâm’ı, kendi eklektik bakışlarıyla “millî-mânevî ve mukaddes değerler” arasında sayar ve hizmet eder. Bu tavır milliyetçilerin muhafazakâr olarak görülmelerine vesile olabiliyor. Fakat mesele Cumhuriyet devletinin İslâmî yönden ıslahına ve anayasanın yapısının değiştirilmesine gelindiğinde İslâm’ın ağırlığıyla milliyetçilik arasındaki çatışma kendisini açıkça göstermeye başlıyor.

Böyle bir durumda milliyetçilik, İslâm faktörünü temele almaktan imtina ediyor ve Atatürk milliyetçiliği şablonuna sığmıyor. Bu mânada milliyetçilik için laik karakterli “milliyetçi

devlet” asıldır, İslâm “detaydır.” “Aslın”, “detayın” hizmetine girmesi gerek.

Bunlara göre İslâm milliyetçiliğe hizmet etmeli, ancak bu hizmet etme vasfını koruduğu müddetçe “milliyetçi devletin değerleri arasında sayılabilir. İslâm bütünüyle kendini merkeze koyarsa bunun adı “milliyetçilik” değil, “ümmeçilik” olur.

Mâlûmdur ki Kürt milliyetçileri de “Bütün dünya İslâm’ı bıraktı, bir biz onun yükünü yükledik, yeter artık, bu yük ağır geliyor, onu haklarımıza kavuşuncaya kadar bırakmak zorundayız.” diyorlar.

Bazı Türk milliyetçisi hareketler İslâm’ın Türklere sağladığı siyasî ve medenî imkânları kabul ediyor ve yüceltiyorlar. Fakat İslâm’ın anayasada ve devlet yapısında güçlü olmasının “inanca dayalı cephelere ve bölücülüğe yol açacağını” ileri sürerek, problemlili olan Atatürkçü devlet yapısının devamına destek veriyorlar.

Milliyetçi akımın içinde olan Prof. Abdulhaluk Çay’ın ifadesinden anlaşılacağı üzere, “milliyetçi için millet-din ilişkisi asıl-detay, kalıcı-geçici ilişkisidir.” Ona göre milliyetçi için kavim-devlet asıl, din ise zamana göre değiştirilebilen bir detaydır.

Türkiye’nin Batılılaşmayı tercih etmesini “Türk milleti İslâmiyeti seçerken olduğu gibi zamanın şartlarında özünden bir şey kaybetmeden kültür değişimlerine ayak uydurabilen bir yapıdadır” der ve ardından Batılılaşma tercihini Türklerin kendilerini koruma becerisinin tabii bir neticesi sayar. İslâm’ı, “Türk milleti” için sadece mânevî değerlerden bir değer olarak gösterir.

Abdulhaluk Çay'ın bu tavrı, klasik bir milliyetçi tavrıdır. Milliyetçilerin çoğu kabul etmese de durdukları yer burasıdır.

Milliyetçilerin İslâm'la bağı devlet ve sosyal yapı yönüyle güçlü değildir. İslâmî değer ve müesseselerin bütünüyle fonksiyonel olması yerine, onların bir kısmını kontrol altına almakta bir vasıta olarak kullanmak üzere açık tutmanın gereğine inanırlar. Atatürk milliyetçilerinin yaptıkları da bu yöndedir.

Milliyetçiliğin farklı bir tonu ve İslâm karşıtlığı daha belirgin olan ulusalcılık, sol ve sağ görüşlü ve ateist olmak üzere üç türdür. Milliyetçilerden farklı olarak İslâm'ı tamamen reddeder veya ferdî ve seküler bir konumda görürler. İslâmî bir hukuk sistemi yerine vesayetçi, katı laik milliyetçi bir devlet yapısını savunurlar.

İslâm etrafında millet olduğunda bu tür milliyetçi hareketler “posa” hâline geleceği için Osmanlı'yı Türk milliyetçiliği yapmadığından dolayı suçlarlar. Ulusalcı Kürtçüler de Selahaddin Eyyûbi'yi Kürt milliyetçiliği yapmadığı için önder olarak kabul etmezler. Böyle bir milliyetçiliğe ihtiyaç var mıydı? Doksan yıl geçti “millet”ten sâdır olmayan milliyetçilikle âbad olamadık.

İstiklâl Harbinde Türklerle din kardeşleri olan Kürtler, bugün Kürt milliyetçiliği ile etnisitelerine aidiyet taşıyan hüviyetle federasyon olmak istiyorlar. Eninde sonunda Atatürkçü Cumhuriyet ideolojisinin bu bölünmeyi getireceği belliydi.

Adam gibi, yani İlk Meclis'teki gibi İslâmca milliyetçilik olsaydı bugünkü sosyal çatışmalar olmazdı. İslâmî zemine

dayanmayan seküler milliyetçiliğin hâli ortada. Yapacak ve söyleyecek bir şeyleri var mı?”¹

Sözün kısası eğer “milliyetçilik” dini yaşamak ve yaşatmak ise hepimiz milliyetçiyiz. Ama acaba bugün kaç kişi böyle anlıyor bu kelimeyi? Yok eğer “milliyetçilik” “ırkçılık” ise, din onu lanetlemiştir, bir Müslüman asla milliyetçi, yani ırkçı olamaz. Çünkü din özünde ırkçılığı/milliyetçiliği/ulusalcılığı reddeder. Camiye cemaata giden ve namaz kılan bir Müslüman ırkçı olabilir mi?

Asla!

Hangi Milliyetçilik?

Şimdi size kendi düşüncelerimizi karıştırmadan başka bir “müsbet milliyetçinin” ağzından bu ülkedeki “milliyetçilik tiplerini” sunmak istiyoruz:

“Bazıları Türkiye'deki Milliyetçilik akımlarını iki kategoriye ayırır:

1- “Batı tipi” Türk milliyetçileri.

---

¹ Ahmet Doğan İlbey,
<http://www.habervaktim.com/yazar/73628/milliyetcilik-yola-ozurlu-cikinca.html> (05.11.2015)

2- Milli kültüre, tarihe ve İslam'a bağlı “anti batıcı” milliyetçiler. Geçmişte İslamcılar bunlara “müsbet” ve “menfi” milliyetçilik ismini vermişlerdi.

Batı tipi Türk milliyetçilerini üç gruba ayırabiliriz.

1- Türkçüler: Türk ırkının ve tarihinin müdafiliğini yapmalarına rağmen ırkçılık fikrini batıdan almaları bakımından batı menşeli idiler. Tarihimizde ırkçılık hareketleri hiç görülmemiştir. Batıda bunları etkileyen yazarlar daha çok Leon Cahun ve dö Guignestir.

2- Batıcı laik liberal hümanist milliyetçiler: Cumhuriyet çizgisine en iyi oturmuş grup da bu gruptur. Batı burjuva milliyetçiliğinin Türkiye temsilcileridir ve halen bu anlayışın temellenmesi için Türkiye'de bir milli burjuva yetiştirme gayreti içerisindeyler.

3- Milli kültür ve tarihi inkar etmemekle birlikte batılılaşma gereğine inanan milliyetçiler. Bunlar kendi kültürümüzü batının ilim ve tekniği ile bağdaştırmaya çalışan Doğu Batı sentezcileridir.

Bizim milliyetçiliğimiz İslam'ın "işe en yakından başlamak gerekir" ilkesinde ifadesini bulmaktadır. Bin yıllık millî tarihimizi yani tecrübemizi layıkıyla değerlendirmek milliyetçiliğimizin icaplarından. Bu tecrübeden oluşan kültür ve medeniyetimizi kurulacak yeni düzenin temeli yapmak kavgasını sürdürmekteyiz.

Milliyetçiliğimiz mevcut düzene ıslahatçı değil inkılapçı açıdan yaklaşır ve “anti batıcı” ve “anti emperyalisttir”. “Şahsiyetçilik”, “cemaatçilik” ve “devletçilik” onun hususiyetlerindedir. Milliyetçiliğimizin hedefi, Anadolu

toprağında İslam'ı yeniden hakim kılmaktır. Milliyetçiliğimiz cihanşümul bir tebliğin ve bir iman davasının ilk safhasını teşkil etmektedir. Türk Milleti tarih sahnesine İslam'la çıkmıştır, tarihi vazifesini İslam'la sürdürecektir.”¹

Söz milliyetçilerin kendini ifadelerinden milliyetçiliği tanımaktan açılınca, bu konuda çarpıcı gerçekleri sunan uzun bir yazıyı daha alıntılıyarak konuya açıklık getirmek istiyorum. Yazıyı içindeki ara başlıklarına, Kavramların kullanılış biçimine ve ifade tarzına hiç karışmadan sunuyorum. Bu da bizim müsamaha ve hoşgörüyü kavgaya tercih ettiğimiz bir delili olsun:

Çok Önemli Açıklamalar

“Kur’ânî Mânada Milliyetçi, Şeriatçı ve İslâmcı Demektir”

“Ulusçuluk, ırkçılık ve kavmiyetçilik, milliyetçilikle karıştırılmaktadır. Kavram kargaşası vebadan, âfetten, savaştan daha kötüdür. Türkiye’de bu kötülüğü yapanlar Cumhuriyet ilkeleriyle düşünenlerdir. Milliyetçi olduğunu söyleyenler, milliyetçiliğin İslâm ve şeriat üzere bir araya gelerek millet olanların değerlerini sevmek ve ihya etmek mânasına geldiğini bilmekle sorumludurlar.”²

---

¹ Fevzi Namıkoğlu, Türk milliyetçiliği ve Batılılaşma, s. 48 vd.

² İyi de, “Atatürk milliyetçiliği” ve Cumhuriyeti kuran iradenin CHP’de somutlaşan milliyetçiliğini nasıl görmezden geleceğiz? Bunların milliyetçiliğinin İslâm ve şeriat üzere bir araya gelerek millet olanların değerlerini sevmek ve ihya etmek mânasına geldiğini söyleyebilir miyiz? Bunlar, İslam ve şeriatı “milliyetçilik” adına kaldıran kadrolardır. İşte bu

Millet kelimesinden neşet eden “milliyetçilik”, dini ve dinin sosyal değerlerini savunmak demektir. 20. Asrın başlarına kadar Osmanlı’da millet ve milliyet kavramları dinî açıdan müsbet mânaya sahipti. Çünkü millet kavramı İslâm’la aynı mânaya geliyordu.

“Milliyetçiyim” diyenlere, milliyeti, İslâm ve şeriatı sahiplenme mânasında kullanıp kullanmadığını sorun. Cumhuriyetin modern seküler zihniyetiyle “milliyetçiyim” diyorsa, yanlış kullandığını ikaz edin. Milliyetçiliği İslâmî mânada kullanmayan siyasî partileri, dernek, kuruluş ve grupları aydınlatmak ve uyarmak millî, yani Kur’ânî bir vazifedir.

20. Yüzyılda Türkiye’ye ideolojik bir kavram olarak giren ulusçuluk karşılığında kullanılan milliyet ve milliyetçilik kelimeleri Batı’daki muhtevasıyla anlaşılabilir ve İslâmî olan bu kavramlar kirletilmiştir.

Milliyet kelimesi, İslâm ve şeriat mânasına gelen millet ve dolayısıyla millî kavramının oluş hâlidir, Kur’ânî bir kelimedir ve şeriatın yana olmak demektir. Müslümanlar açısından milliyetçilik “millet”ten olma şuurudur. Milliyetçi fikirlerde, İslâmî kaynak ve deliller olup olmadığına bakmak şarttır.

D. Mehmet Doğan’ın “Büyük Türkçe Sözlük”ünde milliyet kelimesi “aynı milletten, yani aynı dinden olma hâli, bir milleti

---

kafa karışıklığını görmemek mümkün değildir. Yani kendini “milliyetçi” olarak niteleyen ve bundan da övünen insanlara tutup da “hayır, siz milliyetçi değilsiniz” demenin anlamı nedir? Aslında sabırla okumaya devam edersek, yazar buna açıklık getirecektir. Ancak “ben milliyetçiyim” diyen bir ırkçı ve ulusalcıya “hayır, öyle deme, sen ırkçısın, ırkçısın de” demenin pratikte ne değeri olur, takdir sizindir..

diğer bir milletten ayıran unsurların toplamı, aynı millete mensup olanların tamamı” mânasında ve milliyetçilik de; “millet, milliyet topluluğunu, kendi dininden olanları esas alan, onu sevmek ve yüceltmek ana fikrine dayanan görüş” olarak târif ediliyor.

Milliyetçiliğin “Millet’ini” Bilmek Gerek Önce

Ali Yurtgezen’in ifadesiyle “Milliyetçiliğin ‘millet’i”ni bilmek gerek önce. Onun tesbitleri meseleyi vuzuha kavuşturacak tesbitlerdir:

“Millet kavramını yanlış anlıyoruz. Böyle olunca da gönül gönüle, omuz omuza vermesi gereken müslümanlar birbirinden ayrışıyor, ırk ve köken davası güdüp kardeşini yabancı görüyor. Millet İslâmî bir kavramdır ve kesinlikle bugün anlaşıldığı üzere ırkla, ulusla, kavimle ilgili değildir. Cenazelerimizi ‘Millet-i İbrahim’ üzere defneden bizler, o milletin ne olduğunu anlamamız, milliyetçiliğimizi buna göre tashih etmemiz gerekiyor. 19. yüzyıldan sonra İslâm âleminin yaşadığı parçalanmanın, ümmetin düştüğü tefrikanın önemli bir sebebi, Türkçeye yanlış olarak ‘milliyetçilik’ diye aktardığımız ‘nasyonalizm.’

Cahiliyye asabiyesinin modern versiyonu olan nasyonalizm, Fransız İhtilali’nden sonra, Batı’nın kendi şartlarında elverişli bir çözüm imkanı olarak rağbet görmüş. Sadece dünyevî bir verimliliği esas alan ve bu uğurda geleneksel bütünlükleri ayrıştırıp daha küçük birimler halinde yeniden düzenlemeyi metod olarak kabul eden modernizmin, şimdilerde modası geçen ulus-devlet dizaynına gerekçe yaptığı bir ideoloji. Vahye sırtını dönerek sabit ayağını kaybettiği için hiçbir meseleyi asla düzgün çizgilerle kuşatamayan modernizmin diğer kavramları gibi bu da kaypak, karmaşık ve belirsiz. Bizdeki milliyetçilik anlayışlarında

görüldüğü üzere, ‘Kişi kavmini sevmekle kınanmaz’ noktasındaki masum ve meşru türünden, kolektif bir nefsanîyetin ateşine odun taşıyanına kadar belki yüzlerce çeşidi var. (...) Fakat bir müslüman ‘milliyetçiyim’ diyorsa öncelikle bu anlayışın dayandığı millet kavramının ne olduğunu bilmek durumundadır. Milliyetçilik sonuçta bir millet kavramı üzerine kurulduğuna göre ‘millet’ nedir? Kur’an-ı Kerim, millet ‘din’dir diyor. Bizim irfanımızda Osmanlı’nın son zamanlarına kadar da topluluk ismi olarak kullanıldığında ‘bir dine mensup insanlar’ anlamı veriliyor millet kelimesine. Halbuki nasyonalizmin dayandığı ‘nation’ veya ‘ulus’u belki ‘kavim’ kavramıyla karşılayabiliriz. Belki diyoruz, çünkü ‘ulus’ kavim bile değil. Çok zaman devlet eliyle planlanan bir toplum mühendisliğinin, yapay bir inşanın ürünü.

Din Ve Milliyet Müttehittir

Bediüzzaman Hazretleri, “Milliyetimiz bir vücuttur; ruhu İslâmiyet, akli iman ve Kur’ân’dır” diyor ve millîyet kavramının asıl mânası dışındaki ırkçılığı ve milliyetçiliği reddediyor. “İslâm, kati bir sûrette menfî milliyeti ve fikr-i unsuriyeti (ırkçılığı) kabul etmiyor. Çünkü müsbet ve mukaddes İslâmiyet milliyeti ona ihtiyaç bırakmıyor. Evet, acaba hangi unsur var ki, üç yüz elli milyon (şimdi bir buçuk milyar) vardır? Ve o İslâmiyet yerine o unsuriyet fikri (ırkçılık), fikir sahibine o kadar kardeşleri, hem ebedî kardeşleri kazandırsın? Evet, menfî milliyetin tarihçe pek çok zararları görüldü. Ezcümle, Emeviler, bir parça fikr-i milliyeti (Arap ırkçılığını) siyasetlerine karıştırdıkları için, hem âlem-i İslâmî küstürdüler, hem kendileri de çok felâketler çektiler.”

Müsbet bir istikâmet gösteren Bediüzzaman Hazretleri, “dine dayalı gayret ve hamiyetin genelde millete daha çok mâloldüğünü, ırka dayalı hamiyetin hususî kaldığını” ifade ediyor.

“Biz Müslümanlar indimizde ve yanımızda, din ve milliyet, bizzat müttehtir; itibarî, zâhirî, ârizî bir ayrılık var. Belki, din milliyetin hayatı ve ruhudur.”

Türkçülük adındaki menfî milliyetin zararlarına da temas ediyor. Bu tarzdaki milliyeti yanlış uygulamaktansa, onu İslâm’a göre faydalı hâle dönüştürmeyi teklif ediyor: “Müsbet milliyet, hayat-ı içtimâîyenin ihtiyac-ı dâhilisinden ileri geliyor. Teavüne, tesanüde sebeptir, menfaatli bir kuvvet temin eder, uhuvvet-i İslâmîyeyi daha ziyade teyit edecek bir vasıta olur. Şu müsbet fikr-i milliyet, İslâmîyete hadim (hizmetkâr) olmalı, kal’a olmalı, yerine geçmemeli.”

“Milliyetçiyim” Demek, “Şeriatçiyim” Demektir

Demek ki “milliyet” üzerinden konuşup hareket eden herkese “İslâmî mânasında kullanıp kullanmadığını sormak gerek. İslâmî mânada “milliyetçiyim” diyenlere “İslâmcı ve şeriatçı olduğunu” söylemek ve tebrik etmek lâzım. Tepki gösterenlere de “siz milliyetçi değil, ulusçusunuz” demek gerek.

“Milliyetçi bir anlayışa sahibim” diyenlerin milliyetçiliğinde İslâm ve şeriata dair mesnet ne kadar güçlü ise o kadar millîdir. Yoksa gayr-ı millîdir. Günümüzde kullanılan “milliyetçi” ve “milliyetçilik” söylemleri ulusçuluktur, kelimenin asıl mânasıyla ünsiyeti yoktur. Bu mânada milliyetçi kavramını siyasi partilerinin ön ismi yapan hareketin milliyetçiliği yanlıştır, sekülerdir ve ulusçuluktur. Öyle ki kırk yıllık milliyetçi parti bu mânada milliyetçi değildir.

Bir başka misal: Türkçü derneklerin bir asırdır sürüp gelen ve elan devam eden Türk milliyetçiliği anlayışı da milliyetçi değil,

ulusçudur. Zemini modern ve sekülerdir. Bu ve benzeri kuruluşların “milliyetçiyiz” demelerinin millet nezdinde hiçbir değeri ve inandırıcılığı yoktur. Çünkü Müslümanlığın esas olduğuna inanan Türkiye’deki Türkler, bu grupların, “milliyetçi” ve “milliyetçilik” kavramını İslâm ve şeriat mânasında kullanmadığını gayet iyi biliyor.

Her Milliyetçi Aynı Zamanda Şeriatçı Ve İslâmiyetçidir

Ulusçuların ve kavmiyetçilerin dilinden bu Kur’ânî kavramları düşürtmeye çalışmalı. Ya aslına uygun “milliyetçiyim, yani şeriat yolundayım” dedirtmeye çalışmak, ya da “milliyetçi” kavramını kullanmamasını, “ulusçuyum” demesini tavsiye etmek lâzım.¹ Böylece Kur’ânî bakımdan gerçek milliyetçiler ve modern ulus çizgisindeki sun’î ve yapma milliyetçiler belli olmalı ve herkes yerini bu mânaya göre tercih etmelidir. İslâmî ölçüler içinde idrak edilirse ancak “milliyetçiyim” denilebileceği kavranmalı. Bu ölçüler içinde her milliyetçi aynı zamanda şeriatçı ve İslâmiyetçi olduğunu bilmelidir.

Bakışımızı Kur’ân’dan aldığımızda “milliyetçi” ifadesi, İslâmiyetçi ve şeriatçı, yani bu istikâmette bir toplum ve devlet üstüne gayesi olan demektir. “Şeriatçılık” ifadesinde “cılık” ekini

---

¹ Onların bu tavsiyeyi dinlemeyecekleri malumdur. Çünkü bu bir iman sorunudur. O değişmedikçe bu teklifte ısrarın bir faydası da yoktur. Bu yüzden yazarın ve onun gibi düşünenlerin tam da burada “madem onlar bu iki tavsiyemizi de dinlemiyorlar, hiç de dinleyeceğe benzemiyorlar, öyleyse biz de onlardan olmadığımızı göstermek için, bundan sonra biz bu kelimeyi terk ediyor ve kendimiz için sadece Allah Teâlâ’nın verdiği “Müslüman” ismini alıyoruz” demelerini bekliyoruz, ama şimdilik bu fikirden teğet geçiyorlar. Sabırlıyız, eninde sonunda bu güzelliğe geleceklerdir.

misâlleri açıklığa kavuşturmak için kullandığımız dikkate alınmalı. Elbette İslâm ve şeriat bir ideoloji değildir. Dolayısıyla “şeriatçılık” ifadesine ihtiyacımız yok, şeriata tâbi olunur.

Milliyetçiliğin dünyevî bir ideoloji olarak alınışı Batı kaynaklıdır. Milliyetçilik (ulusçuluk, ulusalcılık), Türkiye Cumhuriyetinin ideolojisinin de temelini oluşturdu. İslâm öncesi Türk tarihi ile Batılılaşma veya “muâsır medeniyet” (çağdaş uygarlık) seviyesine ulaşma düşüncesi, bu milliyetçiliğin esasıdır. Devrimler bu esaslar üzerine oturtulmuştur. Atatürk milliyetçiliği, şeriatçı mânasındaki milliyet kavramının antitezidir. 2. Meşrûtiyet devrinde başlayan Batılı mânada milliyetçilik tartışmaları, milliyetçiliğin Türkçülük çizgisine çekilmesinin bir sonucudur. Ziya Gökalp, Yusuf Akçura, Ahmet Ağaoğlu gibi aydınların (bunlar arasında Tekin Alp takma adlı Mohiz Kohen gibi Yahudiler de vardır) başını çektiği, İttihat ve Terakki iktidarının desteğine de sahip bir akımdı. Türkiye’deki hâlihazırdaki milliyetçi düşünceler buna yakın sentezci karakter taşır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti Milliyetçi Değildir

Modern-ulus mânasıyla "milliyetçilik" hiçbir zaman millete ait olan değildir. Ulusçu Cumhuriyet devletinin kabul ettirmeye çalıştığı resmî ve laikçi ideolojisidir. Modern zihniyette önce ordu, sonra devlet, arkasından ulus gelir. Yani ordu önce devlet kurar, devlet ulus inşa eder. Tek Parti Cumhuriyeti’nin yaptığı da bu doğrultudadır. Bu mânada milliyetçilik, "kökü dışarıda bir ideoloji"dir. Batı tarzı milliyetçilikten iktibas ve ithal edilen bir

şablondur. İslâmîlikten neşet eden milliyetçi tavrı¹ hiçbir uyum ve benzerliği yoktur.

"Milliyet" kelimesini suiistimal ve tahrif edenler, Atatürkçülük zemininde bir milliyetçiliği dayatanlardır. Bu tahrif ameliyesine katılanların içinde kafa karışıklığına en çok sebebiyet verenler ise, Cumhuriyet ilkeleri istikâmetinde seküler bir İslâm'ın ve İslâm öncesi Türk kültürünün sentezi olan Türkçülük adıyla milliyetçilik yapanlardır. Çünkü bu akım çok kullandığı "milliyetçi" kavramının yanında üçüncü derecede bir unsur olarak İslâm'ı seküler zeminde kullanarak toplumla sözde akrabalık kurmaya ve "yakın" olmaya çalışmaktadır ki sûret-i haktan görünüşü yanıltıcıdır ve yeterince "millî" değildir.²

Siyasî parti, ocak ve benzeri kuruluşlar adı altında yapılan milliyetçi düşünceler de bilerek veya bilmeden bu tahrif ameliyesine hizmet etmektedir.

Uluşçuluk Ve Etnisite Üzerinden Milliyetçilik Olmaz

Uluşçuluk ve etnisite üzerinden milliyetçilik kurgulama projeleri hiçbir zaman millet değerlerine hitap etmemiştir ve etmeyecektir. Çünkü milliyetçilik için oluşturulan aklî ve seküler kaynaklar, İslâmî esaslara karşıdır. İslâm'ın varlığının devlet ve

---

¹ Milliyetçilik düşüncesinden niçin vazgeçilmediğinin gerekçesi olabilecek bu tabir, beni çok şaşırttı. "İslâmîlikten neşet eden milliyetçi tavrı" acaba hangi ayet ve hadiste ifade veya isimlendirmesini buluyor, siz de merak etmiyor musunuz?

² Hedefi tam isabet vuran bu çok çarpıcı ve sevindirici tesbitin bir "milliyetçiden" gelmesi bizce çok ilginçtir.

kamu hayatında hâkim olmasını kabul etmez ve kültürel olarak kalmasını yeğler.

"Milliyetçilik", günümüzde uluslaşma sürecinde pek çok değişme geçirmiş, erozyona uğramış ve yozlaşmıştır. Uluslaşma sürecinde dinî medeniyetin yerine modern-seküler “kutsalların” yerleştirilmesi ve İslâm’dan arıtılmış bir milliyetçi şuur oluşturulması için dili, yani Türkçe’yi laikleştirerek, İslâm’la olan bağını kesmişlerdir. Kemalistler ve Türkçüler tarafından “dilin bir enerji olduğu” söylenir. Fakat Türkçe’nin Kur’ân’la ve İslâmîyetle irtibatını keserek inandırıcı olamamışlardır.

Kim “Şeriat Üzere Milliyetçiyim” Diyorsa Makbuldür

Türkçe’nin ve milliyetçiliğin “enerji” olduğu düşüncesi doğrudur. Türkçe’nin Kur’ân’a muhatap bir dil olduğuna inanmak ve Türkçe’yi yeniden Kur’ân’a yaslanan bir dil hâline getirmek, milliyetçiliğin de şeriat ve din üzere tutulan yolun idealistliği mânasına geldiğini kavramak şartıyla bu iki “enerji” millet olmayı güçlendirebilir. Türk milliyetçileriyiz diyenler bu iki şartı yerine getirip değişirlerse “millet”i inşa etmeye fayda sağlayabilirler.

Türkiye’de bugün ve yarınki milliyetçilik, İslâmî mânasıyla milliyetçilik olmalıdır. Kim İslâmîyeti ve şeriatı esas alarak milliyetçiyim diyorsa makbuldür.”¹

---

¹ Ahmet Doğan İlbey,
<http://www.habervaktim.com/yazar/58445/kurani-manada-milliyetci-seriatci-ve-islamci-demektir.html> (30 Mart 2013 Cumartesi)

İrkçılar Neden Dine Düşmandırlar?

Şimdi gerek bu uzun alıntıdan, gerekse konu ile ilgili yazdığımız o kadar kitaptan sonra Şu soruyu sorabiliriz: Acaba bütün ırkçılar neden dine düşmandır?

Evet, ırkçılar dini sevmiyor. Hangi ırktan olursa olsun, ırkçılar özellikle de İslam dinine düşmandır. Bunu böyle gördüm, böyle okudum, böyle yaşadım. Dindar bir ırkçı görürseniz biliniz ki o bir ahmaktır, dini de, ırkçılığı da anlamamış demektir.

Bunun sebebi de gayet açıktır; çünkü İslam, ırkçılığı Şiddetle yasaklamış, hatta lanetlemiştir. İslam, inananları kardeş sayarak bir tarağın dişleri gibi eşit saymış ve ırkçılığı cahiliyyeden bir sapıklık saymıştır. Kur'an, insanlarda renklerin, dillerin, soyların, boyların ayrı ayrı olmasını,¹ Allah (azze ve celle)'ın varlığının, birliğinin, ilminin, gücünün, kudretinin bir delili olarak göstermiştir.

İrkçılık, Hz. Peygamber (sav) efendimizin en çok kötilediği, hatta lanetlediği ve yasakladığı, cehennemle tehdit ettiği bir hastalıktır. İrkçılık zulme, adaletsizliğe alet edilen asabiyet ve tarafgirliktir. Konuyla ilgili Kur'an ayetlerini ve Resulullah (sallallahu aleyhi vesellem)'in sözlerini uzun uzadıya yazmıştık, hatırlatıp geçelim.

Netice itibariyle ırkçılık, ulusalcılık ve bu manada milliyetçilik ile İslam asla yan yana gelemeyeceğine göre, eğer bir adam ırkçı ise, kendisinin bu düşüncesini yanlış, batıl, zararlı, çirkin ve tehlikeli bir haram olarak gören ve ondan Şiddetle

---

¹ Rum, 22; Fatır, 27-28; Furkan 4; Hucurat, 13

sakındıran bir dini, elbette düşman olarak görecektir. Bir din ki bütün inananlarını kardeş sayarak onları tek bir millet, tek bir ümmet kabul ediyor, elbette bir ırkçı için o din en tehlikeli düşmandır. Zira düşüncesinin varlığına düşmandır ve kökünden kazımak istemektedir.

Bu yüzden ırkçıların İslam düşmanı olması normaldir, tabiidir. Her ne kadar ırkçılık bir düşünce olarak akla ve mantığa aykırı ise de, bir ırkçının, kendi düşüncesine hakaret edip savaş açan bir dine düşman olması, akla mantığa uygun bir davranıştır. Yani ırkçılık makul değildir ama ırkçının dine düşman olması makuldür, anlaşılır bir durumdur.

Aşağıda biraz daha açacağız ama yeri gelmişken söyleyelim; İbrahim Kafesoğlu'nun devletin çıkardığı “Bin Temel Eser” serisinden “Türk Milliyetçiliğinin Meseleleri” kitabında “Türk milliyetçiliğinin negatif unsurlarından” olması hasebiyle bir milliyetçinin neden “ümmetçi ve şeriatçı” olamayacağı açık seçik yazılıdır. Bunun aksini söyleyen hem İslam'ın, hem de milliyetçilik/ulusalcılık/ırkçılık düşüncesinin cahilidir.

Bu yüzden aynı gerçeğe tersinden dikkat çekelim; dindar insanlardan ırkçı olmaz. Irkçılık düşüncesinde olanlar, ya dine düşmandır, ya da dine inanıyorsa bile ona karşı cahil, laubali ve kayıtsızdırlar. İnanç ve davranışlarında dinin etkisi yoktur. Din onlarda sadece söylemde var, hakitte hiç yaptırımı olmayan bir kültürel unsurdur. Dolayısıyla yokluğu çok da ızdırap vermez.

O zaman Müslümanlara bazı şeylerin üzerinde biraz daha hassasiyetle durmak düşer diye inanıyorum. Mesela çokça Kur'an okumak, Sevgili Peygamberimiz (sav) Efendimizin hayatını ve hadislerini okumak gibi. Y,ne kalbe ilahi aşk ve din yolunda çaba

gibi güzellikleri bahşeden ashab-ı kirâm (r.a.) ve evliyaullah hayatlarını okumak gibi. İnsanı kalbini, gönlünü ve terbiyesini esas alan tasavvuf irfanını edinmek ve mesela Gazalî, Mevlana, Yunus Emre, Said Nursî, Osman Nuri Topbaş gibi iman ve irfan ehli üstatların eserlerini okumak, okutmak gibi. Çünkü bunlarda ırkçılık zehrinin panzehri ve şifası vardır.

Evet, beyinlerini ecnebilere kiraya vermiş kimseler bunu hala anlamamış olsalar da şu kesin bir hakikattir ki bize en büyük felaket ırkçılıktan geldi. Irkçılık ve onun tabii sonucu dinsizlikten.

İrkçılığın bizatihi kendisi akıl ve mantık dışı bir düşünce biçimi olunca, duyguların ötesinde sağlıklı düşünce ve kavrama için akıl yürütme ve bilgilenmeden uzak olan ırkçılığın, dinden uzak düşmesini anlamak zor olmasa gerek. Şaşırtıcı olan, bu durumun dünyanın her yöresinde bütün ırkçılar için geçerli olmasıdır herhalde.

Din Irkları Bozar mı?

İrkçuların bir iddiası da “dinlerin, ırkların fitrî özelliklerini bozduğu” iddialarıdır. Mesela Türkçüler, İslam dininin kendi milli karakterlerini bozduğunu söylerler. Daha önceleri çok cesur bir millet olan Türkler, onlara göre Müslüman olduktan sonra, başta kahramanlık olmak üzere birçok millî, ırkî hasletlerini kaybetmişlerdir. Böylece pısırklaşmışlar, cesaret ve atılım güçlerini yitirmişler, pasifize olarak diğer ırklar içinde sıradanlaşmışlar. İşin garibi aynı sözleri Kürtçüler, Farsçılar ve Arapçılar da kendi ırkları için iddia ederler.

Ey Arapçılar! İslam’dan önce bir hiç olan kavminiz, Asr-ı Saadet’te yaklaşık elli yıl içinde zaferden zafere koşarak neredeyse

dünyanın o gün için bilinen her yerine yayılmışlar ve maddî manevî fütühat gerçekleştirmişlerdir. Hiç mi utanmazsınız bu iftiranızdan?

Ey Türkçüler! Kaybettikleri bu cesaret ve kahramanlık duygularıyla mı Karahanlı, Selçuklu, Osmanlı ve daha başka devletlerle dünyanın o gün bilinen üç kıtasında at oynatarak bu kadar geniş alana yayılmışlar ve yeryüzünün en büyük devlet ve medeniyetini kurmuşlardır, öyle mi? Acaba bir de kaybetmeselerdi, durumları ne olacaktı? Bunu aklı başında bir insan nasıl söylerler? Dinden koptuğunuz yüz yılınıza bir bakın da utanın!

Kürtçüler de öyle. Dikkat ederseniz Kürtçüler de İslam'dan uzaktadırlar. Zaten gördüğümüz kadarıyla bu hareket dün pozitivist ve materyalistlerin içinde doğmuş, bugün de PKK olarak Marksist, Leninist, sosyalist gibi hareketlerin içinde gelişip palazlanmıştır. Onları da dinlediğimizde veya internet sitelerinde şöyle bir gezdiğimizde, Kürtlerin asıl milli dininin “Zerdüştlük” olduğundan, İslam dininin Kürtleri köleleştirdiğinden, geri bıraktığından, acı acı yakındıklarını görürüz. Bu yüzden PKK kendi içinde dindar insanları barındırmıyor, büyütüyor. Namaz kılanları, oruç tutanları hoş karşılamıyorlar. Bunu örgütten kaçarak teslim olanlar açık seçik ifade ediyorlar. Ele geçen bazı kasetlerde namaz kılanlarla nasıl eğlendiklerini gördük. Ölülerini de dini vecibelerini yerine getirmeden gömdükleri günlerce medyada resimlerle destekli olarak yayınlandı. Hoş, dindar bir Müslüman'ın da zaten onların içinde ne işi olmaz. Aksi bir davranışın zaten haklı bir izahı da yoktur.

Netice itibariyle bir kere daha söylersek İslam dini, ne türden olursa olsun, ırkçılığı haram kılarak lanetlemiştir. Lanet demek, Allah Teala'nın o lanetlenmiş mel'un kişiye asla merhamet etmemesi, yüzüne bakmaması, mutlaka şiddetle cezalandırmasıdır. Sevgili Peygamberimiz (sav) "ırkçılık yapan, ona çağırın, o uğurda savaşıyor ve ölen mel'undur ve asla bizden değildir" demiştir. İslam, inananları kardeş sayarak bir tarağın dişleri gibi eşit saymış ve ırkçılığı cahiliyyeden bir sapıklık saymıştır. Kur'an, insanlarda renklerin, dillerin, soyların, boyların ayrı ayrı olmasını,¹ Allah (azze ve celle)'in varlığının, birliğinin, ilminin, gücünün, kudretinin bir delili olarak göstermiştir. İçinde azıcık bir iman kırıntısı taşıyan insan bu ifadeler karşısında sarsılır ve o lanetli düşünceleri kalbinden ve kafasından fırlatır atar.

Ya atamazsa?

İşte orada devreye irtidat, yani dinden dönme, dinden çıkma, tekrar fâfir olma devreye girer. Bu din meselesidir. Çok ciddi bir meseledir. Eskilerin tabiriyle kıldan ince, kılıçtan keskindir. İsterseniz konuyu biraz daha yakından inceleyelim.

İrkçılık Dinden Çıkarır mı?

Eğer bir insan ırkçılığı yasaklayan ayetleri inkar ediyorsa veya beğenmeyip aşağılıyorsa kesinlikle dinden çıkarak mürted/kafir olur. Fakat konu ile ilgili ayetleri inkar etmez, beğenmeyip aşağılamak gibi bir çirkinliğe düşmez de, sırf cehaletinden ve duygularına mani olamayışından ötürü ırkçılık yaparsa, dinden çıkmaz, kafir olmaz. Çünkü ehl-i sünnet inancında "amel imandan bir cüz değildir." Aynen ilgili ayetleri inkar

---

¹ Rum, 22; Fatır, 27-28; Furkan 4; Hucurat, 13

etmeden, beğenmezlik yapıp aşağılamadan, nefesine aldandığını ve günah işlediğini itiraf ederek içki içip zina edenler gibi, adam öldürüp hırsızlık yapanlar gibi dinden çıkmaz, kafir olmazlar. Ancak kamil bir mü'min olmadıkları için onların adı bundan sonra "fasık", "facir", "zalim", "günahkar" Müslüman'a çıkar.

Böyle yapanlar alimler tarafından uyarılırlar. Buna rağmen devam ederlerse ve konu devlete intikal ederse, İslam devleti onlar için zamanına göre caydırıcı bir ceza verir. Bu bir "tazir" cezasıdır. Üçüncü bölümde geçen bir olaydan ötürü, ırkçılık davetine icabet eden bir adam hakkında sahabeden olan Basra valisi Ebu Musa el-Eş'arî'nin elli sopa ile cezalandırdığını okumuştuk. Ancak bilindiği gibi tazir cezaları zaman ve zeminine göre devlet başkanına bırakılmış cezalardır. Dolayısıyla bu ceza da değişebilir.

Sevgili Peygamberimizin (sav) şu hadisi çok meşhurdur: "Zina eden kişi zina ettiği sıra, mümin olduğu halde zina etmez. Hırsızlık yapan kişi hırsızlık ettiği sıra, mümin olduğu halde hırsızlık etmez, içki içen kişi içki içtiği sıra, mümin olduğu halde içki içmez."¹

"Zânî, hırsız ve içki içen mü'min olarak bunları yapamaz" hadisinde ilk akla gelenin "bu haramları işleyenlerde imanın yok olması" gibi bir mana olsa da, aslında öyle değil de, "kâmil mânada imanın olmadığı" şeklinde anlamının gereğidir. Bu tür hadisleri anlamada kaide böyle ortaya konmuştur. İslâm uleması, "kebîre" dediğimiz "büyük günahları" değerlendirirken bu hadisi tevil etmiş, ayet ve hadislerin ışığında, büyük günah işleyenin kafir olmayacağını esas almıştır. Yani zina eden kimse iman-ı kâmil

---

¹ Buhari, Eşribe, 1.

sâhibi olarak zina etmez, demektir. Böyle tevil edilmediği takdirde zâhirine göre anlayıp Hâricî mezhebinin bid'ad görüşünü benimsemek gerekir. O görüşe göre "Büyük günah işleyen kâfir olur." Ehl-i sünnet itikadına göre dinimiz, büyük günah işleyene kâfir demez. "Günahkârdır, tövbe ederse, Allah af edebilir" der. İmam-ı Âzam bu meselede imanla ameli ayrı mütâlâa eder. İman, kalbe tasdiktir. Dil ile ikrar, bizim onu tanımamız ve Müslüman muamelesi yapmamız için gereklidir. Bunlar oldu mu, amele bakılmadan Müslümanlığına hüküm verilir. Büyük günah işlese bile mü'mindir, her an tövbe ile günahtan kurtulabilir.

Ancak hemen uyaralım, günaha karşı laubali olmak da çok tehlikelidir. Zira ömür boyu sürekli aynı günahı işlemek, onda Allah Teâlâ'ya karşı kibir ve inat oluşturmuşsa, imanı kaybettirir. Evet, insan bazen imanlı olmasına rağmen, günahlara meyleder ve nefsinin de desteklemesiyle o günaha düşebilir. Büyük günahları işlemek, imansızlıktan gelmez. Fakat o günahlar, tövbe ile hemen imha edilmezse, insanı imansızlığa götürebilir. Zira günahlar kalbe siyah bir nokta olarak düşer ve orasını karartır, katılaştırır, hassasiyetini öldürür. Eğer bu bütün kalbi kaplarsa, iman nurunu yok eder. O yüzden "Her bir günah içinde küfre (Allah'ı inkara) gidecek bir yol vardır" denmiştir.

Eğer bu izah iyi anlaşıldıysa biz de aynen Sevgili Peygamberimizin (sav) dediği gibi diyoruz ve ehl-i sünnete göre tevil edilmesini istiyoruz:

"Bir Müslüman ırkçı olamaz." Çünkü bu bir büyük günahdır, kebiredir, fısktır, fücurdur, vebaldır, isyandır. Allah'a itaatten çıkmaktır. Allah Teâlâ'nın rızasına muhaliftir. Oysa iyi bir Müslüman, Allah'a iman ettiği gibi, emirlerine yasaklarına da

kesinlikle uyar. Onunla rızasını kazanmaya çalışır. Bunun için her yaptığına ihlas ve samimiyetle yapar. Bütün maksadı Allah'ın rızasını kazanmaktır. Kendisi hakkındaki takdirine de razı olur. Allah kendisini Türk, Kürt, Arap, Acem, Arnavut, Çerkez vs. hangi ırktan yaratmışsa buna razı olmalı, kendi ırkını ne övmeli ne de aşağılamalıdır.

Bütün buraya kadar anlattıklarımızdan ortaya şu sonuç çıkar; din nasıl ırkçılığa düşmansa, ırkçılar da İslam dinine o kadar düşmandırlar. Irkçılığı yasaklayan ve horlayan bu dini, ırkçıların sevmemesi ve ona düşman olmaları anlaşılır bir durumdur. Zaten her günahta küfre giden bir gizli yol vardır. Şimdi biz gizli yolları bırakarak çok açık ve net bilgiler vereceğiz.

Şimdi de şunu soralım; bir dine düşman olan kimsenin o dinle bir ilişkisi kalır mı?

Dini beğenmemek, dinin emirlerini çirkin görmek, dine ters düşen inanç ve ilkeler, kanunlar edinmek, dinin kısmen de olsa bu çağın ihtiyaçlarını karşılayamayacağına, insanları ve milletleri geri bırakacağına inanmak, dini yaşadığı için dindarlardan gıcık kaparak onları sevmemek, kafirleri Müslümanlardan daha çok severek üstün tutup tercih etmek, laik kanunları alıp Allah Teâlâ'nın kanunlarını hayattan ve uygulamadan bilinçli olarak atmak, evet bütün bunlar ve benzeri inanç ve davranışlar, insanı dinden çıkarıp kafir eden hususlardır. Biz “İnançta Arınma” kitabımızda bu çağdaş irtidadı uzun uzun yazdık. Sırf laik kanunları benimseyip kabul etmenin bile nasıl bir kafirlik olduğunu bir çok kitabımızla beraber “Laiklik Sorgulaması” ve “Sistem ve Şeriat” kitaplarımızda delilleriyle birlikte açık seçik uzun uzadıya yazdık. Bunları başımıza saran Batılılaşma

hareketlerinin nasıl bir imansızlığı neticelendirdiğini bir seri halinde yedi kitapta yazdık çok şükür. Konu için o kitaplar çok önemlidir deyip geçelim.

İşte bu sebeplerden ötürü bu zamana kadar okuduklarımızdan ve dinlediklerimizden edindiğimiz bilgilere göre bütün ırkçılar dinden az çok uzaktırlar. Bunun tabii olmasından daha doğal ne olabilir? Bir insanın, aklını, düşüncesini, duygu ve davranışlarını sevmeyen, yeren, hatta lanetleyen bir dini, bir inancı sevmemesinden, ondan nefret etmesinden daha normal ne olabilir? Asıl şaşılacak olan bunun tersi olan inanç ve tutumlardır. Zira dindar bir ırkçı görürseniz biliniz ki o ya zır cahildir. Bilgi ile kurtulabilir. Ya da bir ahmaktır, dini de, ırkçılığı da anlamamış demektir. Maalesef ahmaklığın tedavisi yoktur. Veya asıl duygularını gizleyen ve bununla gizli maksatlar peşinde koşan kötü bir istismarcıdır. Bu tür takiyyecilerde din ve inanç yokluğu kadar, kişilik bozulması, şahsiyet parçalanması ve benlik yaralanması da vardır. Ruhu bölünmüş, akli parçalanmış hasta tipler de ayrı bir gurubu oluşturabilirler.

İşte ırkçılık, kavmiyetçilik, milliyetçilik, ulusalcılık düşüncesinin, nasıl dine, şeriata, ve ümmetçiliğe karşı olduğunu açıkça ifade eden ve böylece gafilleri uyandıran bir vaziyeti, bir belge niteliğinde sunalım :

Irkçıların Ortak özellikleri

İrki ne olursa olsun, aynı kaynaktan beslendikleri için, bugün İslam Dünyasında yaşayan ırkçıların düşünceleri, aşağı yukarı birbirine çok benzemektedir. Türkler, Araplar veya Kürtler, aslında bunlara biraz yakından bakarsak, düşünce ve

davranış biçimi olarak çok benzeştiklerini, hatta yer yer örtüşüklerini görüyoruz.

Örnek mi?

Gelin basit bir kıyaslamaya gidelim. Her şeyden evvel ırkçılar temelde materyalisttir. Türkçüler, Arapçılar veya Kürtçüler, hiç farketmiyor, hepsi de Nasyonalizm kadar sosyalizmden ve Marksizmden de etkilenmişlerdir. Sonuçta hepsi de Batıcıdır, pozitivist, materyalist ve laikdir. Seküler bir hayat için savaşırlar. Hayatta metafiziği, ruhun gücünü, inancı inkar eder, dikkate almazlar. Batı medeniyetini ve yaşam biçimini amaçlarlar. İslam dininden ve İslam medeniyetinden uzak Avrupaî bir yaşam tarzını benimsemişlerdir. Kadınlı erkekli karma yaşamak, açıklık, saçıklık, içki, kumar, dans, balo, savundukları yaşam biçimleridir. Haram yemekten, alkol almaktan, zina etmekten, tesettürsüz gezmekten, oyun ve eğlenceden kaçınmazlar. Her kesim de kendilerine ait kutsanmış firavunlar, sorgulanmaz totemler, kutsal figürler oluşturmuşlardır. Bunlar genellikle devlet eliyle üretilmiş ve topluma zorla, cebir ve şiddetle, silah ve ölüm tehditleri ile dikte edilmiş, zorla benimsetilmiştir.

Haçlıları bu topraklardan kovan ecdatlarının aksine, Nureddin Zengilerin, Selahaddin-i Eyyubilerin, Kılıçarslanların torunları olduğunu söyleyenler, Haçlı operasyonlarına malzeme olmaktan utanmıyorlar. Batının bu coğrafyadaki ameliyatının neşteri rolüne soyunuyorlar.

Hele de şu laiklik ilkesi sanki ortak dinleridir. Hepsi de İslam dininin aziz kanunları olan “İslam Fıkıh ve Hukuku”na, bir başka adıyla “İslam şeriatı”na sahip çıkmaz, hatta bilmeden ve

anlamadan düşman olurlar. Oysa batı hala onu canlı bir hukuk sistemi olarak kabul eder. Laikliğin bir neticesi olarak Avrupa'dan alınmış batı hukukuna bağlıdırlar. Ama yenilikleri de takip etmezler. Oysa Avrupalılar bugün insan hakları, özgürlükler ve hukuk adına neler neler geliştirmişlerdir, ama bizim yobazlar onu asla görmezler. Küçük gördükleri kendi halklarına insan hak ve hürriyetlerini, hukukun üstünlüğünü, yönetimde serbest seçim ve hesap verilir olmayı, işlerde danışılmayı çok görürler.

Hepsi de “İrkçi” oldukları için “ulus devlet” derler. Bu yüzden “ümmeçilik” fikrine karşıdırlar. Birisi “Türkiye Türklerin” derken, “Turan” veya “Pantürkizm” hayalleri kurarken, diğeri de “Büyük Kürdistan” sevdasındadır. İkisi de imansız bir ütopya, bir hayal peşinde olmadık can yakar, mal zayi eder, insanları sömürürler. Osmanlı Devletinde olduğu gibi barış ve huzur içinde her ırktan ve dinden insanların hukukun üstünlüğü ilkesince insanca ve huzur içinde rahatça yaşamasına kafaları çalışmaz, ufukları yetmez. Bütün dünya birleşerek büyüdüğü halde, onlar hala “ulus devlet” masalıyla “ayrılarak küçülme” derdindedirler. Avrupa ve Amerika'nın yaşadığı büyük felaketlerden ders alarak “birleşerek büyümesi ve güçlenmesinden” olsun ders almazlar. Fakat aynı devletlerin, kendilerinin çoktan vazgeçtiği ırkçılık kışkırtmalı oyunlarına alet olurlar.

İrkçilik ahmaklık olduğu için hepsi de sürekli büyük devletlerin oyununa gelmiştir. Bu ırkçılık belası da zaten onlardan geldi, evet ama onlar zararını gördüler ve çoktan vazgeçtiler. Fakat hala bize telkin ediyorlar. Niçin? Bölerek, parçalayarak rahat sömürmek için. Lakin bir türlü “akıllı olalım da bu ırkçılıktan vaz geçerek oyunlarını bozalım” diyemezler.

İrkçılar İslam ülkelerinde yaşayan kardeşlerinden kopmuşlardır. Hatta aynı coğrafyada yaşarlar da birbirlerinden nefret ederler. Batılı kafirleri sever, onların haçlı seferlerini ve çok yakın tarihte ülkelerini işgal ettiklerini unutmaz, üç beş komşu devletin eşkiyasının yaptığı kötülükleri unutmaz, üstelik bütün Müslümanlara teşmil ederler. Bunlar birbirlerini zıt ve hasmı gibi görürler. Yabancıların kışkırtmalarıyla yok yere savaş çıkarırlar. Oysa düşmanları bu savaşlarda sattıkları silahlarla beslenirler. Her iki savaşan ırka da silah satar, ama birinin diğerini yenebileceği kadar asla silah vermezler. Maksat savaşlar bitmesin. Silah fabrikaları çalışmaya devam etsin.

Ne zaman bunlardan birisi dara düşse, bunların bütününe gören ve idare eden akıl hocaları devreye girerek ötekisini korur; onun ayağa kalkmasına çalışır. Böylece tamamını zayıf düşürürler ve kendileri karşısında güçlensin istemezler. Onların temel misyonu toplumu İslam'dan, yani köklerinden koparmaktır. Bu nedenle Türk milliyetçileri Şamanizme, Kürt milliyetçileri Zerdüştlüğe öykünür, ona dönme eğilimindedir. Ama toplumun İslam'a olan sıkı bağlılığından dolayı bu niyetlerini ancak çok özel ortamlara dile getirirler. Yer yer bu söylemleri dışarıya da sızar. Son 30-40 yılda Türk milliyetçiliğinde İslam'a kayma olmuştur. Ateist, Marksist Kürt milliyetçiliği de pragmatist davranıp İslam'ı istismar etmeye başlamıştır.

Bu oyunun devam etmesi için oyun kuran güçler, üniversiteleri, bakanlıkları, bilimsel kurumları devreye sokarak her ırka ayrı ayrı hamasi, aslı astarı olmayan muhteşem maziler, geçmiş medeniyetler, şanlı tarihler oluşturma gayretindedirler. Türklerin övünülecek bir medeniyetleri ve tarihleri olduğu halde,

ki Kürtler de, Araplar da bu tarih ve medeniyetin ortağıdırlar, İslam'dan uzaklaştırmak için onları zorlamalarla Etilere, Hititlere, Sümerlere kadar çıkarırlar. Oysa aynı millete Orta Asya bozkırlarından geldiğini de onlar söyler, bunun için Türkoloji Kongreleri düzenler, kanıtlar ortaya çıkarırlar. Zavallı mankurtlar da, yapılan bu beynelmilel toplantılardan gözleri ve beyni kamaştığından, “yahu bunun hangisi doğru?” gibi çok basit bir soruyu bir türlü soramazlar.

Bu antik medeniyetlerle ilişkili gösterilerek “Türklerin büyüklüğünü ispat!” gayreti, gerçekte Türkleri İslam medeniyetinden koparmayı amaçlamıştır. Aynı oyun Kürtler ve Araplar olmak üzere bütün bölge ırklarına da oynanır. Mesela ırkçılık hummasına tutulmuş Krt gençlere de eski bütün medeniyetlerin “Kürt medeniyetleri” olduğuna dair, “muhteşem geçmişlerine” ait yalanlar, efsaneler, masallar, hikyeler uydurmakla meşguldürler. Palavradan büyük zevk alan Acemlerin efsaneleri, mitolojileri daha bir muhteşemdir elbette.

İrkçılık tuzlu su içmek gibi bir şeydir. Gururun okşanması, egonun büyütülmesi çok çok heyecanlıdır, tatlıdır. Sanki durma veya doyma noktası yoktur, alkol gibi sürekli daha fazlasını ister. Bu gün Krt orgtler eliyle sadece bir Kürt ulusu inşa edilmemekte, ayrıca aynen Cumhuriyetin ilk yıllarındaki gibi Kürtlere “muhteşem!” bir de tarih kurgulanmakta, naylon kahramanlar, semboller, fiğrler, mitler oluşturulmaktadır.

Bunlar vatanlarını ve milletlerini sevdiklerini iddia ederler. Bunda samimi de olabilirler. Ya da öyle sanabilirler. Ama vatana ve millete en büyük kötülüğü bunlar yaparlar fakat ahmaklar yaptıkları ihanetin farkına bile varamazlar. İşin i yüzünü

bilmezler. Duygusallıkta çocuk gibi yoğundurlar; hemen galeyana gelir, işin kârını zararını, ilerisini gerisini düşünmezler. İlkesizdirler. Az da olsa peşin her menfaate balıklamasına atlarlar. Bu duygusallık ve muhakemesizlikten ötürü kullanılmaya müsaittirler.

Sonuçta söylenecek gerçek şudur ki ırkçılık bu toprakların malı değildir. Bu topraklarda kök salamaz, kendisine yeşerecek yer bulamaz. Bunlar ithal tohumlardır, batıdan getirilip dikilmiş yabancı fidelerdir. Bizim medeniyetimiz, insana bakışımız, başkasını kabulümüz bunlara müsaade etmez. O nedenle suni ve zoraki şekilde bünyemize enjekte edilmiştir; edilmektedir. Kurumasın, yeşil kalsın diye bu yabancı fideler dış eller tarafından sürekli sulanmakta ve gübrelenmektedir. Ama nafiye, aydınlık gelince karanlığın kaçtığı gibi, hak gelince batık yok olup gidecektir. Bu da onun karakteristik özelliğidir.

IRKÇILIK AKLA ZARAR VERİR

Önce şu gerçekleri tesbit edelim: Bir insan dünyaya gelirken hangi ana babadan, soydan, ırktan, dilden, şehir veya köyden olacağını kendisi seçebiliyor mu?

Hayır!

Peki enini, boyunu, bedenini, aklının ve hafızasının miktarını, rengini, servetini kendisi seçebiliyor mu? Bir tercih için mesela verilmiş dilekçesi var mıdır bu konuda?

Hayır!

Öyleyse hiç dahli olmadığı bu konularda övünmesi veya yerinmesinden daha akılsız, mantıksız ve hikmetsiz bir şey olabilir mi?

İrkçılık işte bu kadar basit, bu kadar komik, bu kadar değersiz, bu kadar delice bir duygu ve düşüncedir. Bunu bilmek için İlber Ortaylı olmak da gerekmez. Ama sağolsun, Avrupa ve Biz” kitabında şöyle der: “İnsan dünyada her şeyini tayin edebilir; işini, mesleğini, davranışlarını dahi bir ölçüde tayin edebilir.

Yaşayacağımız ülke de seçilebilir; fakat elde olmayan bir şey, hangi kimlikle dünyaya gelineceğidir.”¹

Bir önceki konuda ırkçıların ortak yanlarını yazmaya çalışmıştık. O zaman da akılsızlığı ve komikliği görmüştük. Zira “Türkçülük”, “Arapçılık” veya “Kürtçülük” gibi düşünceler, bize Osmanlı Devletinden kalan başımızın belası düşüncelerdir. Saçma sapan sözler söyleyen ideolojilerdir. Cemil Meriç’in ifadesiyle “idrakimize giydirilen deli gömleklere”. Akıl mantık dışı bir fitnedir.

Ziya Gökalp “Türkçülüğün Esasları” kitabını yazmıştır. Adını değiştir, “Kürtçülüğün Esasları” veya “Arapçılığın Esasları” de, söylenecek sözler ve getirilecek gerekçeler, deliller ve sebepler aynıdır.

Abdulkadir Badıllı’nın “Bediuzzeman Said Nursi” adlı eserinde² yeniden okuduğumda gençliğimize acıdım. Zavallı gençlik, ne kadar da aldatılıyorsun!

Ziya Gökalp, hürriyetin ilanı sıralarında İstanbul’da yüksek tahsil yapmakta iken, ırkçılık ve inkarcılığından dolayı okulun ahengini bozmuş ve kovulmuştur. O da Diyarbakır’a dönmüş, etraftaki aşiretleri dolaşarak “Kürtçülük” fikrini yaymak için çalışmış, Kürtçe şiirler yazmış, destanlar düzmüş. Fakat bütün faaliyetleri boşa çıkmış. Çünkü dindar Kürt halkı İslam’ın şiddetle yasakladığı bu ırkçılık fikrine hiç itibar etmemiş ve onu da daha

---

¹ İlber Ortaylı, Avrupa ve Biz. s. 62 vd.

² A.g.e. I. 272

önce aynı düşünceler adına oraları dolaşan İngiliz ajanları gibi kovmuştur.

Kimden duyduğumu şimdi hatırlamıyorum, ama aklımda kaldığına göre esas adı Moiz Kohen olan, sonra “Türkçü” olarak “Tekin Alp” adını alan bir Yahudi ona. bir fikri vermiş. “Sen git, Kürtlere Türkçülük yap, onlar da bu fikre kızarak tepki gösterir, ‘sen Türkçü isen ben de Kürtçüyüm’ derler, davanda başarılı olursun’ demiş.” Nitekim öyle de olmuş.

Ziya Gökalp kafaya koymuş ya Kürtçülük fikrini, ne yapıp edip uyandıracak ya o fitneyi, madem doğrudan gidince başaramadı, bu sefer şeytanın verdiği bir fikirle Türkçülük fikrini yaymaya başlamış. Artık Türkçülüğü bir din haline getirmiş ve bu sefer de onun için şiirler yazmaya, destanlar düzmeye başlamış. Amacı ise Kürtleri tahrik ederek, “siz Türkçü iseniz bizde Kürtçüyüz” dedirtip, onları bir aksülamel, bir tepki, bir reaksiyon ile ırkçılık düşüncesine atmak ve böylece ümmeti bölmek ve parçalamak...

Ne yazık ki bunda başarılı da olmuş. Çünkü Türkçülük fikrine hazır bazı zavallılar zaten vardı o zamanda. Onlarla dostluk kurup işi büyültmüş.

Hani meşhur bir eseri var ya “Türkçülüğün Esasları” diye, işte o aslında “Kürtçülüğün esasları” için yazılmış. Diyarbakır’da okurken duymuştum o zamanlar, “bu kitapta geçen Türkçülük kelimesinin yerine aslında Kürtçülük kelimesini koyacak ve öyle okuyacaksınız” diye...

Yıllardır koca koca generaller, profesörler, yazarlar, çizerler, siyasetçiler, eğitimciler, bu sistemin “resmi

ideolojisi» olarak bize şöyle söylediler: “Kürt diye bir ırk yoktur. Aslında onlar Orta Asyadan gelme Türk’lerdir. Ama dağda yürürken kara basmışlar ve çıkan “kart, kurt” sesinden kendilerine “Kürt” ismini almışlardır. Kürtçe diye bir dil de yoktur.”

Oysa bu vatani beraber paylaştık, bu uğurda beraber savaştık. Osmalı zamanında o bölgenin adı Kürdistan idi. Sonra Cumhuriyet kurulurken de bir anlaşma yaparak sözleştik. Ama iş bitince bütün milletin adını “Türk” koyarak masal anlatmaya başladık.

Her neyse, biz sadede gelelim, evet ben bu vatanda yaşayan bir Türküm. Fakat bir an olsun durup düşünelim; Kürt olsam ne değişecekti?

Evet, Kürt, Arap, Fars, Afgan veya başka bir ırktan olsam, kendimi aşağılayacak, kötü mü hissedecektim? Yoksa intihar mı edecektim? Sahi Türk olmasaydım ne değişecekti?

Hiç!

Elim, ayağım, kafam gözüm aynı olacaktı. Kalbim de öyle.

Bir sorun daha var: Bu topraklarda kim gerçekten Türk, Kürt, Arap, Çerkez vs. bunu tam olarak bilmek mümkün mü? Tartışma götürür herhalde. Mesela “ben Türküm” diyorum. Peki, nereden biliyorum? Çünkü Türkçe konuşan bir köyde dünyaya geldim. Bütün belgem, delilim, kanıtım bu. Evet, hepsi bu kadar. Merak edip araştırmadım, arşivleri karıştırmadım, “öyle olsun” dedim geçtim. Çünkü bu sistemin ruhunu biliyorum ve oyununa gelmek istemiyorum.

Bu cari sistemin beyin yıkama ve kafaları karıştırma işlemi meşhurdur. Bunu siyasetle, okullarla, üniversitelerle, basın yayınla, medyayla, yargıyla, askerle, kendinden olan iş dünyası ve sanayicilerle, sosyeteyle, dernek ve vakıflarla yapar. İnsan yetiştirmenin merkezinde ise Milli Eğitim ve öğretmenler vardır. Milli Eğitimin temel amaçları aslında iyi bir Batılı insan yetiştirmektir. Bunun temel özelliği de dininden ve örfünden uzak, helal haram tanımayan, din dışı, laik, seküler, hayatı sadece dünya keyif ve zevki için yaşamak bilen, yüce erdemlerden ve engin değerlerden uzak, gurur ve kibir dolu, bencil ve ırkçı bir insan tipidir.

Oysa bizim evimizde, mahallemizde, büyüklerimizin meclislerinde bam başka bir dünya vardı. O dünya ile dayatılan dünya birbirine o kadar terstir ki. Herhalde ilk kafa karışıklığı, zihin bölünmesi, ikili yaşama biçimi, çifte standardı kanıksama, belki de yağcılık ve dalkavukluğun tabii görünmesi, inanç ve doğrular adına risk almama, işi idare etme dek dubarası okula gitmekle başladı. Evde veya sokakta başkaydık, okulda daha başka. Evin değerleri okulda, okulun değerleri evde inkar edilerek aşağılanıyordu. Öğrendiklerimizden bazılarını babamıza anlatınca bıyık altından gülerdi. O zaman o öğretilenlere itimadımız gümbür gümbür yıkılırdı. Zavallı anamız korkar “oğlum sen öğretmenden öğrendiklerini söyle sorarlarsa” derdi. Anadolu’da bu tembihler sanırım hala yaşamaktadır.

İkili, yani çifte standartlı, daha doğrusu riyakar ve münafıkça bir hayata işte mekteple böyle başladık ve alıştık gitti. Doğrular görece ve çiftti, birinde sıkışırsak diğerine geçiveriyorduk. Doğruluk ve dürüstlük, doğru olanı sonuna kadar savunma, zorluğa dayanma ve direnme ruhu çocukken

öldürülüyordu böylece. Baskı ve zulüm karşısında dayanma ve direnme erdemi yerine, yağcılık, dalkavukluk, nabza göre şerbet verme marifetini daha çocukken tanıyor ve bir ömür bu tecrübeyi geliştiriyorduk. Böyle terbiye ediliyor, böyle eğitiliyorduk. Ne kadar yazık! Ne kadar korkunç!

Bir ara eğitimin verdiği gazla “Türklük gurur ve şuuru” da taşımak istedim, ama ne manaya geldiğini anlamadım. Anlatmaya çalışanları da saçma buldum. Bana “Benî Adem” olmak, yani “Hz. Adem’in evladı” olmak yetti şükür. Ne yani, başka bir ırktan olsaydım, utanmam mı gerekecekti?

Buna itiraz edenler ve bundan ötürü beni aşağılayacak olanlar elbette olacaktır. Ben de onlara soracağım, “hangi ırktan olacaksın diye sana veya bana sordular mı, fikrimizi alıp danıştılar mı?”

Merak ediyorum, ne cevap verecekler acaba?

Sadece bu kadar da değil, köyümü de ben seçmedim. Dünyaya 1955 yılında gelmeyi de ben seçmedim. Ana babamı da, ailemi ve sülalemi de ben seçmedim. Enimi, boyumu, yani kaportamı, güzellik ve çirkinliğimi de kendim seçmedim. Bir zamanlar orman gibi sık kıvrıkcık saçlarım vardı, şimdi kel oldum. Bundan dolayı övünmek veya yerinmek ne kadar saçmalaktır Allah aşkına?

Yanlış anlaşılmasın, bunlardan ötürü şikayetçi falan da değilim. Yalnız bazı ufak tefek isteklerim olabilirdi belki. Mesela boyumdan memnunum, ama kilomdan değil. Başıma her zaman bela olmuştur fazla kilolarım.

Mesela babam köyde ekmeğini zor kazanan bir işçi veya çiftçi değildi ama bir memur olacağına, mesela ülke çapında bir sanayici olsa daha mı iyi olurdu acaba? Bilemiyorum. Belki de o zaman böyle bir hoca olamazdım. Belki de büyük bir ihtimalle baba parasıyla hovardalık yapan birisi olurdu. Aman aman, Allah korumuş da iyi ki olmamışım.¹

Evet, ırkçılık gerçekten çok komik...

Allah Teâlâ'nın iradesi öyle tecelli etmiş ve bizleri farklı renkler ve diller ile farklı kavimler halinde yaratmış. Hikmetini de “tanışasınız, sevişesiniz ve birbirinizden yararlanasınız” diye bildirmiş. Allah katında üstünlük “takvaya” göredir.² O da kalpte gizli olduğuna göre, kimde ne miktar var, bilinmez. Tahmin yürütülürse de bu yanıltıcı da olabilir. Tam tecelli ahirette olacaktır. Ama o da af ve mağfiret örtüsü ile yine de gizli kalabilir. Bizim bimemiz gereken şudur: İnsanlar doğuştan eşittirler ve hukuk nazarında kimsenin kimseye bir üstünlüğü ve ayrıcalığı yoktur. Mesele bu kadar basittir.

Çünkü ahmaklara sorarsanız üstünlüğü kimisi ırka, soya, sülaleye verir, kimisi paraya pula, kimisi rütbe ve makama, kimisi şan ve şöhrete, kimisi de güzelliğe, boya posa. Bırakın ahmaklar katında üstünlük ve ayrıcalık nelerle olursa olsun. Çünkü hepsi de hikâyeye, hepsi de palavra.

---

¹ Aman yanlış anlaşılmasın, bütün sanayici veya başka zengin çocukları böyle hovardadır demiyorum. Aralarında çok iyiler, hatta veliler de var. Ama dediğim gibiler de var. Servetin fitneye daha yakın olduğunu kim inkar eder?

² Hucurat, 13

Biz Müslümanlara göre yegâne otorite sahibi biricik muktur ancak Allah'tır. Biricik ölçü de İslam'dır. Bu ölçüye göre "bütün mü'minler kardeştir"¹. Bunun dışında bir hakikat arayanlar aldanmıştır. Evet, mesele bu kadar basittir!

"La ilahe illallah, Muhammedün resulullah."

---

¹ Hucurat, 10.

IRKÇILIK KARDEŞLİĞE ZARAR VERİR

Hemen hatırlatalım, bu kitabın birinci ve ikinci bölümleri aslında “İslam’da iman kardeşliğine” dair enine boyuna bir hayli geniş bilgiler sunmuştur. Şimdi burada kısa bir hatırlatma ile konuyu “ırkçılığın kardeşliğe zarar vermesi” babında kısaca bir kere daha igörelim.

Biz “kardeş” deyince genellikle ayn anne ve babadan doğan insanları kasederiz. Bu doğrudur.

Ancak “Din Kardeşliği” dediğimiz zaman “aynı dine ve onun değerlerine inanan kimseleri” kasederiz. Bu da mecazi bir kardeşliktir ve dinimiz İslam’da yeri büyüktür. Çünkü İslâm dininde kadeslik, bütünüyle akide/inanç temeline dayanmaktadır. Allah (c.c), Kur’ân-i Kerim’de söyle buyurmaktadır: "Mü'minler ancak kardeşirler. Öyleyse kadeslerinizin arasini bulup düzeltin ve Allah'tan korkup görevinizi yapın ki merhamet göresiniz."¹

---

¹ Hucurat 49/10.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:
"Müslüman, Müslümanın (din) kardeşidir..."¹

İslam inançta tevhidi; cemiyette de uhuvveti yani kardeşliği esas almıştır. Dolayısıyla İslam toplumu, sınırları İslam imanı ile çizilmiş kardeşler topluluğudur. Bu topluluk ve kardeşliğe imandan başka hiçbir şey, mesela ne ırk ne renk ne de coğrafya sınır çizemez. İslam kardeşliğinin ön şartı "La ilahe illallah Muhammedur-r-resulullah" demektir. Bu kelime-i tevhîd'i söyleyen herkes Müslümandır ve öteki Müslümanların din kardeşidir. Yüce kitabımız Kur'ân-ı Kerîm'de bu gerçek, "Mü'minler ancak kardeşler" diye pek açık biçimde ilan edilmişken Sevgili Peygamberimiz de "Müslüman, Müslümanın kardeşidir" buyurmuş, dünyanın neresinde olursa olsun, hangi devirde yaşamış bulunursa bulunsun bütün Müslümanların birbirlerinin din kardeşi olduklarını tüm dünyaya duyurmuştur. Hatta bizzat kendisi Medine'yi teşrif ettiklerinde, Mekke'den gelen muhacirlerden her birini Medineli Müslümanlardan biri ile kardeş ilan etmiş, böylece ilk İslam cemiyetini, kardeşlik esas ve uygulamasıyla başlatmıştır.

Kardeşlik kutlu ve güçlü bir bağ olduğu kadar büyük bir sorumluluktur da... Aynı dine mensup insanların adedince büyüyen bir sorumluluk. Kardeşler arasındaki ilişkilerin nasıl olması lazım geldiği konusunda hem Kur'ân-ı Kerîm'de hem de Peygamberimiz'in hadis-i şeriflerinde çok ciddi tavsiye ve uyarılar bulunmaktadır. Bütün bu uyarı ve tavsiyelerin özünü aslında "kardeşlik" kelimesi ifade etmektedir. Hz. Peygamber de bu yüzden kardeşler arasındaki her türlü münasebette, Müslümana

---

¹ Buharî, Mezâlim 3; Müslim, Birr 32; Ebû Dâvûd, Edeb 28; Tirmizî, Hudud 3, Birr 18; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 9, 28; V, 24, 71.

kendi nefsinin ölçü almasını öğütlemiştir. O (sallallahu aleyhi ve selem) şöyle buyurmuştur: "Hiçbiriniz, kendisi için istediğini din kardeşi için de istemedikçe olgun mü'min olamaz."¹

Bu hadis-i şerif, din kardeşliği sorumluluğunu bütün boyutlarıyla pek özlü bir ifade ile ortaya koymuş bulunmaktadır. Ancak yine de konuyu açıklığa kavuşturmak bakımından diğer hadislerden yararlanarak din kardeşliğinin bazı gereklerine işaret etmek faydalı olacaktır.

Müslüman, öteki Müslüman kardeşlerine buğzedemez, kin tutamaz, sırt çeviremez. Araya bir takım suni üstünlük ölçüleri koyamaz. Çünkü İslam'da üstünlük sadece ve sadece takva iledir. Müslüman, haklı sebeplere dayalı da olsa Müslüman kardeşiyle üç gündün fazla küs duramaz. Müslüman kardeşleri yanbaşıda dururken onları bırakıp başka din mensuplarını ve dinsizleri dost edinemez. Çünkü Müslümanın dostu ancak Müslümandır. Gerek fert gerek millet olarak tercihlerini daima din kardeşlerinden yana kullanmak zorundadır. Günümüz dünyasında beynelmilel platformlarda Müslümanların birbirlerine arka çıkmaları, dünyadaki güç dengeleri bakımından oldukça ehemmiyet arz etmektedir. Bu konuda şu hadis-i şerif pek dikkat çekicidir:

“Müslüman, Müslümanın (din) kardeşidir. Müslüman, Müslümana zulmetmez. Müslüman, Müslümanı başına gelen musibette terk etmez, onu zalimin zulmünde bırakmaz. Müslüman, din kardeşine yardımda buldukça Allah da ona yardımda bulunur. Kim bir Müslümanın dünya darlığını giderip de sevindirirse Allah da kıyamet gününde onun sıkıntısını giderip

---

¹ İman 7: Müslim, İman 71, 72; Tirmizi, Kıyame 59; Nesai, İman, 19, 33.

mutlu eder. Kim dünyada Müslüman kardeşinin ayıbını örterse Allah da kıyamet gününde onun ayıbını örter."¹

Din kardeşleri arasındaki ilişkiler konusunda Hucurât Suresi'nde birçok noktaya dikkat çekilmiştir. Onları da burada hatırlatmak yerinde olacaktır: "Fasık birinin verdiği habere hemen inanılmayıp araştırılmalıdır. Özellikle günümüzde güdümlü haber kaynaklarının bilhassa Müslümanlar hakkında verdikleri haberleri, mutlaka aynı değer ölçülerini paylaşan kaynaklardan tahkik etmek bir vecibe haline gelmiştir. Anlaşmazlığa düşen Müslümanların ve Müslüman grupların araları bulunmalı, hak ve adalet ölçüleri ile aralarında hükmedilmelidir. Haksız olan tarafı, Allah'ın koyduğu sınırlara razı etmek için her türlü çareye başvurulmalıdır. Kardeşlerin araları ıslah edilmelidir. Erkek Müslümanlar diğer erkek Müslümanları, kadınlar da öteki hanım Müslümanları alaya almamalı; onların Allah katında kendilerinden daha kıymetli olabileceklerini hatırdan çıkarmamalıdır. Onları çirkin lakaplarla çağırılmamalı, haklarında suizanda bulunmamalı, gizli yönlerini, sırlarını araştırmamalı, onları gıybet edip çekiştirmemelidirler."²

Müslüman, öteki din kardeşlerini kendisinden asla aşağı görmeyecek hatta onları kendi nefesine tercih edecektir. Dualarıyla da din kardeşlerine iyilikler dileyecektir. Zira müminin, din kardeşinin gıyabında yaptığı dua makbuldür. Bütün bunlar Müslümanın, din kardeşlerine eliyle de diliyle de zarar vermemesi gerektiğini, gönlünden de kardeşleri hakkında kötü şeyler geçirmemesi lazım geldiğini göstermektedir. Zaten sevgili Peygamberimiz de bir hadislerinde olgun Müslümanı, öteki

---

¹ Buhârî, Mezâlim 3; Müslim, Birr 32.

² Hucurat 49/ 6-12.

Müslümanların, dilinden ve elinden emin olduğu kişi olarak tarif ve tavsif etmiştir.

Müslüman, kendi gücünü, mutluluğunu, devletini, şevketini, izzetini, şerefini din kardeşlerinde bilecek ve bulacaktır. Müslüman, Müslümanın sevincini paylaşacak, elem ve ıstırabına ortak olacaktır. Bir bela, musibet veya zulme uğrayan din kardeşlerine bütün Müslümanların yardımcı olmaları "kardeşlik" gereğidir. Nitekim Kur'ân-ı Kerîm'de "O müminler ki haklarına, yurtlarına tecavüz edildiği zaman onlar yardımlaşırlar"¹ buyrulmuştur. Peygamber Efendimiz de "Zalim olsun mazlum olsun kardeşine yardım et" buyurmuş; mazluma yardımı anladık ama zalime nasıl yardım ederiz? diye sorulunca da "Onu da zulmünden vazgeçirirsiniz, bu da ona yardımdır" buyurmuştur.²

Bir başka hadis-i şerifte Müslümanların yekdiğerleri üzerindeki hakları şöylece sıralanmıştır: "Karşılaştığında selâm ver. Davet edince icabet et. Nasihat istediğinde nasihat et. Aksırıp 'elhamdülillah' deyince 'yerhamükellah' diye dua et. Hastalanınca ziyaretine git. Öldüğünde de mezara kadar cenazesini teşyi et!"³

Buraya kadar naklettiğimiz ayet ve hadisler göstermektedir ki İslam'da din kardeşliği duygu, düşünce, tavır, elem-keder ve sevinç olarak bütün müminlerin bir tek vücut olması, kendilerini böyle hissetmeleri demektir. Nitekim bu husus hadis-i şeriflerde şöylece açıklanmıştır: "Müminler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve yekdiğerini korumakta tek bir vücut

---

¹ Şuara 26/ 39.

² Buhârî, Mezalim 4.

³ Müslim, Selâm 4-6.

gibidir. Vücudun herhangi bir uzvu rahatsız olursa öteki organları da bu yüzden rahatsız olur ve uykusuz kalır.”¹

"Müminler birbirlerine karşı, parçaları yekdiğerine kenetli sağlam bina gibidir."²

Böylesine yakın, sıcak ve samimi bir duyarlılığa sahip olmayan, yani din kardeşlerinin derdini dert edinmeyen, onların meseleleriyle meşgul olmayan, onlardan olma hakkını kaybetmiştir. O halde Müslümanlar, her halükârda ve daima Müslüman kalmaya, Müslümanlarla beraber olmaya, onlara karşı kardeşçe davranmaya mecbur hatta mahkumdurlar. Çünkü din kardeşliğinden daha güçlü ve kutlu bir başka bağ yoktur. Bu sebeple Müslüman yürekler Müslümanlara karşı daima sevgi ve muhabbetle atmalıdır. Çünkü hayat, ancak din kardeşleriyle birlikte yaşanırsa güzeldir.³

Hiç şüphesiz böyle bir kardeşliğe inanılan ve yaşanan bir toplumda ırkçılık asla yaşayamaz.

---

¹ Buhârî, Edeb 27; Müslim, Birr 66.

² Buhârî, Salât 88, Mezâlim 5; Müslim, Birr 65; Tirmizî, Birr 18.

³ Bkz. İsmail Lütî Çakan, İslam Kardeşliği,
<http://www.sonpeygamber.info/islam-kardesligi>

IRKÇILIK BİRLİĞE ZARAR VERİR

İslam birlik ve beraberlik dinidir. Cemaatin rahmet, ayrılığın azap olduğunu bildirir. Ona giden bütün yolları açar ve sevap sayar. Bölünme ve parçalanma sebebi olan tefrikadan sakındırır ve ona giden bütün yolları haram sayarak kapatır. Birlik ve beraberlik için önce kalplerin birliğinin ne kadar önemli olduğunu öğretir. Kalplerin birliği demek, önce inanç, düşünce ve kanaatlerde birlik, sonra da onlara dayalı olarak amelde, işte, davranışlarda birlik demektir. Bunu sağlayan inanç kadar, ahlak, huy ve terbiye kurallarında, iyi ve kötü telakkilerinde, sevgi ve yergi sebeplerinde birlik çok çok önemlidir. Yani ortak duygu, düşünme ve davranma, ortak amel veya tepki verme, bir toplum için hayati önemi haizdir ve İslam kendi toplumuna bunu kazandırır. Üstelik bunu sağladığı gibi bunun devamı için de en büyük teminattır.

Başka başka duygu, düşünce, inanç, amel, huy, karakter ve kanaatte olanların ister istemez davranışları ve tepkileri de başka başka olacaktır. Bu ise sürekli bir toplumsa sürekli farklı düşünme ve davranma demektir. sonuç ise devamlı ihtilaf, münakaşa, kargaşa, karmaşa, kavga ve gürültü demektir. işte size bölünme ve parçalanma sebepleri. Bu yüzden İslam kendi ekseninde bir birlik oluştururken, onun dışındakiler bu kadar geniş bir birliği

yakalayamazlar. Onların birliği ancak menfaat ilemdir. Bu da zaman ve zemine göre değişken ve kişilere göre farklı olabileceğinden, birlikleri her an tehlikede demektir.

İslam'a iman edenlere gelince, onların iman sayesinde kalplerinde birlik oluşmuştur. Yeryüzünün neresinde yaşarlarsa yaşasınlar, sonuçta düşünce ve davranışları, hayattan bekledikleri, olaylara tepkileri, bireysel ve toplumsal hedefleri, amaçları, istekleri, arzuları, davaları aynıdır. Hangi coğrafyada olurlarsa olsunlar, ibadet ve günlük hayat tarzları aynıdır. Hatta ortak örneklik ve rehberlik kaynağı olarak sünnet-i seniyye sayesinde dünyanın şarkında veya garbında yaşasın hiç fark etmez, bütün Müslümanların yeme, içme, yatma, uyuma, giyinme, ziyafet, misafirlik, hatta öksürme veya tuvalete girip çıkması gibi hayatın detayları bile aynıdır. Muazzam bir birliktelik içindedirler. Bu birlik ve beraberlik, bu din ve hayat devam ettikçe hiçbir dış etki, dış engel, dış düşman bunu bozamaz. Her hücum kale gibi iman dolu göğüslere çarparak dağılıp parçalanır. Bu yüzden yüce Rabbimiz her şeyi öğrettiği gibi, birlik ve beraberlik için gerekli olanları da bize öğretmiştir:

“Allah'a ve Resulüne iman ve itaat. Bunu sağlayacak ilim, irade, terbiye.” İşte bu kadar. İş bu kadar basittir aslında.

Bunun için gerekli olan da öğretiliyor: "Birbirinizle didişmeyin. Sonra iinize korku düşer ve kuvvetiniz elden gider. Sabırlı olun, çünkü Allah sabredenlerle beraberdir."¹

Kendi içinde ihtilaflı bir milletin havası gider, balonu sner, ağırlığı kaybolur. “Su uyur, düşman uyumaz” denmiştir. Sonuçta

---

¹ Enfal, 46.

saldırmak için uygun şartları bekleyen düşmana belki mağlup olunur ve devlet elden gidebilir. Bütün bunların olmaması için Müslümanca yaşamada sabırlı olmalı, nefis ve şeytana karşı mücadele ve mücahede etmede dayanmalı ve direnmeli, dış düşmana karşı da önceden güç ve kuvvet biriktirerek savaşa, cihada her an hazır olmalıyız. Gerekiyorsa savaşmalı, onun zorluklarına da katlanmalıyız. Çünkü zafer Allah katındadır, o da kesinlikle inanan ve sabredenlerle beraberdir. Beraber olduğu için de zaferi sabredenlere ihsan edecektir.

Başka bir tecelli de olabilir. Bunun da elbette sebepleri vardır. Akla ilk gelenler, eğer bir mağlubiyet varsa bu ya bir imtihandır, denenme ve sınanma vardır orada. Ya da zafer şartlarına riayet edilmemiştir. Zaferin şartlarını kısaca söylersek, düşmanla karşılaşılırken direnmek, Allah'ı sürekli anarak O'na bağlanmak, Allah'a ve peygamberine itaat etmek, çekişme ve tartışmadan uzak durmak, savaşın doğurduğu ağır zorluklara sabretmek, çalım satmaktan, gösterişten ve aşırılıktan kaçınmak.¹

Resulullah (sav) Efendimiz de Kur'an gibi hep birliğe çağırılmış, kardeşlik için emirler ve yasaklar getirmiş, cemaat olmaya teşvik etmiş, bazı ibadetlerde cemaati şart koşmuş, birliğin güç ve rahmet olduğunu söylemiş, ayrılıklara sebep olacak düşünce ve davranışlardan ümmetini sakındırmış, “sürüden ayrılanı kurt kapar” diyerek uyarmıştır.²

Onun bize bildirdiğine göre “Allah bu ümmeti dalalet üzerinde birleştirmez.” “Allah'ın rahmet eli daima cemaat üzerinedir. Cemaatten ayrılan, Cehenneme ayrılır.” “cemaat

---

¹ Bu konuda bkz. Cemal Nar, Cihat Ve Zafer Şartları, Özgü Yayınları.

² Ebu Davud, salat, 46.

rahmet, ayrılık azaptır.” “Cemaatten bir karış ayrılan, İslam bağına boğazından atmış olur.” “Ayrılan, bölen, parçalayan bizden değildir.” “Müslümanların derdi ile dertlenmeyen onlardan değildir.” “Şeytan yalnız kalanlardır.”

Bugün dünyanın gelişmiş ülkeleri değişik birliklerle güç kazanırken, Müslümanların inançlarına aykırı ideoloji ve sistemlerle kalbî birliklerini, ırkçı ve bölgeci anlayışlarla da coğrafi birliklerini parçalanmış ve bölünmüş görmek içler acısıdır. Ardır ve ayıptır. Oysa dinimiz gibi aklımız, ilmimiz, ekonomimiz, siyasi gerçeklerimiz ve tarihi tecrübelerimiz de birlik olmamızı gerektiriyor. Bu halimizden bir an evvel sıyrılmalı, dün olduğu gibi yine insanlığa bu konuda da bizler örnek olmalıyız.

Birlik önündeki en büyük engel, cehalettir. Bu cehalet sebebiyle imanın kıymetini, kardeşliğin faziletini, birliğin dirlik ve esenlik oluşunu bilemiyoruz. Gurur, kibir, kendini beğenmişlik, şahsi çıkar, mal, makam, baş olma sevdası gözlerimizi kör ediyor da, kendimizden başkasını göremiyor, kardeşlerimizin hayırlı işlerini takdir edemiyoruz. Dedikodu, koğuculuk, kusur araştırma, yalan, dolan, iftira ile kardeşlerimizi kaçırıyor, kazanılamayacak gereksiz tartışmalarla enerjimizi boşa harcıyor, zayıf düşünce de bir kurtarıcı gibi düşmanlarımıza sarılıyor. Oysa onlar, bizi bölüp parçalamak ve parçaları da bir araya getirmemek için ne oyunlar sergiliyor, ne tuzaklar hazırlıyorlar.

Çare, cehaletten kurtulma, yani kendi dinimizi, kültürümüzü, tarihimizi iyi bilme, kardeşlik hak ve hukukunu gözetme, her türlü ayrımcılık ve ırkçılıktan uzaklaşma, hata ve kusurlara af ve müsamaha ile yaklaşma, faydasız münakaşalardan kaçma ve sabırla çalışma, çabalama, gayret etmedir. Laf değil, iş

üretmedir. Hareket berekettir. Her şeyi temizleyen suyun bile durgun olup akmadığında kokuştüğünü görmek bize ibret olmalı değil mi?

Bütün bunlardan çıkan sonuç, birlik ve beraberliğin en büyük düşmanı ırkçılıktır, kavmiyetçiliktir. Öyleyse samimi olarak Müslüman olan bir kişi asla ırkçı olamaz.

Ama kimileri de vardır ki, ırkçı olduğunu asla kabul etmez, fakat ne yazık ki ırkçıdır. Mesela kendi kavmi hakkında öyle sözler veya iddialar ortaya atar ki, eğer aynı cümleleri değiştirerek bir başka kavmin mensubu kullansa ona büyük tepki gösteriyor. Bu ne demek şimdi? Bir şey ne ise odur. Ben yapınca başka, onlar yapınca başka oluyorsa, orada bir sorun var demektir, öyle değil mi?

Ne diyordu Sevgili peygamberimiz hadisinde: “Bir Müslüman kendisi için istediğini (veya istemediğini) din kardeşi için de dilemedikçe (tam) Müslüman olamaz.”¹

Müslümanların birlik ve beraberlik içinde yaşamaları için dinî, siyasî, ictimâî, idarî, hukukî, iktisadî, terbiyevî, tarihî, coğrafi, emniyet ve asayiş, milli savunma ve daha başka bir çok bakımlardan o kadar çok sebepler vardır ki, bütün bunları bırakıp da sayılanlar için en büyük zarar olan “kavmiyyet, asabiyyet ve ırkçılık” düşüncesi ile bölünme ve parçalanmaya gitmeleri, üstelik bunu yaparken de dinin ve diğer sayılanların en çok yok etmek istediği şeyleri alet etmeleri, ne dinin kabul edebileceği, ne de aklın alabileceği bir şey değildir.

---

¹ Buharî Enes'ten rivayet etmiştir.

Çok değil, daha yüz yıl kadar önce dünya iktidarını elinde tutan en güçlü devletlerden birisidir İslâm ümmeti. Müslüman milletler, daha başka sebeplerin de var olmasına rağmen, fakat en yıkıcı sebep olarak, ümmeti/milleti oluşturan ırklar ve kavimlerin her birisinin kendi ırkçılıkları, kavmiyetçilikleri, milliyetçilikleri, ulusalcılıkları yüzünden asabiyet dâvâlarına ve kavgalarına kalkışıp tefrika ve tarafgirlikle birbirlerine düşürülmesiyle maalesef parçalanarak dağılmıştır. Bunun sonucu koca İslam devleti yıkılmış, ümmet parçalanmış ve İslam coğrafyası kafir milletler tarafından işgal edilmiştir.

Son yüzyıllarda Batılılar tarafından Müslümanların arasına ekilen ırkçılık, kavmiyetçilik, ulusalcılık, milliyetçilik gibi fitne ve fesat tohumları maalesef dini öğrenmenin ve yaşamanın da zayıflamasıyla, zaman içinde dal budak salıp gelişmiş, giderek kökleşmiştir. Sonunda korkunç bir belâ olarak “tefrika, ayrılık ve düşmanlık” gibi lanetli meyvelerini vermiştir. Maalesef din gibi aklın ve mantığın da yasakladığı bu ağacın meyvelerinden yiyenler, zehirlenerek sonuçta birbirlerine düşman olmuşlardır. “İnna lillah ve inna ileyhi raciün.”

Bu böyle olmamalıydı. Zira bizim dinimiz kendisine inananları “kardeş” kılıyor ve birlik ve beraberliğe davet ederek tefrikadan, ayrılıklardan sakındırıyordu. Ne oldu da biz böyle bir “rahmet toplumu” olmaktan uzaklaştık? Ne oldu da kardeşliğin yerini ırkçılık, kavmiyetçilik, ulusalcılık, milliyetçilik, asabiyet ve tarafgirlik aldı?

Oysa Yüce Rabbimiz, “Ancak Mü’minler kardeşlerdir. Öyleyse kardeşlerinizin arasını bulup düzeltin ve Allah’dan korkun (da

vazifenizi yerine getirin.) Böyle olursanız merhamet edirsiniz”¹ diye öğretip gereğini emir buyuruyordu.

Sevgili Peygamberimiz (sav) de Müslümanları bazen bir binanın iç içe geçmiş tuğlalarına, bazen de bir vücudun organlarına benzeterek, birlik ve beraberliğe dikkat çekiyor, kardeşler olarak birbirimizle ilgilenmeye, dertlerimizle dertlenmeye, sıkıntılarımıza ortaklaşa çareler aramaya davet ediyordu. Böyle bir toplumun en güzel örneğini de kendisi kurmuş, bilfiil yaşatmıştı. Onları kardeşler olarak gördüğü için de “refik-i a’laya” giderken gönlü çok rahattı.

Evet, bu sorular üzerinde derin derin düşünmeye çok ihtiyacımız var: “Ne oldu da biz böyle bir “rahmet toplumu” olmaktan uzaklaştık? Ne oldu da kardeşliğin yerini ırkçılık, kavmiyetçilik, ulusalcılık, milliyetçilik, asabiyet ve tarafgirlik aldı?”

Her ne ise, olan olmuş, bundan sonra geçmiş tarihten dersler ve ibretler alarak ileriye bakmalıyız. Artık yapılacak iş, bütün düşmanlıkları gömerek olan acı olayları unutup, İslâm düşmanları tarafından paramparça edilen İslâm Ümmetini, Müslüman Milletini yeniden bir araya getirmek, bunun için gayret edip didinmektir. Yani ırk, kavim, renk, dil ve bölge farklarını tamamen ortadan kaldırarak, “ancak mü’minlerin kardeş oluşu” hakikatini esas alarak, bütün Müslümanları bir dava etrafında yeniden birleştirmektir. O mukaddes dava ise, “İslâm milletini/ümmetini oluşturarak İslam devletini kurma” davasıdır.

Hangi ırktan, hangi renkten, hangi kavimden, hangi dilden ve hangi bölgeden olursa olsun, gerçek şudur ki, bütün iman eden

---

¹ Hucurat, 49/10.

mü'minler birbirlerinin kardeşleridirler. İslâm düşmanlarının kurduğu tuzakların bu kardeşleri birbirinden koparmış, aralarını bozmuş ve birbirine yabancılaştırmış olmalarının önü alınmalı, bilgi, eğitim ve terbiye ile tedbirler alınarak düşülen tuzakların tekrarı önlenmelidir. Bu fitnenin kökleri, yeniden İslâm kardeşliğine dönülmekle içimizden sökölüp atılmalıdır. Bozulan dostluklar onarılmalı, iman kardeşliği yeniden canlandırılıp hayata geçirilmelidir.

Allah Teala'nın izni ve yardımıyla, Müslümanlar yeniden İslâm kardeşliğini gündeme getirecek, onun bağlarını sağlamlaştıracak ve "İslâm Ümmeti/Milleti Olmak" yolunda hızlı adımlar atacaklardır. Ümmeti parçalamaya yönelik bütün küfür, şirk ve fık hareketlerin karşısında durmalı, bu konuda topyekun müslümanları uyarmalı ve bilgilendirmeliyiz. Tarihi tecrübemiz ve yaşadığımız acılarımız, bunu çabuklaştıracaktır. Müslümanlar arasında bu kardeşliğin tekrar tahakkuku ile hayırlı sonuçlara ulaşılmasını, Allah Teala'dan niyaz ederiz.

Müslüman ırklar, soylar, kavimler, İslâm'a iman bağıyla birbirine bağlanıp, Allah'ın kopmaz ve kurtarıcı ipi olan Kur'ân-ı Kerim'e sınıksız sarılmalıdırlar. Onları ırkçı, ulusalcı, milliyetçi duygularla birbirinden koparmak isteyen her türlü ihanet hareketlerinin yok olması ve mü'minlerin kardeşliğinin pekişip perçinlenmesi için hepimiz çok çalışmalı, bunun için üstümüze düşen gayreti göstermeliyiz.

İrkçılık, farklı ırklardan meydana gelen Ümmet-i Muhammed için en büyük tehlikedir. Zira ırkçılık bölünme ve parçalanmanın altında yatan en büyük etkidir. Zaten tarihte de kurulan bütün İslam devletlerini bu habis duygu yıkmış, ümmet en

büyük zararları ırkçılıktan çekmiştir. İslam ırkçılık yasağı ile bir yandan birlik ve beraberliği korurken, bir yandan da bölünme ve parçalanma tehlikesini bertaraf etmiştir.

Ne yazık ki ırk ve etnik ayırım günümüzde de hâlâ birçok toplumda devam etmektedir. Bu yüzden de iç barış bozulmakta, dışta savaşlar çıkarmaktadır. Bu da birlik ve beraberliği berhava ederken, yeni bölünüp parçalanmalara sebep olmaktadır. Günümüzün sözde medenî ülkeleri olarak kabul edilen Amerika ve Avrupa ülkelerinde bu ayırım hukuken ortadan kaldırılmış olmakla birlikte söz konusu toplumların bunu içlerine sindirebildiklerini söyleyemiyoruz. Sovyetler birliğinin dağılımından sonra ortaya çıkan ülkelerle İslâm öğretisinden uzaklaşmış birçok Müslüman toplumlarda hakim olan koyu kavmiyetçi akımlar nedeniyle bu ayırımın, yakın bir zamanda ortadan kalkabileceğini söylemek de ne yazık ki mümkün görülmemektedir.¹

İslam, önce kalplerde kurduğu birlik ve beraberliği, aile ve topluma yayarak hayatın her alanına taşımıştır. Zaten inancı bir, ibadetleri bir, davranışları bir olan toplumlarda, birlik kendiliğinden oluşur. Çünkü din kadar akıl ve mantık da birlik ve beraberlik ister. Çünkü birlik ve beraberlik güç demektir, kazanç demektir, barış ve huzur demektir, mutluluk demektir.

Kur'an, kardeş saydığı inananlarını İslam etrafında birlik ve beraberliğe çağırıyor, tefrikadan sakındırıyor:

“Hep birlikte Allah'ın ipine (kitabına, dinine) sınımsız sarılın. Dağılıp parçalanmayın. Allah'ın üzerinizdeki nimetini

---

¹ Bkz. M. Sait Şimşek, Kur'an'ın Ana Konuları, Beyan Yayınları: 181-184.

düşünün. Hani siz birbirinize düşmanlar idiniz de O, kalplerinizi birleştirmişti. İşte O'nun bu nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz. Yine siz, bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan sizi O kurtarmıştı. İşte Allah size âyetlerini böyle apaçık bildiriyor ki, doğru yola eresiniz.”¹

Ayette dikkat çekilen daha önceki bölünmüş ve parçalanmışlık, hem Mekke’de vardı, hem de Medine’de. Allah, göklerden sarkıttığı sağlam ipine, Kur’an’a sarılıp sıkı sıkı tutunan Müslümanlara, birlik ve beraberlik nimetini ihsan etti de, daha önceki ayrılıklardan, düşmanlıklardan, kavgalardan eser kalmadı. Ama bu konu gaflete gelmez. Gönüllerdeki muhabbet ateşi küllenir de eller Kur’an’dan pırtarsa, zaten uyumayıp her an fırsat bekleyen şeytanlar ve düşmanlar, fitne, fesat ve tefrikanın bin bir çeşidiyle inananlara abanarak birlik ve beraberliklerini parçalayıp dağıtabilirler.

İnananların kardeş olduklarını belirten Kur'an-ı Kerim, birliklerini bozmaya çalışacak kimselerin varlığı konusunda Müslümanları hep uyarmaktadır. Müfessirlerimiz bu ayetlerin tefsirinde bir olaydan bahsederler. Biz Elmalılı Hamdi Efendiden iktibas edelim:

“Rivayet olunuyor ki, Şemmas b. Kays isminde bir yaşlı Yahudi varmış. Küfrü ve Müslümanlara karşı hiddeti, kini ve çekememezliği pek şiddetliymiş. Bir gün Evs ve Hazrec kabilelerinden birtakım ashab-ı kiram bir mecliste oturmuş konuşurlarken bu Yahudi yanlarından geçmiş, cahiliyye zamanında aralarında şiddetli düşmanlık ve hasımlık bulunan bu

---

¹ Al-i İmran, 103.

kimselerin İslâm'dan sonra aralarındaki bu ülfeti, toplanmayı, düzelmeyi ve sevgiyi gördünce: "Allah'a yemin ederim ki bunlar böyle toplandıkça, bizim buralarda rahatımız kalmaz" demiş. Yanındaki bir Yahudi delikanlısına:

- Haydi şunların yanlarına otur, yevm-i bûâsı (buas gününü) ve daha öncekilerini hatırlarına getir ve o zaman söyledikleri şiirlerden bazı parçalar da okuyuver. diye tenbih etmişti.

"Bûas günü" ise İslâm'dan önce yüzyirmi sene kadar birbirleriyle düşmanlık ve hasımlık üzere yaşamış olan Evs ve Hazrec kabilelerinin savaş yaptıkları ve Evs'in Hazrec'e galip geldiği son bir gün idi. Delikanlı dediğini yapmış ve derken bir münakaşa kapısı açılmış, iki taraf öğünmeye başlamışlar, nihayet bir çekişme, ağız kavgası olmuş, Evs'ten Evs b. Kayzî, Hazrec'den Hübar b. Sahr sıçramışlar, birbirlerine söz atmışlar, birisi diğere:

- İsterseniz bugün yine öyle bir gün yaparız, demiş. İki taraf öfkeyle gelmiş:

- Haydi yaptık, silâh silâh, haydi zahireye, harre meydanına! demişler, sözün kısası Evs kabilesi birbirleriyle, Hazrec de birbirleriyle birleşmişler.

O sırada durum Peygamberimize ulaşmış, O da yüce huzurlarında bulunan Muhacir ashab-ı kiramla birlikte onların yanlarına gelmiş:

- Ey müslümanlar topluluğu!.. Allah Allah! Ben aranızda bulunurken de cahiliye davası mı yapıyorsunuz? Cenab-ı Allah sizi İslâm'a hidayet ettikten ve küfürden kurtarıp kerem ve yardımıyla

cahiliyyenin kökünü kestikten ve aranızı bulduktan sonra, yine eski küfre mi dönüyorsunuz? diye nasihat etmiş.

Olaya katılanlar da düştükleri tehlikenin bir şeytan tuzağı olduğunu anlayarak derhal ellerindeki silahlarını bırakmışlar, gözlerinden yaşlar dökerek birbirlerine sarılmışlar, kucaklaşmışlar ve Resulullah'a itaat ederek beraberce gitmişlerdi. Cenab-ı Allah bu şekilde Şemmas'ın fitne ateşini söndürmüştü, bu sebeple hem Ehl-i Kitab'a bir öğüt, hem de müminleri onlardan herhangi birine uymaktan yasaklama maksadıyla hükmü genel olan şu âyetleri indirmiştir:

"Ey inananlar, Kitap verilenlerden herhangi bir guruba uyarsanız, imanınızdan sonra (onlar), sizi döndürüp kâfir yaparlar. Size Allah'ın âyetleri okunmakta ve O'nun elçisi de aranızda iken nasıl inkâr edersiniz? Kim Allah'a sarılırsa, muhakkak ki o, doğru yola iletilmiştir. Ey Müslümanlar, Allah'tan O'na yaraşır biçimde korkun ve ancak Müslümanlar olarak ölün. Hep birlikte Allah'ın ipine (kitabına, dinine) sımsıkı sarılın. Parçalanıp ayrılmayın. Allah'ın üzerinizdeki nimetini düşünün. Hani siz birbirinize düşmanlar idiniz de, O, kalplerinizi birleştirmişti. İşte O'nun (bu) nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz. Yine siz, bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi O kurtarmıştı. İşte Allah size âyetlerini böyle apaçık bildiriyor ki, doğru yola eresiniz."¹

Gerek bu olayda sadece Ensar, gerekse 2. Bölümde anlattığımız Beni Mustalik Gazvesi dönüşünde Ensar ile Muhacirler arasında geçen olaylar dikkate alındığında görülüyor ki

---

¹ Al-i İmran, 3/100-103.

bu ırk damarı, kanı aniden coşturan ve şeytana sapıklıkta yardımcı olan sinsi bir duygudur ve bu yüzden çok tehlikelidir. Ulvi bir davası ve terbiye edilmiş duygular içinde olmayan cahillerin tez tuttuğu bir duygu ve damardır bu. Bu yüzden fertler kadar toplumu eğiten ve yönetenlerin de bu duyguya karşı uyanık ve tedbirli olmaları gerekir.

Bilindiği gibi Kur'an-ı Kerim, toplumda birliğin sağlanması ve inançta fikir ayrılıklarından, yani tefrikadan, bölünüp parçalanmadan korunması için iki esas öne çıkarır. Birincisi, insanlığın bir anne ve babadan geldiklerini haber vermesidir. Bir toplumu meydana getiren fertler, farklı inançlara ya da farklı ırklara mensup olabilirler. Ama neticede hepsi arasında bir kardeşlik bağı söz konusudur ve bu da hepsinin aynı anne ve babadan olmasındandır. İkinci esas ise, inanan fertler arasındaki din kardeşliğidir. Mü'minler kardeşler ve bir binanın birbirlerine kenetlenmiş tuğlalarına benzetmektedirler. Birbirlerini sever ve sayarlar, ihtiyaç anında yardımına koşar; sevincinde ve sıkıntılarında ona ortak olurlar.

İslam toplumunda her türlü etnik ayırım reddedilmiştir. Peygamberin soyundan gelen ile toplumda büyük bir suç işlemiş, şu veya bu soydan gelmiş olan bir kimsenin oğlu eşittir. Atalarının veya akrabalarının işlemiş oldukları herhangi bir başarıdan bir kimsenin, kendisine pay çıkarması reddedildiği gibi, işlemiş oldukları herhangi bir suçtan dolayı sorumlu da tutulamaz. Bu prensip, sadece Kur'an'ın ileri sürdüğü bir prensip de değildir, bütün peygamberlerin vahiyyelerinde zikredilmiştir.

Fertler hakkında geçerli olan bu prensip toplumlar için de aynen geçerlidir. Nitekim İslam ümmetinde en üstün nesil olarak

kabul edilen ve hem Kur'an âyetlerinde, hem de Peygamberin hadislerinde övülmüş bulunan sahabilerin babaları, Allah'a ortak koşan müşrik insanlardı.

Kur'an-ı Kerim'in indiği dönemde bütün toplumlarda etnik ayırımın var olduğu bilinmektedir. İslam bunu yok etmiştir. Ne yazık ki bu ayırım günümüzde hâlâ bir çok toplumda devam etmektedir. Günümüzün sözde medenî ülkeleri olarak kabul edilen Amerika ve Avrupa ülkelerinde bu ayırım hukuken ortadan kaldırılmış olmakla birlikte söz konusu toplumların hala bunu içselleştirememişlerdir. ABD, AB ve Sovyetler birliğinin insanları kendilerini dünyanın diğer yerlerinde yaşayanlarından üstün görmektedirler. Hatta zaman zaman kendi aralarında dahi birbirlerine üstünlük tasladıkları gözlemlenmektedir. Bunların tesirinde kalan halkı Müslüman ülkelerde İslâm düşüncesinden uzaklaşmış birçok Müslüman toplumlar da maalesef koyu bir ırkçı/ulusalcı/milliyetçi akımlar nedeniyle birlik ve beraberliklerine zarar vermiş, bu sebepten ötürü başlarına büyük belalar açmışlardır.

Evet, ırkçılık ve bölücülük şu anda bizim başımızda büyük bir bela olduğu kadar, dünyanın da başında püsküllü bir beladır. Ne yazık ki güçlü devletler dünyayı rahat sömürebilmek için bu akımı destekleyerek sair ülkeleri daha da bölüp parçalama konusunda suç ortağıdılar. Bu belanın yok edilmesinin en etkin çözümü, İslam düşüncesini iyi tanımak ve benimsemektir.

Bu bölümü şu hadisi hatırlatarak bitirelim isterseniz: Ebû Hüreyre'nin bir rivâyeti de şöyle gelmiştir: Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki:

"Kim itaatten çıkar, cematten ayrılır ve bu halde ölürse cahiliye ölümü ile ölmüş olur. Kim de körükörüne çekilmiş (ummiyye) bir bayrak altında savaşır, asabiyet (ırkçılık) için gazaplanır veya asabiyete çağırır veya asabiyete yardım eder, bu esnada da öldürülürse bu ölüm de cahiliye ölümüdür. Kim ümmetimin üzerine gelip iyi olana da, kötü olana da ayırım yapmadan vurur, mü'min olanlarına hurmet tanımaz, ahid sahibine verdiği sözü de yerine getirmezse o benden değildir, ben de ondan değilim."¹

---

¹ Müslim, İmâret 53, (1848); Nesâî, Tahrim 28, (7, 123); İbnu Mâce, Fiten 7, (3948)

IRKÇILIK BÖLÜCÜLÜKTÜR

Yukarıdan beri okuduklarımızı düşünürsek kesin olarak anlarız ki ırkçılık tefrika, bölünme ve parçalanma sebebidir. Bu ise izzetten zillete, efendilikten köleliğe, zenginlikten fakirliğe, bilgi, sanat, kültür ve medeniyetten, cahillığe, ilkelliğe ve medeniyetsizliğe düşmeye sebeptir.

Peygamber Efendimiz ırkçılık ruhlarına işlenmiş bir kavimin içinden çıktı ve Müslümanları iman kardeşliği etrafında, Gayr-ı Müslimleri de hukukun üstünlüğünde, adalet ve barışta birleştirdi. Bırakın Araplar arasındaki kavim ve kabileleri, İslamiyet ruhlarına öyle bir etkili oldu ki, daha sonra Müslüman olan Türkler, Kürtler, Farslar, Çeçenler, Çerkezler, Arnavutlar, Afganlar, Hintliler, velhasıl bütün bu ırklar din kardeşliği çerçevesinde birlik ve beraberlik halinde yaşadılar.

Peygamber Efendimiz nesep ile övünmeyi, ırklar arasındaki üstünlük meselesini, yok denecek bir seviyeye indirdi. İrkçılığı bir cahiliyye adeti olarak ayaklarının altına aldı ve ezdi. Bundan sonra üstünlük artık hasep ve nesepte değil, imanda, ilimde, İslam'ı yaşamakta, güzel ahlakta, kısacası takvada idi. Habeşli bir zenci olan Bilal'in yanında nice Arap kabilelerinin reisleri geride kalmıştı. Bizans'tan gelen Süheyb-i Rumî, İran'dan gelen Selman-

1 Farisî, İslam sayesinde toplumun en saygın insanları haline gelmişti.

Bu güzel haller Peygamberimizin hayatında olduğu gibi Raşit Halifeler döneminde de böyle devam etti gitti. Yapılan inkılap, asırlara muhtaç iken, çok kısa bir dönemde gerçekleşmişti. İnsanlık alemi, böyle bir başarıya hayal bile edemezdi.

Fakat ne kadar acıdır ki, insanlardaki dünya sevgisi ve yönetme arzusu, zaman içinde bu muhteşem seviyeyi süratle düşürerek eski haline indirdi. Bu da insanın zalim ve cahil tarafı olsa gerekti.

Raşid Halifelerden hemen sonra gelen Emevî Devleti maalesef Arapçılık asabiyetine tutulmuştu. Yöneticiler kendilerini Arap ahaliden üstün görüyorlardı. Arap halk da kendilerini yeni Müslüman olmuş diğer ırklardan üstün görmeye başladı. Sonuçta kıyamet koptu. Emevi Devletini değiştiren ve düşüren Araplık asabiyet olmuştur. Abbasi Hilafetini zayıflatan ise Acemlik, yok eden de Türklük asabiyetidir denmiştir.

Sonuçta tarihin hangi devresine bakarsanız görürsünüz ki nerde bir ırkçılık varsa orada bölünme ve parçalanma vardır. İslam tarihinin de en büyük bölünme, parçalanma ve yok olmalar hep bu ırkçılık hastalığından sonra olmuştur.

Adaletsizliğin, eşitsizliğin, adam kayırmacılığın ilk adımları hep bu ırkçılıkla atılmış, giderek bu asabiyet ile zulümler son haddine varmıştır. Bundan daha tabii ne olabilir? İrkçılık zulmü, zulüm de vahşeti getirdi. Sonuç bölünme ve parçalanmadan başka bir şey değildir. Bunun sonu ise acıdır, ıstraptır, zillettir,

yokluktur, yoksulluktur, horluktur, hakirliktir, fakirliktir, aşığılanmaktır, horlanmaktır.

Son üç yüz yıldır ümmeti yiyen bitiren tefrika derdi ve asabiyet hastalığı, ırkçılık belası olduğu gibi, bugün de Müslümanların başındaki en büyük felaket ve musibet yine maalesef odur. Bugün de yaşadığımız bu büyük bela, bu korkunç musibet ve felaketlerin arkasında da yine maalesef o ırkçılık vardır. Tabi ki bundan kurtuluşun yegane yolu, izzet ve şerefin biricik kaynağı, refah ve kalkınmanın imkanı ancak birlik ve beraberlikten geçmektedir. Bunun çaresi de bizim için İslam kardeşliğinden başkası olamaz. Öyleyse Müslümanlar iman davası etrafında birleşerek yeniden büyük bir ümmet ve devlet olabilirler. Bunun birinci şartı ise ırkçılığı ve ulus devlet düşüncesini reddetmektir.

Bugün dünyanın gelişmiş ülkeleri değişik birliklerle güç kazanırken, Müslümanların inançlarına aykırı ideoloji ve sistemlerle kalbî birlikteliklerinin, ırkçı ve bölgeci anlayışlarla da coğrafi birliklerinin parçalanmış ve bölünmüşlüğünü görmek içler acısıdır, ardır ve ayıptır. Düşman bizi bölüp paralamak için her şeyi yapabilir. Nihayet düşmandır, bir yerde vazifesidir, bunu yapacaktır. Ya bize ne oluyor ki onun tuzaklarına göz göre göre düşüyoruz? Neden her düşüşten bir yürüyüş öğrenemiyoruz? Nereye gitti ümmetin aklı, idraki ve feraseti?

Oysa dinimiz gibi aklımız, ilmimiz, ekonomimiz, siyasi gerçeklerimiz ve tarihi tecrübelerimiz de birlik olmamızı gerektiriyor. Bu halimizden bir an evvel sıyrılmalı, dün olduğu gibi yine insanlığa bu konuda da bizler örnek olmalıyız.

Bu cehalet sebebiyle imanın kıymetini, kardeşliğin faziletini, birliğin dirlik ve esenlik oluşunu bilemiyoruz.¹ Gurur, kibir, kendini beğenmişlik, şahsi çıkar, mal, makam, baş olma sevdası gözlerimizi kör ediyor da, kendimizden başkasını göremiyor, kardeşlerimizin hayırlı işlerini takdir edemiyoruz. Dedikodu, koğuculuk, kusur araştırma, yalan, dolan, iftira ile kardeşlerimizi kaçırıyor, kazanılamayacak gereksiz tartışmalarla enerjimizi boşa harcıyor, zayıf düşünce de kolaya kaçarak sanki bir kurtarıcı gibi düşmanlarımıza sarılıyoruz. Oysa onlar, bizi bölüp parçalamak ve bu parçaları da bir araya getirmemek için ne oyunlar sergiliyor, ne tuzaklar hazırlıyorlar.²

---

¹ Bu konularda yazılmış bir kitap için bkz. Cemal Nar, İmanın Kıymeti Ve Korunması, Beyan/Toprak y.; Cemal Nar, İlim Ve Özgürlük, aynı yerden. Cemal Nar, Alimin Önderliği, Ukde y.

² Bu konularda yazılmış bir kitap için bkz. Cemal Nar, İnançta Kirlenme, Beyan/Toprak y.

IRKÇILIK ADALETE ZARAR VERİR

Mesela adaleti düşünelim. Adalet hakkı yerine koymaktır. Böyle olunca gerek mahkemede, gerekse sosyal hayatta insanlar adaleti ayakta tutmalı, hüküm verirken asla taraf tutmamalıdır. Hatta ana baba, sülale gibi yakınlarının aleyhine bile olsa hüküm vermede veya şahitlik yapmada adaletten ayrılmamalı, zulme meyletmemelidir.

Peki ama ırkçı bunu nasıl başaracak? Kendi ırkından biri ile küçük görüp aşağıladığı veya düşman bildiği başka ırktan, soydan birisini nasıl eşit görecektir de adaletten şaşmayacak? Doğrusu bu ondan beklenmeyen bir durumdur. Bir kavme olan bağlılık ve muhabbet, ırkçıların gözünü kör, kulağını sağır ettiğinden, kendi ırkı aleyhine başka ırka mensup insanlara adil olmada zorlanacak, belki de hiç zorlanmadan zulme sapacaktır.

Oysa Kur'an'a baktığımızda görürüz ki Allah(cc.) adaleti emreder:

”De ki: "Rabbim adaleti emretti ; her secde yerinde yüzünüzü O'na doğrultun; dinde samimi olarak O'na yalvarın. Sizi yarattığı gibi yine O'na döneceksiniz.”(A'raf, 29.) “Allah şüphesiz adaleti, iyilik yapmayı, yakınlarla bakmayı emreder; hayasızlığı,

fenalığı ve haddi aşmayı yasaklar. Tutasınız diye size öğüt verir”(Nahl, 90.)

Allah adaletli olanları sever:

“Adil davranmanız, şüphesiz Allah adil davrananları sever.”(Hucurat,9.) “Eğer hükmedersen aralarında adaletle hüküm ver. Allah adil olanları sever”(Maide, 42.)

Hakimlere adaletle hükmetmelerini, sevgi veya rüşvetle haksızlık yapmamalarını emreder:

“Ey İnananlar! Allah için adaleti ayakta tutup gözeten şahidler olun. Bir topluluğa olan öfkeniz sizi adaletsizliğe sürüklemesin; adil olun; bu, Allah'a karşı gelmekten sakınmaya daha yakındır. Allah'tan sakının, doğrusu Allah işlediklerinizden haberdar'dır.”(Maide,8.) “Ey İnananlar! Kendiniz, ana babanız ve yakınlarınız aleyhlerine de olsa, Allah için şahit olarak adaleti gözetin; ister zengin, ister fakir olsun, Allah onlara daha yakındır. Adaletinizde heveslere uymayın. Eğer eğiltirseniz veya yüz çevirirseniz bilin ki, Allah işlediklerinizden şüphesiz haberdardır.”(Nisa, 135.)

Sözleşmelerin adaletle yazılmasını, ölçü ve tartılarda adaletin korunmasını ister:

”Ey İnananlar! Birbirinize belirli bir süre için borçlandığınızı zaman onu yazınız. İçinizden bir katip doğru olarak yazsın; katip onu Allah'ın kendisine öğrettiği gibi yazmaktan çekinmesin, yazsın. Borçlu olan da yazdırsın, Rabbi olan Allah'tan sakınsın, ondan bir şey eksiltmesin.”(Bakara,282.) “Ey milletim! Ölçüyü ve tartıyı tamı tamına yapın; insanlara eşyalarını eksik vermeyin;

yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın."(Hud, 85.)

Sevgili Peygamberimiz(sav.) de hayatında adaletin timsali olmuştur. O, başta yargı olmak üzere ev, çarşı, devlet işleri, hatta harp meydanları gibi hayatın her alanında hep adaleti gerçekleştirmek için koşmuş ve konuşmuştur. İşte yargıdaki hassasiyeti:

"Kadı üçtür: Biri cennetlik, ikisi cehennemliktir. Cennetlik olan, hakkı bilip öyle hükmedendir. Hakkı bilip hükmünde bile bile adaletsiz davranan cehennemliktir. Halka câhilâne hükümde bulunan da cehennemliktir." (Ebu Dâvud, Akdiye 2, (3573).) "Kadı zulmetmedikçe, Allah Teâla onunla birlikte dir. Zulme yer verdiği zaman onu terkeder, artık şeytan onunla beraber olur." (Tirmizi, Ahkâm 4, (1330).)

İşte O'nun adaletini ortaya koyan bir taplo: Hz. Aişe (ra.) anlatıyor: "Hırsızlık yapan Mahzumlu kadının durumu Kureyşlileri fazlasıyla üzdü.

"Bu kadın hakkında Resûlullah (sav.) nezdinde kim bir şefaatte bulunabilir?" diye adam aradılar.

"Bu işe, sadece Resûlullah (sav.)'ın çok sevdiği Üsâme İbnu Zeyd (ra.) cür'et edebilir" dediler. Üsâme huzura çıkarak, Resûlullah (sav.)'a şefaattalebinde bulundu. Efendimiz:

-Allah'ın özel olarak belittiği kanunlardan (hadlerden) birinde şefaattalebi mi ediyorsun?" diye çıkıştı. Sonra kalkıp cemaate şu hitabede bulundu:

- Sizden öncekileri helâk eden şey şudur: İçlerinden şerefli birisi hırsızlık yaptı mı onu terkedip ceza vermezlerdi. Aralarında kimsesiz zayıf birisi hırsızlık yapınca derhal ona cezayı uygularlaedi. Allah'a yemin olsun! Muhammed'in kızı Fatıma hırsızlık yapmış olsa, mutlaka onun da elini keserdim."(Buhârî, Hudud 11, 12, 14, Şehâdat 8, Enbiyâ 50, Fedâilu'l-Ashâb 18, Megâzî 52; Müslim, Hudud 8, 1688; Tirmizî, Hudud 9, (1430); Ebü Dâvud, Hudud 4, (4373, 4374); Nesâî, Sârik 5, (8, 74, 75).)

İltimas, adam kayırmak demektir. Temelinde haksızlık yattığından, zulümdür. İnsanlar arasındaki güven duygusunu yıkar, sevgi ve yardımlaşmayı yok eder. İltimastan kaçınmak gerekir. Ama bunu bir ırkçı kolay kolay başaramaz. İşte yaşadığımız hayatta görüyoruz; bir yere bir çalışan alınacaktır. Hemen iltimas için devreye girilir ve herkes ırk ya da düşünce açısından aidiyet ve asabiyet duygusuyla kendine yakınları tercih eder. Ehliyete hiç bakmaz. Çünkü bir insanda adalet ve ehliyete, liyakata bakma ve herkese hakkını verme duygusunu sağlayacak olan, ancak çok güçlü bir Allah inancı ve adalet duygusudur. Yoksa insanlar akraba, eş dost veya aynı partiye, derneğe, cemaata bağlılık gibi, yada tam tersi, bazılarında duyulan kin, nefret ve düşmanlık gibi duygularla veya çıkar ilişkileri sebebiyle her zaman adaletten ayrılabilir, iltimas, adam kayırma veya rüşvet gibi çirkinliklerle zulme düşebilir. Ama Allah'a ve öldükten sonra dirilip O'nun huzurunda hesap vermeğe samimiyetle inanan insan, yukarıda yazılan ayetlerin uyarmasını dikkate alır ve adaletten ayrılmaz.

Bir de şefaath ve arabuluculuk anlamında bir iltimas daha vardır. Burada, kimsenin hak ve hukukuna tecavüz etmeden, iyi ve yararlı işlerde, bilmeyenlere yol göstermek, hakkını arayamayan

zavallılarla ilgilileri bir araya getirmek iyi bir iştir. Bir yardımseverlik örneğidir. Kur'an bu aracılığı değerlendiriyor:

“Kim güzel bir işte aracılık ederse, ona o işin sevabından bir pay vardır. Kim de kötü bir şeyde aracılık yaparsa, ona da o kötülükten bir pay vardır. Allah her şeyi gözetip karşılığını verir.”(Nisa, 85.)

Âyet ve hadislerin ortaya koyduğu bu açık tavır ahlâkî bir tavır olmanın yanında hukukî sonuçlar da doğurmuştur. İslâm fıkında insanların temel hakları ve sorumlulukları belirlenirken muayyen bir ırka mensubiyet bir istisna teşkil etmez. Irkı ne olursa olsun hukuk karşısında bütün Müslümanlar, hatta gayr-i müslimler eşittir. Fıkın amacı olan, insanlarla ilgili leh ve aleyhte hususlar yani hak ve sorumluluklar belirlenirken ırk farklılığına en küçük bir rol tanınmamıştır. İlke olarak yönetici Habeşli bir köle bile olsa ona itaat etmek gerekir.^{1[124]} Halifeliğin Kureyş'e ait olduğunu ifade eden hadisi de bu bağlamda değerlendirmek gerektiği, aksi halde Kureyşliler'i yönetici sınıf gibi görmenin açıkça İslâm prensiplerine ters düşeceği de ifade edilmektedir.^{2[125]} Nitekim Hz. Ömer'in, ölüm döşğinde iken sahâbîlerden bir kısmının ona yerine birini tayin etmesini hatırlatması üzerine, yerine güvenerek bırakabileceğini söylediği iki kişiden birinin azatlı bir köle olması bir yandan hilâfetin Kureyş'e has olmadığına, öte yandan renk unsurunun yöneticiliğe hiçbir şekilde engel teşkil etmediğine delil olarak gösterilir.

Hz. Ömer'in kendisi cemaate namaz kıldırılmaya gücü

yetmeyince yerine imam olarak Cüd'ân'ın azatlı kölesi Suheyb b. Sinan'ı vekil tayin etmesi de ilgi çekicidir. Suheyb, ashabın önde gelenlerinin de bulunduğu cemaate imamlık yapmaya yeni halifenin seçilmesine kadar devam etmiştir.^{1[126]} Halbuki İslâm'dan önce Araplar'ın Bizans asıllı olduğu rivayet edilen azatlı bir köleye tâbi olmaları kesinlikle düşünülemezdi..

Allah teala emanetleri ehline vermemizi emreder:

“Allah size, mutlaka emanetleri ehli olanlara vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder. Allah size ne kadar güzel öğütler veriyor! Şüphesiz Allah her şeyi iştirici, her şeyi görücüdür.”²

Ayetin emanet ve adaletle riayet emri ebediyen geçerli genel bir düstur olmakla beraber, güzel ve özel de bir nüzul sebebi vardır: Hz.Peygamber (s.a.) Mekke'yi fethedince, Kabe'ye bakan Osman b. Talha kapıyı kilitlemiş, Kabe'nin üzerine çıkmış ve anahtarı vermeyi reddederek: “Senin peygamber olduğunu bilseydim onu verirdim” demişti.

Hız. Ali anahtarı zorla ondan aldı, kapıyı açtı, Hız.Peygamber içeri girerek iki rekat namaz kıldı, çıkınca amcası Hız. Abbas, anahtarı ve şerefli bir görev olan bakıcılığı kendisine vermesini istedi. İşte bu münasebetle yukarıdaki ayet nazil oldu. Efendimiz, Hız.Ali'ye “anahtarı eski vazifeliye vermesini ve ondan özür dilemesini” emretti. Bu olay Osman b. Talha'nın da müslüman olmasına sebep olmuştur.

---

² Nisa, 58.

Gerçekten de, ehliyetin en büyük düşmanı, dolayısıyla zulme girişin kapısı, dünya ve ahiret haraplığının başlangıcı, kıyametin esaslı sebeplerinden birisi, belki de birincisi ırkçılıktır, asabiyettir. Çünkü insan ırkçı oldu mu, gözünde hiçbir hak hukuk ve değer kalmaz. Onun için tek ölçü ırkçılığını tatmindir. O yürüsün de gerisi ne olursa olsun!.. Ne imanın, ne vicdanın, ne ilmin, ne ehliyetin, ne hakkın, ne hukukun, ne medeniyetin, ne insanlığın... gözünde hiçbir şeyin kıymeti kalmamıştır; asabiyet ve ırkçılık adına hepsini yakabilir, yıkabilir! Bu yüzden yeryüzünde ırkçılıktan daha akılsız, daha aptal, daha kör, daha duygusuz, daha değersiz daha düşük, daha kaba, daha vahşi, daha saldırgan bir düşünce yoktur. Dolayısıyla ırkçılıktan daha zararlı bir düşünce yoktur.

Oysa İslam inananları kardeş kılmıştır. Ve kardeşler arasında bir hak hukuk koymuş, gözetilmesini, bozulursa da düzeltilmesini istemiştir.³⁷¹ Arap acem, bütün müminler kardeş iken birisi kalkar da, haksız olarak ırkını, aşiretini savunur, haksızlıkta kavmine yardım ederse, ırkçılık yapmıştır.³⁷²

İrkçılığın önemli bir tezahürü veya sonucu da kızgınlık, nefret ve haksızlıkta yardımlaşma olduğu İçin Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur:

"Kim ırkçılığa (asabiyet) çağırarak yahut ırkçılıktan dolayı başkasına kızarak gayesi belirsiz bir topluluğun bayrağı altına girerse onun ölümü Câhiliye'deki ölüm gibidir.^{1[120]}

---

³⁷¹ Hucurat, 7-10

³⁷² Ebu Davud, Edep, 121. (5117-5120)

Resûl-i Ekrem ırkçılığın bir topluluğu içten parçalayarak zayıflatıp sonunda dış saldırılara açık hale getireceği konusunda da uyarıda bulunmuştur. Onun soya dayanarak böbürlenmeyi açıkça yasaklayan, ırk ayırıcılığını kışkırtarak müslümanlar arasında bölücülük yapanları şiddetle kınayan hadislerini 3. Bölümde geniş olarak yazdığımızdan tekrar etmeyecek, hatırlatıp geçeceğiz.

IRKÇILIK EŞİTLİĞE ZARAR VERİR

Bilindiği gibi insan nefsi önce “emmare”dir. Yani henüz eğitilip terbiye edilmemiş nefis, kötülüğü, şehveti, hırsı, hevayı emreder. İnsan yeryüzünde imtihan için vardır. Bu yüzden insan fitratında, cibiliyetinde, bedeninin kökleri ve ruhunun derinliklerinde iyiliklere olduğu kadar kötülöklere de, bu arada ırkçılık ve üstünlük taslamaya karşı da büyük bir meyil ve muhabbet vardır. İnsan, hayatını yaşarken muhtaç olduğu bu duygu ve huyların enerjisini, alması gereken eğitim ve terbiye süreciyle, olumsuzluklardan olumluluklara yönlendirecek, kendini değerinden düşürecek ve mutsuz kılacak duygu, düşünce, güdü ve huylardan kurtulacak, mutlu bir hayat için fitratına konan o özellik ve güzelliklerden yararlanacaktır. Aslına bakarsanız bir yerde kötü huy, duygu, güdü, heves ve şehvet de yoktur. Yaratılışımızda var olan bunların hepsi de bu hayat için gereklidir. Ama bunlar iyiliğe de kötülüğe de yönlendirilebilir. İşte iman, bilgi, eğitim ve terbiyenin amacı, bu iyiliğe yönlendirmeyi başarılı kılmak, kötülüğe yönlendirmeyi de engellemeye çalışmaktır, yani bunda başarılı olmaktır.

Bu yüzden gerek kadim tarih içinde, gerekse İslam'ın doğuşu esnasında bir çok yerde olduğu gibi Araplarda ve Kureyşlilerde de çok çirkin, çok kaba bir ırkçılık vardı. Arap olmayanlarla, hatta Arabın fakirleriyle bile oturamayacak kadar gururlu ve kibirli insanlar vardı. Kur'an-ı Kerim bu olaylardan

örnekler sunarak insanları uyarmış, hatta Abese Surasının hemen başında Sevgili Peygamberimiz'in bile dikkatini çekmiştir. Hikaye meşhur olduğu için anlatmayalım.

Buradan şunu anlıyoruz ki, eğer vahiy yoluyla ilahî yönlendirmeler olmasa, insan ne kadar erdemli olursa olsun, duygu, güdü, heves, istek, hırs ve şehvetlerini doğru yönlendirmede tam başarılı olamaz. Bu sorunları halletmenin yolu mutlaka dinden geçmelidir. Bu yüzden ilim ve teknik ne kadar gelişirse gelişsin, İslam Dini her zamanda insanlık için asla vazgeçilemezdir, birey ve toplum için olmazsa olmaz bir vaziyettir.

Madem gerçek budur, öyleyse eğer yeryüzünde en büyük etkenlerinden birisi de ırkçılık olan fitne ve fesat olmasın, bozgunculuk kalmasın, kaos ve kargaşa yaşanmasın istiyorsak, orada İslam'ı hakim kılmak mecburiyetindeyiz. Bu bizim için hem ilahî bir görev, hem bir mutluluk şartı, hem de bunu tanımayan, dolayısıyla istemeyerek cahilliğine kurban gidenlere büyük bir hizmettir, ikram ve iyiliktir.

Bilindiği gibi İslam, inananları kardeş sayarak bir tarağın dişleri gibi eşit saymış ve ırkçılığı şiddetle yasaklamıştır. Kur'an, insanlarda renklerin, dillerin, soyların, boyların ayrı ayrı olması,³⁶³ Allah (azze ve celle)'in varlığının, birliğinin, ilminin, gücünün, kudretinin bir delilidir. Soysuzluk kötülenmiştir.³⁶⁴ Ama ırk

---

³⁶³ Rum, 22; Fatır, 27-28; Furkan 4; Hucurat, 13

³⁶⁴ Kalem, 13

üstünlüğüne inanarak ırkçılık yapmak,³⁶⁵ soy sople öğünmek, şiddetle yasaklanmıştır.³⁶⁶

İslâm'ın insana sunduğu sadece hukuk açısından “yargıda eşitlik” değildir. Devlet yönetiminde olduğu gibi, devletin sunduğu her türlü imkanlardan da edinim açısından insanlar eşittirler. Buna “fırsat eşitliği” de diyoruz. Sosyal adalet ve dengenin sağlanması, barış ve huzurun temini, asayiş ve emniyetin korunması, suç ve terörün önlenmesi için eğitimden ekonomiye kadar her alanda imkan ve fırsatlardan faydalanmada eşitlik sağlanmalıdır. İrkçılık ise eşitlik ile daha baştan ters düşer. Öyleyse peşinen belirtelim; eşitlikten beklediğimiz bütün güzellikleri ırkçılıkta asla bulamayacağız demektir.

İslâm, getirdiği evrensel kardeşlik ilkesi ile Cahiliyye döneminde şiddetle hüküm süren ırkçılık adetini ezip yok etti. Kendilerini soylu ve üstün gören Mekke aristokratlarının zulüm ve baskılarına rağmen İslâm, Romalı Süheyb, Habeşli Bilal ve İranlı Selman gibi aşağılanan insanların çabalarıyla başarıya ulaşarak evrensel bir toplum oluşturdu.

Peygamberimiz (sav), çok yoğun biçimde bu kardeşlik ve eşitlik ilkesine dikkat çekmiş, Arab'ın Acem'e (Arap olmayana), Acem'in Arab'a asla üstünlüğünün olmadığını ısrarla vurgulamıştır.¹ O'nun (sav) ifadesiyle insanlar "bir tarağın dişleri gibi" eşittirler.²

---

³⁶⁵ Hucurat, 13

³⁶⁶ Tekasür, 1-7

¹ Aclunî, Keşfü'l Hafa, hn: 2847

² Ahmed, Müsned, 5/411

Hız. Peygamber (s.a.s)'de câhilî bir âdet olan ırkçılığı sık sık gündeme getirerek eleştirmiş ve yasaklamıştır. Veda haccı sırasında, “Veda Hutbesi” olarak bilinen ünlü konuşmasında “Arab’ın Arap olmayana, Arap olmayanın Arab’a, beyaz renklinin siyaha, siyah renklinin beyaza bir üstünlüğü olmadığını, üstünlüğün yalnızca takva ile olduğunu” ilan etmiştir.

İrk üstünlüğü düşüncesinin temelsizliği başka bir hadiste de şöyle ortaya konur "Hepiniz Adem'in oğullarısınız, Adem de topraktan yaratılmıştır. İnsanlar babaları ve dedeleri ile övmekten vazgeçsinler. Çünkü onlar Allah nazarında küçük bir karıncadan daha değersizdirler."¹

Bilindiği gibi İslam'ın doğuşunda her yerde olduğu gibi Araplarda ve Kureyşlilerde çok çirkin, çok kaba bir ırkçılık vardı. Arap olmayanlarla, hatta arabın fakirleriyle bile oturamayacak kadar gururlu kibirli insanlar vardı. Hatta Peygamberimizden (sas) sadece kendilerine ayrılmış özel meclisler kurmasını ve fakirleri, yabancıları kendileriyle konuşurken uzaklaştırmalarını istemişlerdi. Kur'an onların bu isteklerini kınamış ve Peygamberimizi faydalı olur ümidiyle öyle düşüncelere dalmaktan, öyle bir ırkçılığı uygulamaktan men etmişti:

“Sırf Allah'ın rızasını dileyerek sabah akşam Rab'lerine dua edenleri huzurundan kovma. Onların hesabından sen sorumlu değilsin, onlar da senin hesabından sorumlu değiller. Onları yanından kovduğun takdirde zalimlerden olursun.”¹

---

¹ Tirmizi Tefsir sure, 49.

¹ En'am, 52. Bu ve benzeri ayetin sebep-i nüzulü ile birlikte açıklamasını 2. Bölümde yaptığımızı hatırlatalım.

Böylesi kaba saba insanlar, ham ruhlular, üstünlük ve şerefın bedende, soy sopta, maddi servette değil, imanda, ahlakta, ilimde, gönülde, yani manevi değerler ve zenginliklerde olduğunu nerden bilecekler!..

Nerden bilecekler insanda renklerin, dillerin, soyların, boyların ayrı ayrı olması,¹ Allah (azze ve celle)'ın varlığının, birliğinin, ilminin, gücünün, kudretinin bir delilidir. Soysuzluk kötülenmiştir.² Ama, ırk üstünlüğüne inanarak ırkçılık yapmak,³ soy sople öğrenmek, şiddetle yasaklanmıştır. ⁴ Kur'an'a kulak vermeyen kalbi kilitliler, Kur'an'ı tefekkür ve tedebbür etmeyen gözleri kör, kulakları sağır lanetliler,⁵ Allah (azze ve celle)'ın isteklerini nerden bilecekler?

Rasulullah (s.a.s.) şöyle buyurdu:

“Şüphesiz Allah, sizin süretinize ve mallarınıza bakmaz. Lâkin kalblerinize ve amellerinize bakar!”³

Aynı anlam diğer bir hadiste de şöyle dile getirilir: "Allah sizin mallarınıza ve şekillerinize bakmaz; fakat O sizin kalblerinize ve amellerinize bakar."²

Hız. Peygamber (s.a.s) insanların aynı kökten geldiklerini ve üstünlüğün yalnız takva ile ölçülebileceğini belirtmekle

---

¹ Rum, 22; Fatır, 27-28; Furkan 4; Hucurat, 13

² Kalem, 13

³ Hucurat, 13

⁴ Tekasür, 1-7

⁵ Muhammed, 23-24

³ Sahih-i Müslim, Kitabu'l-Birri ve's-Sıla, B.10, Hds.34.

² Müslim, Birr, 33; İbn Mâce, Zühd, 9

yetinmeyerek Allah'ın insanları ırklarına göre değerlendirmeyeceğini de ısrarla vurgular. Bir hadislerinde "Allah kıyamet günü sizin soyunuzdan-sopunuzdan sormayacaktır. Şüphesiz Allah katında en üstün olanınız kötülüklerden en çok sakınanınızdır." buyurmuştur.

Biz bu konudaki ayet ve hadisleri çok geniş olarak yazdığımızdan tekrar etmeyeceğiz. Burada eşitliği dile getirmemizin amacı, ırkçılığı reddeden bir tavır ve tutum olmasından dolayıdır.

İşte size çarpıcı bir misal: Müseylemetü'l Kezzap yalancı peygamber olarak ortaya atılınca, kabilesinden bir adam şöyle demiştir:

"Biz, Müseyleme'nin yalancı olduğunu biliyoruz. Fakat Rabî kabilesinin yalancısı, elbette Mudar kabilesinin doğru söyleyeninden daha iyidir."⁴

İşte ırkçılık budur. Yani ırkçılık, zalim de olsa, haksız da olsa, yanlış da olsa, suçlu da bulunsa her halükarda ırkdaşını desteklemek, sahiplenmek ve üstün tutmaktır. Bile bile yalancının ve yanlışın üstüne gerçek gibi oturma yani. Bu yüzden ırkçılığa "ahmaklık ve aptallık" diyoruz. Başka sebepleri de vardır bunun. Yeri geldikçe göreceğiz inşallah.

Öyleyse şunu söyleyebiliriz: İşte ırkçılığın insanı getirdiği yer burasıdır. Daha önce de sözde Kureyş büyüklerinin benzer sözleri Peygamber Efendimiz (sav) ve ashabı-ı kiram (ra) için

---

⁴ Mevdudî, a. g. e. s. 112

söylediklerini biliyoruz. Şimdi bakış açısı bu olan bir adamdan adil olmasını ve hakkı gözetmesini bekleyebilir miyiz?

Nitekim İslam öncesi cahiliye devrine baktığımızda Araplar arasında korkunç bir ırkçılığın hayat sürmekte olduğunu, eşitlik diye bir ilkenin asla söz konusu olmadığını görürüz. Alabildiğine kabile ve soy asabiyetine meftun bu cahiliye insanları arasında dolayısıyla haksızlık ve zulüm bitip tükenmiyordu. Zira bünyesinde iman ve fitrat kadar potansiyel olarak zulüm ve inkarı da barındıran insan, kendini ve yakınlarını sevmeye, koruma ve üstün görme güdüsüyle, temelinde duygusallık yatan ırkçılığa meyyaldi. Eğer bütün hayatını toptan değiştirecek etkinlikte ilahî bir mesajı almamış olsaydı, sırf akıl ve mantıkla bu duygu ve düşüncelerini bastırmak zor olacaktı. Nitekim tarih de bunun şahididir.

IRKÇILIK EMNİYET VE ASAYİŞE ZARAR VERİR

Bir yerde adalet ve eşitlik yoksa, işler ehliyetli ve liyakatli insanlara verilmiyorsa, her yerde adam kayırmalar varsa, kimse devlete ve mahkemeye güvenmiyorsa, orada insanlar mecburen kendi haklarını kendileri almaya kalkıştırlarsa, elbette orada emniyet ve asayişten bahsedilemez. Hiç şüphesiz yukarıda açıkladığımız gibi bu olumsuzluklarda ırkçılığın payı büyüktür. İşte o zaman bir cemiyet veya milletin kıyameti kopmuştur.

Tarihte de böyle olmuştur. Emevî Devletinin kuruluşu, kabilecilik üzerine te'sis edilmiş ve bu yüzden iktidara geçen hemen hemen bütün halifeler muhalefet cephesiyle sürekli mücadelelerle uğraşmak zorunda kalmıştı. Öyle ki bu kabilecilik sadece Arap-Mevâlî arasında değil, bizzat Araplar arasında da meydana gelmişti.¹ Yani kendi aralarında asabiyet mücadelesi veren Araplar, Arap olmayanlar karşısında kendilerinin üstün millet olduklarını belirterek ırkçılık yapıyorlardı. Mevâlî, İslam öğretilerinde görmedikleri bu ayrımcılıkla Emevî Devletinde

---

¹ Andre Miquel, İslam ve Medeniyeti, çev. Ahmet Fidan vd., Ankara 1991, I, 107-110; en-Neccar, s. 202

karşılaştıklarında, ilk dönemde olduğu gibi Araplarla aynı statüye tabii tutulmalarını beklemişlerdir.²

Hiç şüphesiz bu Arapçılık taassubu, iki tarafı da keskin bir kılıca benzemektedir. Bir taraftan Arapların dış güçlere karşı birlik içerisinde olmalarını sağlarken, diğer taraftan, Arap olmayan toplumların kendi içlerinde bir başka asabiyetin oluşmasına neden olmuştur. Sonuçta devlete karşı kin ve nefretin olduğu “Şuûbiyye” hareketini beraberinde getirmiş, daha sonra da Emevilerin yıkılışını gerçekleştirmiştir.

İrkçilik eğilimleri İslâm dünyasında ondokuzuncu yüzyılın sonlarında yeniden canlanmaya başladı. Batılı devletlerin Osmanlı Devletinin parçalama planlarının bir parçası olarak canlandırmaya çalıştıkları bu düşünce, Araplarda “Arapçılık”, Farşlılarda “Farsçılık”, Kürtlerde “Kürtçülük” olurken, Türklerde ise “Türkçülük” olarak yayılıyordu. İttihad ve Terakki yönetiminin benimsediği “İrkçi-Türkçü” politikaların da etkisiyle ayrılıkçı hareketler güç kazandı ve koca Osmanlı Devletinin yıkılışına zemin hazırladı.

Osmanlı Devletinin parçalanmasından sonra oluşan birçok yeni devlet gibi Türkiye Cumhuriyeti de ırkçılıktan önemli ölçüde etkilendi. Zaten onun kurucuları da çoğunlukla yıkılmasına sebep olan İttihad ve Terakki Cemiyetinin kadrolarıydı. Yeni devletin özellikle dil ve kültür politikalarında etkili olan ırkçı eğilimler

---

² Vagleri, “Raşid Halifeler ve Emevî Halifeleri”, İslam Tarihi Kültür ve Medeniyeti”, çev. İlhan Kutluer, İstanbul 1989, I, 102. Von Grunebaum da Peygamber’in sosyal ve ekonomik yönden eşit tuttuğu Mevâlinin daha sonraları istismar edildiğini belirtir. Von Grunebaum, Classical Islam: A History, 600 A.D.-1258 A.D, Chigago 1970, s. 73

zamanla “Türkçülük”, “Turancılık”, “Milliyetçilik” adıyla bilinen bağımsız bir politik hareket haline geldi. Bu hareket çeşitli parti ve örgütler içinde varlığını günümüzde de sürdürmektedir.

Cumhuriyet döneminde etkili olan ulusçuluk anlayışı Ziya Gökalp tarafından sistemleştirilmişti. Ulusçuluğun en üstün ideal olduğu kabulüne dayanan bu anlayışa göre bireyin mutlak bir değeri yoktur. Birey ancak ulusunu temsil ettiği ölçüde saygınlık kazanır. Ulus yalnız bireyin değil, ailenin ve insanlığın da üstünde yer alır. Ulusalılıkta İslâm bağımsız manevi bir güç olarak kabul edilemez. İslâmî değerler yalnız Türk kültürü içinde eridikleri oranda bir önem taşırlar. Bu nedenle din ile devlet birbirinden ayrılmalı, yasama hakkı devlete aktarılmalıdır. Dine dayalı her tür kurum ve kural ortadan kaldırılmalı, Batı uygarlığı içinde yer alabilmek için din ve uygarlık arasındaki ilişki koparılmalıdır.

Parlamentarizm döneminde ulusçuluk devletin resmi görüşünü oluşturmasına karşın, çeşitli ulusal öğeleri öne çıkaran farklı ulusçuluk anlayışları da ortaya çıktı. Türk ırkının üstünlüğü varsayımına dayanan, tüm Türklerin birleşmesini amaçlayan Irkçı-Turancı ulusçuluk anlayışının yanısıra dini değerleri, kültürü, tarihi ve coğrafyayı temel alan ulusçuluk anlayışları da savunuldu. Bütün bu anlayışlar günümüzde de siyasal, ideolojik ya da kültürel platformlarda etkinliğini belli ölçülerde sürdürmektedirler.¹

Cumhuriyetin mektebinde yetişen aydınlık genellikle pozitivist ve materyalist değerlere bağlıdır. Müslüman olmak onlarda babalardan kalma bir isimden ibarettir. Gerçek manada İslamiyet'i hiç bilmemektedirler. Bunun yanında aynı tezgahtan

---

¹ Ahmet Özalp, şamil İslam ansiklopedisi, Milliyetçilik maddesi.

geçirin Anadolu insanı, evinde, mahallesinde, köyünde, kentinde gördüğü dine daha çok bağlılık gösterdiğinden, onun hayatında din biraz daha değerli ve etkindir.

Bugün bu iki insan tipi de kendisini milliyetçi olarak tanımlamaktadır. Ancak şu var ki, dine karşı umursamaz tavır takınan, pozitivizme materyalizmden daha çok etkilenmiş batıcılar, kendilerini siyasi alanda sol kanıt da bulmuşlardır. Kendilerini sağcılardan ayırmak için milliyetçiliklerine "ulusalcı" adını vermişlerdir. İkinci kesim ise daha çok sağcı kesimdir ve kendilerini "milliyetçi" olarak isimlendirirler.

Aslında bu iki düşünce ülkeye beraberce girmiştir. Her iki düşüncenin de karakteristik özelliğide batıcı, laik, seküler, demokrat olmalarıdır. Aynı zamanda İslam şeriatına ve ümmetçiliğe karşı oluşları da onları birleştiren bir davranıştır. Her iki kesimde cumhuriyet döneminde uygulanan katı ırkçılığı benimser ve Kemalist devrimlere sahip çıkar. Bu kadar benzerlik taşımalarına rağmen birbirleriyle kavga etmeleri tamamen siyasidir. Beynelmillel güçlerin bir oyunudur. Bu oyuna alet olan insanlar yüzünden bu ülke ne kadar anarşi ve terörün acını yaşadı, darbeler ve muhtıralar gördü, ülke her şeyiyle ecnebilere peşkeş çekildi.

12 Eylül darbesi her iki kesim içinde bir ders idi, ama maalesef alamadılar. Bunun sebebi belki temeldeki düşünce birliğidir. Bir başka sebep ise ırkçılığın insanın aklını alıp doğru düşünmesini engellemesinden kaynaklanmaktadır.

Şimdi bugüne baktığımızda şimdi de görünen manzara pek farklı değildir. Bugün de gerek PKK, gerekse başka örgütler adıyla devlet ve toplum aleyhine girişilen isyan ve başkaldırıların ve

terörist faaliyetlerin altında sebep olarak yine aynı ırkçılık, yine benzer “asabiyetçilik” ve “adam kayırmacılık”, yani yine zulüm, yine haksızlık ve hukuksuzluk, yine fitne ve fesat, yine kan dökücülük yatmaktadır. Acı ama gerçek budur.

“PKK düşünce ve değerlerden uzak eli kanlı taşeron bir örgüttür” diyerek bu görüş çürütülemez. Çünkü bu bataklık ortamı olmasaydı PKK taşeron bile olsa ne kendine militan, ne de destek veren sempatizan bulabilirdi. Tez zamanda bitip tükenirdi...

Evet, bugün hala birisinin ak dediğine diğersinin kara dediği bir ülkede yaşıyoruz. Zaten bu bizatihi bir kaostur. Bunu nasıl aşar da huzur ve emniyete ulaşır, toplumsal barışın mutluluğunu yaşarız?

Bize göre bu milletin elinden alınan ona tekrar iade edilmelidir. Bu yüzden biz şimdi burada kendisini Müslüman olarak tanımlayan insanımıza bazı uyarılarda bulunmak istiyoruz. Bu uyarının özeti, Müslümanlığın ciddi bir din oluşudur. Müslümanlık böyle dil ile söylenip geçilecek bir din değil, bireyin özel hayatından tutun da, ailenin, toplumun ve devletin yönetilmesine varıncaya kadar her alanda ilkeler ve kanunları koyan bir manzumedir, bir sistemdir.

İslam bilinmediği için, okullarda da onun zıddına eğitim verildiği için, din düşmanı, laik, pozitivist eğitim sisteminden geçmiş bir çok insan Müslümanlığı gerçek manasıyla anlamamaktadır. Onun zannına göre hem Müslüman olunur, hem de baticı. Hem Müslüman olunur, hem de laik. Hem Müslüman olunur, hem de kapitalist, sosyalist, komünist, faşist, liberal olunabilir.

Oysa İslam sadece islamdır. Bir insan Müslüman olursa, sadece Müslüman olur. İslam onun bütün hacmini kaplar. Bütün boşluğunu doldurur. Bütün ihtiyaçlarını karşılar. Bütün keyiflerine ve zevklerini kafir gelir. Bir başka insan kaynaklı düşünceye, ilkeye, ideolojiye, kanuna, nizama ihtiyacı kalmaz. Eğer bu sayılanlar bu dine sokulursa, o zaman bunlar bid'at olur dalalet olur küfür olur. İslam'ın tam ve kamil bir dindir. İslam'ı bir başka düşünce ve ideolojilere tamamlamaya çalışmak, onun baştan eksikliğini kabul etmektir ki bu da bir küfürdür. Bu yüzden İslamiyet'in yanına konan, İslam ile birleştirilmek istenen her beşeri düşünce insanı küfre götürür. Örnek olarak İslam sosyalizmi, İslam kapitalizmi, İslami liberalizm, Türk İslam sentezi gibi düşünceleri sayabiliriz.

Şimdi şu anda bile ülkemizdeki emniyet ve asayiş ihlal edenler, daha çok ırkçı, ulusalcı kesimlerdir. Onların verdiği zarar ve ziyan yanında katillerin, hırsızların, soyguncuların vs. suçluların verdikleri zarar ziyan sanki bir hiç kalır.

Bunu görmeli ve ibretle üstünde düşünmeli ve dersler almalıyız. Bu da lanetli ırkçılığı dünyamızdan kovmamızı gerektirir.

IRKÇILIK BARIŞA ZARAR VERİR

Buraya kadar anlattıklarımız işimizi kolaylaştırmıştır. Zira ırkçılığın toplumda dini duyguları öldürdüğünü, din kardeşliğini yok ettiğini, birlik ve beraberliği bozarak bölünme ve parçalanmaya sebep olduğunu, güçlü devletlerin küçük devletleri sömürmede nasıl bir araç olarak kullanıldığını, bu araçla başka milletlerin yeraltı ve yerüstü servetlerinin sömürüldüğünü gördük.

Bu ne demektir?

Bu hem dahilde iç barışın bozulması, hem de hariçte insanları mahveden savaflara sebep olarak dış barışın bozulması demektir. Şimdi kısaca bunlara değinelim. Görüldüğü gibi burada barış kelimesini çok kapsamlı olarak alıyor, dahili emniyet, asayiş, eşitlik, yargıda adalet, sosyal barış, yardımlaşma ve dayanışma gibi konu ile ilgili her durumu mevzumıza dahil ediyoruz.

Irkçılık, insanda ister istemez tarafçılık, asabiyet, aidiyet duygularını menfi yönden tesiri altına alınca, saydığımız huşulara zarar verecektir. Bunlara verilen her zarar anlaşmazlık, nizam, kavga demektir. Bunlar ise bir memleketin asayiş ve emniyetini ihlal eder, huzuru bozar, istikrara zarar verir. Bütün bunlar bir ülkenin kalkınması, zenginleşmesi, maddî ve manevî büyümesi ve

gerektiğinde felaketleri yardımlaşma ile kolay atlatmasının önündeki büyük engellerdir.

Yukarıdan beri anlattığımız gibi iç barışı bozan, emniyet ve asayiş yok eden, insanları bir birine düşüren ırkçılık, hiç şüphesiz dış barışa da büyük zararlar verir, milletler ve devletler arasında savaş çıkmasına sebep olarak büyük felaketlere sebep olur. Bu konuyu uzun uzun yazmaya gerek görmüyoruz. Son yaşadığımız iki dünya savaşının altında ırkçılık yatar. Hatta yakın tarihimizde komşu devletlerle kaç kere savaşa ramak kalmışsa, sebep olarak altında yine ırkçılık hastalığı yatar. Özellikle de Balkanlarda ırkçılık akımları güçlüdür. Osmanlıdan ayrılma sebepleri de bu değil midir?

Ama ne oldu?

Balkanlar'da her köşe başında ayrı bir milliyet vardı ve maalesef son zamana kadar Balkan tarihi bu her köşe başındaki etnik unsurların birbirlerini katletmeleri ile cereyan etmektedir. Osmanlı hâkimiyetinin bittiği gün, bittiği bölgede, kitlelerin birbirlerini katletme olayları başlar. Daha dün Bosna, sırp ve Hırvatların savaşının acı ve kirli manzaraları gözümüzün önünden gitmiyor. Dünyanın en gelişmiş kıtası sayılan Avrupa'da durum bu olunca, varın siz Afrika ve Amerika'da olan ırkçı savaşları tahmin ediniz.

Bugün dünya barışını en çok tehdit eden İsrail'in yaptığı da ırkçılık savaşından başka nedir ki?

IRKÇILIK VATANA ZARAR VERİR

Bir ülkede dahilde emniyet ve asayiş tehlikeye girmişse, ortalıkta kargaşa ve karmaşa varsa, devlet otoritesini kaybetmişse, o ülkenin pusuda bekleyen düşmanlarına gün doğmuş demektir. Hiç şüphesiz böyle bir ülkede devlet ve millet gibi vatan da tehlikeye girmiştir. O yüzden akli başında hiçbir idareci, eğitimci, iktisatçı, kanaat önderleri asla ırkçılığa meydan vermemeli, onu hortladığı yerde boğmalıdır.

Evet, ırkçılık vatan için en büyük tehlike ve tehditlerden birisidir. Bu bakımdan zaten malum olan bu konuyu daha fazla uzatmaya gerek görmüyoruz.

Bu bölümü bitirirken bir meseleye dikkat çekmek istiyorum. O da aslında bu ırkçılık ve asabiyet konusunu işlerken toplumu ilgilendiren her alandan konuya yaklaşmak, araştırmak ve incelemek, sonuçlarını ortaya koymak istemiştim. Mesela sağlık açısından ırkçılığı işlemek istedim. Sonra gördüm ki sağlık, beden ve ruh sağlığı diye ikiye ayrılır ve biz yukarıda “İrkçılık Akla Zarar Verir” diye konunun yarısını işlemişiz. Bundan dolayı beden sağlığı açısından ırkçılığı incelemeyi bıraktım. Çünkü akıl ve ruh sağlığı bozulan bir adamın beden sağlığından bahsetmek yersizdir.

Aynı mesele idare, hukuk, iktisat, eğitim, sanat vb. alanlar için de geçerlidir. Ama biz yer yer öyle konulara dokunduk ki, aslında bu sayılanlar da o konular işlenirken az çok gündeme geldiler. Bir de şu var; doğrusu kitabı buraya kadar yazınca, biraz sayfa adedinin çoğalması endişeye sebep oldu, biraz da bizim usanmamız başladı. Bu yüzden söz konusu alanlarda ırkçılığın irdelenmesini izninizle bırakmak, ırkçılığın fert ve topluma verdiği zararlar” bahsini burada bitirmek istiyorum.

II. BÖLÜM:
NE YAPMALI?

IRKÇILIĞI ÖNLEYEN EMİRLER

İrkçılığı Tanıma

Evet, insanlığın başına bela olan bu düşünceden nasıl kurtulabiliriz? Bu konuda neler yapmalıyız? Bunun cevabını bir fıkra ile anlatsak olur mu?

Lokman Hekime sormuşlar:

- Bu güzel edebi kimden öğrendin? Cevabı çok ilginç:

- Edepsizlerden.

- Nasıl olur?

- Baktım; onların neyini beğenmediysem, ben onu yapmadım.

Bu fıkraya göre sanırım yukarıdan beri yazılanlar, “ne yapmalı?” sorusunun cevabını da taşıyorlardır. Öyleyse bunu kısaca şöyle özetleyebiliriz: “İrkçılığı tanımak ve onu yaşamamak, yaşatmamak.”

Evet, yapılacak ilk iş, sorunu tanımaktır. Bizde birinci bölümde bunu yaptık. Burada kısaca hatırlatmak ve gerekirse ırkçılık, zalim de olsa mazlum da olsa ırkıdan yana olmaktır. Körü körüne akraba, sülale, soy ve boy, kavim ve kabileye taassup derecesinde bağlı kalarak zalim de olsalar desteklemektir. Her halükarda duygusuz, şuarsuz ve akılsız bir biçimde kendi soyundan, sopundan, kaviminden ve ırkıdan yana olmaktır.

İrkçilerin yanıldığı bir nokta vardır. O da ırkçılığa, hiç gerek olmamasıdır. Çünkü normalde her bir insan en yakınından başlamak üzere akrabalarını, soyunu, sopunu, kavmini sever ve destekler. Bundan daha tabii ne olabilir? Çünkü her insan bir ırka mensuptur. Çünkü bu tabii bir haldir. Bir mecburiyettir. Önce onların dilini öğrenir. Herhangi bir alanda ilim, fikir sanatla uğraşırsa, önce kendi dili ile konuşan kendi kavimine hizmet etmiş olur. Ana dilimizde okuduğumuz her yazar, her fikir ve ilim adamı, istese de istemese de bize hizmet etmiş olmaktadır. İyilik ve ikram yapmak isteyen, başkalarının sıkıntılarını gidermek, ihtiyaçlarını karşılamak isteyen herkeremli ve lütufkar insan, gözünü açıp da çevresine "bir muhtaç var mıdır?" diye baktığımda, ilk önce gözüne çarpan insanlar, genellikle kendi yanında yaşayan yakınları veya kavminin insanlardır. Demek istediğimiz bir insanın normalde ilk temas ettiği diğer insanlar, kendi kavminden olan insanlardır. Dolayısıyla ilim, fikir, sanat, zenaat, ticaret, sanayi ve siyaset gibi her hünerli insanların faydasını ilk önce kendi yakınları, komşuları, hemşerileri gibi kendi kavminden olan insanlar görürler. Doğrusu bu çok tabii bir durumdur. Zaten bunda da bir sorun olmaz.

Asıl sorun, çok çeşitli kırıklara mensup insanlar bir araya geldiğinde ortaya çıkmaktadır. Acaba o zamanda dahi sadece

kendi ırkına mı yardım etmeli, başka ırklardan olan insanları ihmal mi etmelidir? Veya başka kavimleri ihmal etmemekle beraber kendi kavmini öncelemesi yanlış mıdır?

Eğer biz, "sadece kendi ırkıdan olanlara hizmet etmeli, başka ırklardan olan din kardeşlerini ihmal etmeli" dersek, bilmeliyiz ki bu ırkçı bir davranıştır. Asla müslümanca bir davranış değildir. Bilakis fitne ve fesat çıkaran cahili bir davranıştır.

İslam'a göre iyi veya üstün bir ırk, kötü veya aşağı bir ırk yoktur. Sonuçta insanlar, hazreti Adem ve Havva'nın çocuklarıdır. Her ırk içerisinde iyi insanlar da olabilir, kötü insanlar da. Bir kavim ve millet hakkında toptanın bir hükme varmak hatadır.

Görüldüğü gibi aynı ırktan, aynı milletten olan insanlar, ister istemez tabii olarak kendi kavmine, milletine iyilik edecek, sıkıntılarından kurtarmaya çalışacaktır. Buna "Milliyetçilik" demeye gerek var mı? Bu karşılıklı iyilikseverliktir, yardımseverliktir, yardımlaşma ve dayanışmadır. Elbette güzel bir iştir. İslam da zaten bunu teşvik etmiştir. Yani maksat kavmine yardım etmek ise, iyi bir Müslüman olmak, bunun için yeterlidir. Ayrıca ırkçı olmaya gerek yoktur.

Buna rağmen "varsın ırkçı olsun, ne zararı var?" denilemez. Çünkü ırkçılık, çok yakınlarda anlattığımız gibi, hem kendine ve kavmine, hem de başka kavimlere için birçok zararları beraberinde getirmektedir. Bu konuyu ırkçılığın zararlarını işlerken görmüştük. İşte bu ırkçılığı şiddetle reddetmeliyiz. Kendimizin ve topyekün insanlığın saadeti bundadır.

Çaresini Bilme

İrkçılığın kesin çaresi İslam'dır. İslam Allah Teala'nın biricik dinidir. Hazreti Adem ile Hazreti Muhammed Mustafa (sav) arasındaki bütün peygamberler Allah'tan bu dini alıp insanlara tebliğ etmişlerdir. Eğer bir insan Allah Teala'ya iman ediyorsa, son peygamber başta olmak üzere bütün peygamberlerin Allah katından getirmiş olduğu İslam'a iman varsa, öldükten sonra tekrar dirilip hesap vereceğine inanıyorsa, ırkçı olamaz. Çünkü İslam kardeşliğini aslı ve esas olarak kanı değil, imanı itibara almıştır. İslam aynı ırktan olsun veya olmasın bütün Müslümanlar'ı kardeş saymıştır. Yine aynı ırktan olsun yada olmasın, bütün kafirlerden teberri edip uzaklaşmayı emretmiş, onları yürekten sevmeyi yasaklanmıştır. Ancak bu onlara iyilik yapmayı, muhtaç oldukları zaman yardım etmeyi, sıkıntılarını gidermeye çalışmayı yasaklamak değildir. Amaç, binanın içinde yerini ortaya koymak ile ona göre tavır almaktır. Yani bilinçli bir millet oluşturmaktır.

Öyleyse şöyle söyleyebiliriz: İrkçılık ile en iyi mücadele, İslam ile verilir. Nitekim biz de kitabımızın ikinci ve üçüncü bölümlerinde, İslam'ın iki temel kaynağı olan Kur'an ve sünnete göre ırkçılığı enine boyuna işlemeye çalıştık. Eminim ki bu bilgileri öğrenen bir mü'min asla ve kat'a ırkçı olamaz. İşin doğrusu normal ve tabii olan da budur. Fakat buna rağmen çok az da olsa bu gerçeği bilenler arasında bile ırkçı çıkmaktadır.

İrkçılık asıl cahiller arasında umulmadık kadar yaygınlaşabilmektedir. Bu da insanın imtihan alanlarından birisidir. Çünkü insan duygusal bir varlıktır. Bazen duygu tarafı akıl ve din tarafına galip gelebilmektedir. Bu vaziyet de bir cehalettir. Ama çok dikkatimizi çeken bir hadisi şeriften

öğrendiğimize göre Müslümanlar arasında az da olsai böyle cahiller her zaman çıkabilecektir. Ümmet-i Muhammed'in bu konuda zaman zaman yanlışla düşecektir. Tarihleri bir de bu açıdan baktığımızda sevgili Peygamberimizin mucizesine apaçık görmekteyiz.

İrkçılık Her Bakımdan Felakettir

Bu yüzden diyoruz ki; bazı kimseler bunu hala anlamamış olsalar da şu kesin bir hakikattir ki bu dine, bu millete, bu ümmete, hatta topyekun insanlığa en büyük felaket ırkçılıktan gelmiştir. İrkçılık ve onun tabii sonucu dinsizlikten yani! Yaşadığımız son iki dünya savaşının asıl sebebi de bu değil midir? Eğer dünya aklını başına alıp da yeterli tedbirleri acilen almazsa, başta gelişmiş ülkeler olmak üzere dünyada ırkçılığın yeniden hortlaması gösteriyor ki, üçüncü dünya savaşı felaketinin de aynı sebepten kaynaklanacağı kuvvetle muhtemeldir.

İrkçılığın bizatihi kendisi akıl ve mantık dışı bir düşünce biçimi olunca, duyguların ötesinde sağlıklı düşünce ve kavrama için akıl yürütme ve bilgilenmeden uzak olan ırkçılığın, dinden uzak düşmesini anlamak zor olmasa gerek. Şaşırtıcı olan, bu durumun dünyanın her yöresinde bütün ırkçılar için geçerli olmasıdır.

İrkçılara sevgi besleyerek sempati gösteren ve destek veren Müslümanlar nasıl olur da bu gerçeği göremez ve değerlendiremezler, şaşılacak bir şeydir doğrusu!

Simdi size bilmeyenleri daha da şaşırtacak, « böyle de olur mu ? » dedirtecek, içinde azıcık imanı olanı korkutarak kendine

getirecek bir bilgi verelim ve bu konuyu bu çarpıcı ifadelerle bitirelim.

Evet, ırkçılık Allah'a şirk, denk, benzer, eş ve ortak koşmak veya ona hiç inanmamak gibi bir cinayetten ibarettir. Bu haliyle de çağdaş bir irtidattır, yani dinden dönüştür, küfre düşüştür.

Nasıl mı?

Çünkü Allah Teâlâ kulunun kendisine mutlak itaatını ister. Kendinden başka mutlak bir otorite tanımasını şiddetle reddeder. Hakimiyet kayıtsız şartsız O'nundur. O'nun kulundan istediği iman, ibadet ve sosyal hayatın temel ilkeleri, kanunları bellidir. Bunlar Kur'an'da yazılıdır. Müslüman bu iman, bu ibadet ve bu kanunlardan başkasını asla alamaz, kabullenemez, uygulayamaz. Her ne yaparsa Allah için, Allah adına, Allah'ın istediği gibi yapar.

Ya ırkçı?

Bir ırkçı için bunlar söz konusu olamaz. O, ırkçılık davasını kendisine amaç edinmiştir. Onun için yaşar, onun için çalışır çabalar, onun için savaşır. Ölürsa de ırkçılık uğrunda ölür. Bu davanın Allah davası ile uyuşup uyuşmadığına bakmaz. Bu yüzden ırkçı bir insan ile bir Müslüman arasında bir şeyi isteyip istememe, sevme veya yerme, dost veya düşman olma arasında ne kadar ilkesel farklar vardır, saymakla bitmez!

En basit bir misalini ele alalım. Allah Teala her Müslümana, sevdiğini Allah için sevmesini, sevmediğini de Allah için sevmemesini emreder. Irkı, dili, rengi, yurdu bam başka olan yabancı, garip bir Müslüman, sırf imanından ötürü her Müslümanın kardeşidir. Evet, Müslüman Müslümanın kardeşidir.

Müslüman onu sevip saymak, elinden geldiği kadar yardım edip desteklemek, sıkıntısını gidermek zorundadır. Bunun aksine, bir Müslümanın ırkından birisi en yakın akrabası dahi olsa, mesela anası, babası, evladı, kardeşi bile olsa, eğer Müslüman değilse, küfrü İslam'a tercih etmişse ve İslam ile savaşıyorsa, onu sevemez, yardım edip destekleyemez. Hatta terk etmesi, mecbur kalırsa da onunla Allah için savaşması gerekir. Yukarıdaki bölümlerde Kur'an ve sünnetten bunun örneklerini yüzlerce sayfa yazdık. Bilinmeyen bir mesele olmadığından sözü uzatmayalım ve soralım:

Ya bir ırkçı bu durumda ne yapar?

Allah Teâlâ'nın dediğini mi yapar, ırkçılığın gereğini mi yapar?

Kimi sever de sözüne itaat eder?

İşte bunun cevabı, yolların ayrılış noktasını gösterir.

Bilindiği gibi mabud, son derece sevilen ve kendisine mutlak itaat edilendir. Buna göre bir ırkçının mabudu kimdir? Son derece sevdiği ve mutlak itaat ettiği, uğruna malını ve canını feda ettiği kimdir, nedir? Allah Teâlâ mı, ırkı mı? Kararı siz veriniz.

İşte durum böyle olunca, ırkçıların sureta "la ilahe illallah" demesi, bir yalandan, bir göz boyayıcı aldatmadan başka bir şey değildir. Eğer bu gerçeği bilmeden bu vartaya düşmüşse, işte şimdi bilir bilmez derhal bu çirkin durumdan kurtulmaya çalışmalı, tövbe ederek gereğini yapmalıdır.

Kimse durumu abarttığımızı söylemesin. Çünkü ayet ortadadır: "İnsanlardan öyleleri de vardır ki, Allah'tan başkasını Allah'a (haşâ) denk edinirler de, onları Allah sever gibi severler."¹

Dikkat buyurulsun, Allah için sevmek başka, Allah sever gibi sevmek çok daha başkadır. Bu sevgi türü çok tehlikelidir. Çünkü bütün küfür, şirk veya dinsizlik, böyle bir sevgiden doğar.

Madem haktan başka her şey batıldır, dalâlettir, sapıklıktır, öyleyse her Müslüman kendisini böyle bir kötülükten korumalıdır.

Bize Düşenler

Öyleyse bu fitneye karşı bize düşen vazife nelerdir? Şimdi kısaca buna değinerek son sözlerimizi de bitirelim inşallah.

Her şeyden evvel uyanık olmalı, çocuklarımıza bu bilgiler zamanında verilmeli, büyüdüklerinde bile insanımıza yeri geldikçe dinî, ictimaî bilgiler hatırlatılarak öğütler verilmeli, İslam ümmeti şuurlu ve bilinçli bir Müslüman Topluluğu şeklinde yetiştirilmelidir. Buna rağmen cemiyette böyle cahili görüşler görüldüğü yerlerde gereken tavır derhal alınarak Müslümanca davranış sergilenmelidir.

Nedir mi o davranış?

Peygamber Efendimiz (sav) buyururlar ki: "Sizden biri bir kötülük gördüğünde, gücü yetiyorsa onu eliyle düzeltsin.

---

¹ Bakara, 2/165.

Yetmezse diliyle düzeltsin. Ona da yetmezse, hiç olmazsa kalbiyle buğz etsin. Fakat bu, imanın en zayıf mertebesidir."¹

Bu hadisin yorumunda çok ilginç sözler edilmiş, iyiliği emretmenin kaide ve kuralları çıkarılmış, imkanlar nispetinde ıslah çalışmalarının gerektiği vurgulanmış, güç yetirme meselesi tartışılmıştır. Biz neticeyi şöyle özetleyebiliriz:

“İyiliği emir ve kötülükten nehiy, tarif edip öğretmekle başlar, fiilî, müdahaleye kadar gidebilir. Ancak bunlar yapılırken zaman zemin, şartlar ve imkanlar gözetilerek yapılır. Asla daha büyük fitne ve tehlikelere kapı açılmaz. “Kötülüğü gücü yetenin eliyle, yoksa diliyle men etmesi, yoksa kalbiyle buğz etmesini” emreden hadisten anlaşılan şudur:

"Önleyici elden maksat devlettir, dilden maksat âlimlerdir, kalpten maksat avam tabakasıdır" denilmiştir.

Tamam, bu yorum güzeldir. Bununla beraber, toplumda görülen kötülükler karşısında, her insanın el ile de önleyebileceği yerler ve vaziyetler vardır, dil de önleyebileceği yerler ve vaziyetler vardır, sadece kalben buğz etmekle yetinebildiği yerler ve durumlar da vardır. Mesela, mahkemeler, zabıtalara, polisler, TV yayınlarının kontrolünde RTÜK bir devlet elidir. Kötülükleri ve kötü programları tenkit eden alimler, aydınlar, yazarlar birer dildir. Fakat el durumunda olanlar, sadece dil mertebesinde kalıyorlarsa, vazifelerini yapmıyorlar demektir. Konuşması lazım gelenler, sadece kalben buğz etmekle yetiniyorlarsa, imanın en zayıf mertebesinde oldukları anlamındadır. Mesela, aile açısından üstteki hadisi değerlendirdiğimizde, anne babanın aile içinde hem el, hem

---

¹ Tirmizi, Fiten, 11.

de dil olduklarını görürüz. Kısmen akrabalar da öyledir. Ailede problemler yaşayan biri "devlet gelsin, benim problemlerimi halletsin" diyorsa acınacak bir zavallı olduğunu ilan ediyor demektir.¹ Okuldaki idare ve disiplin kurulunu, kısmen öğretmenleri de böyle düşünebiliriz.

Bütün bunları ırkçılık ve asabiyete vurduğumuz zaman, demek ki bir Müslüman olarak vazifemiz, onu tanımak, tanıtmak, onun zararından kurtulmak için gereken mücadeleyi sırasına göre yapmaktır. Eğer biz yılanın başını küçükken ezmezsek, o büyüdüğünde gücümüz yetmeyebilir. Elde fırsat varken gereğini yapmayanlar, kötülüğün azgınlaşıp altında kalkılamaz hale geldiğinde "ne yapalım, bununla mücadele benim gücümü aşar" demeleri, fiilen gerçek olsa da onları haklı kılmaz. İşte o zaman öyle toplu felaketler yaşanır ki, kurunun yanında yaş da yanar.

Nasıl ve niçin mi yanar?

İşte bu gerçeği bildiren şu ayet ne kadar manidardır:

"Bir de öyle bir fitneden sakının ki o içinizden yalnız zulmedenlere dokunmakla kalmaz, hepinize şamil olur. Biliniz ki Allah'ın cezalandırması şiddetlidir."²

Evet, bazı günahlar vardır ki, mesela ırkçılık gibi, zararı umuma şamil olur. O günahın sebep olacağı fitne ve karışıklık,

---

¹ Bkz. Şadi Eren, "Cihad Konusunda Yanlış Anlaşılan Üç Ayet ve Üç Hadis".

<http://www.koprudergisi.com/index.asp?Bolum=EskiSayilar&Goster=Yazi&YaziNo=762>

² Enfal, 8/25.

getireceği sıkıntı ve bela, yalnızca o günahı işleyenleri ve işi yerinden oynatanları yere sermekle kalmaz, o zalimlerle birlikte o işe bulaşmamış, o günahı işlememiş olanlara da isabet eder, birçok suçsuzları da gelir bulur. Kurunun yanında yaşı da yakar.

Yine mesela; ırkçılık dahil, yasakların duyurulmasında, iyiliği emir ile kötülükten menetme gibi konularda yağcılık yapmak, akide ve inanç ile cihad konusunda tembellik ve gevşeklik göstermek bu çeşit günahlardandır.

Bir hadisi şerifte de ifade buyurulduğu üzere: Bir geminin dibini delmeye uğraşan bir kişinin bu işi, sonuçta öyle bir boğulma olayı meydana getirir ki, bu fitne o geminin içinde bulunanlardan yalnızca onu delenleri ve onlara yardım edenleri değil, hiç haberi olmayanlara varıncaya kadar hemen hepsine isabet edecek şekilde korkunç bir musibet halinde ortaya çıkar. Belki bu işten hiç haberdar olmayanlar, daha hazırlıksız yakalanacaklarından dolayı daha zararlı çıkarlar.

Bundan dolayı böyle umumi fitnelere meydan vermemek için, işin başından itibaren iyi korunmak, muhtemel gelişmelere karşı önceden tedbirli olmak, ictimaî hadiselerde kontrolü elde tutmak, o gemide bulunanların hepsine farz-ı kifaye olan bir görevdir. İçlerinden bir kısmı bu görevi yerine getirdiği zaman, hepsi kurtulur, hiçbirisi aldırmayıp gemi delindiği zaman ise hepsi felaket ve musibete uğrar.

Fakat dikkat edilmek lazım gelir ki, gemiyi delene mani olalım derken, bütün gemidekileri harekete geçirmek ve karışıklık çıkarıp, geminin dengesini bozarak, onun devrilmesine meydan vermemek de gerekir.

Evvela farz-ı kifayenin ifasını yüklenen görevliler bu görevi farz-ı ayn gibi icra edeceklerdir. Mesela geminin kaptanı ve tayfaları gibi ki, "İyiliği emretmek ve kötülüğü önlemekle görevli yönetici kadro" yani, idarenin başında olan "ümme", görevini tam yapacaktır. Böyle bir yönetim kadrosu yoksa veya var da görevini tam olarak yapmıyorsa farz ihmal ediliyor demektir.

İkincisi, herkesin kendi kendini toplumsal görevlerini yapıp yapmamaktan hesaba çekmesidir.

Üçüncüsü, umumî gelişmelerin ve gidişatın akışından gaflet etmemek, gidişatı dikkatle izlemek ve gelişmelerin seyrine zamanında müdahale ederek, olaylara yön vermek ve hiçbir zaman kontrolden çıkmasına izin vermemek lazım gelir. Nizam ve intizam ile iyi niyet ve hüsn-i ahlâk ile bu murakabeyi sürdürmek lazımdır. Bu ise her müminin kendi nefsinde Allah ve Resulü için itaat ve icabeti gerektirir. Ayrıca fitne meydana gelmemesi için kendine ve sorumlu olduğu cemaatine özen göstermesi ve gafletten sakınması yükümlülüğünü getirir.

Bundan anlaşıldığına göre, umumî fitne yalnızca günahı, cürmü işleyen zalimlerin cezası değil, aynı zamanda ona meydan veren gafillerin de cezasıdır.

Ancak, son nefese kadar çalışıp da fitneye engel olamayanlara gelince; "Rabbimize karşı bir mazeret olmak üzere..."¹ ayeti gereğince, Allah katında mazur olurlar. Mamafih o zalim ve gafillerin içinde bulunup onlara yakınlık gösterdiklerinden ve komşuluk ettiklerinden dolayı, dünya

---

¹ A'raf, 7/164.

hayatında o musibet çerçevesinin dışında kalmamaları da ihtimal dahilindedir. Ahiret hayatında ecir alırlarsa da dünyada sıkıntı çekerler ve bunların çektikleri sıkıntı, o sıkıntıya sebep olan zalimlerin bu yüzden daha şiddetli azap görmelerini icap ettirir.

Bunun için fitne ve sıkıntı zalimlerden başkasına isabet etmez sanmayınız ve ondan korununuz. Ve şunu iyi biliniz ki, Allah azabı çetin olandır. O'nun cezasının şiddetinden dolayıdır ki, yalnızca zalimlere mahsus ve münhasır olmakla kalmaz, onların çevresinde bulunan yakınlarını da kaplar.¹

İrkçılığa Tavır Alma

Evet, ırkçılık büyük bir yanlış, hatta cinayettir. Yanlışta tavır almamız. Yanlışta tavır almamak, Hz. Adem'in evladı olmak olan "adamlığı" kaybetmektir. Bir çıkar uğruna izzet ve şerefini ayaklar altına almak, bir menfaat için kendini satmaktır. Adam olan yanlışta tavır alır ve doğruyu savunur. Bu doğru kendi aleyhine de olsa, ana baba, soy sop aleyhine de olsa, ırkı, milleti aleyhine de olsa, adam olan adaleti, hukuku, doğruyu ve dürüstlüğü savunur. Birisine olan kini, nefreti, düşmanlığı adamı adamlıktan çıkarmamalı. Çünkü adamlık, yeryüzünün en büyük payesidir, onurdur, şeref ve haysiyetidir. Hiçbir şey onun karşısında daha değerli olamaz. Çünkü adamlıktan çıkan mutlaka çıkış derecesine göre ya hayvanat, veya nebatat, veya cematat seviyesine düşer.

Adam Hz. Adem'in evladı olduğunu bildiği halde utanmadan sıkılmadan tutup da açıktan açığa ırkçılık yapıyor. İrkçılığa davet ediyor. Onun için savaşıyor. Hatta bunun İslam

---

¹ Bkz. Elmalılı M. Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, Enfal, 8/25. Ayetin tefsiri.

açısından bir haklılık olduğunu savunuyor ve bu yüzden Müslümanların kanlarının dökülmesi için ırkçılara fetva veriyor. Bu fetva yüzünden maalesef kanlar dökülüyor, canlar ölüyor, mallar zayi oluyor.

Burada iki garabet, hatta ihanet var. Birincisi, söz konusu “fetva” olunca, bunu verenin âlim olması, fıkıh ilmini bilmesi gerekir. Şu garabete bakar mısınız, fıkıh ilmi, alim olma ve ırkçılığı savunma. Savunmanın ötesinde bu yolda savaşmaya ve kan dökülmesine fetva verme. Olacak iş mi Allah aşkına! Bu nasıl bir ihanet ve lanetliktir böyle!

İkincisi de onun etrafındaki âlim veya cahil Müslümanlar, o ırkçı melunu gerektiği gibi uarmıyor, uyarıya da dinlemediğini görünce kalben buğzederek teberrî etmiyor, o lanetliyi terk etmiyor, yanından kovmuyorlar. Yaptığının yanlış olduğunu söyleseler de, dostluğu bitirmiyorlar.

Peki bu İslam’ın en önemli emirlerinden olan “Hubb-u lillah, buğz-u fillah”, yani “Allah için sevme ve Allah için buğzetme” ilkesine ters düşme olmuyor mu? Sevdiğinde ve yediğinde Allah rızası yoksa, ilim ve takva bunun neresinde? Hele de bu maddî veya manevî bir menfaat karşılığında yapılıyorsa, açıkça bir iman sorunu değil de nedir?

Artık ne kadar çirkin görüyor ve nefret ediyorsa, ırkçıya “melun” diyen, hatta “hünfesa”, yani “b.. böceği” diyen bizzat Peygamber Efendimiz (sav) dir. Onu cahiliyyeye, yani küfre nispet eden de yine odur. Peki böylesi melunluklara devam eden zalimlerle dostluğu devam ettirmek dinin neresinde vardır?

Maalesef bu noktada imanî ve insanî zaaflar içinde olanlar, yaptıkları ile kalmayıp, Allah için tavır koyanları da “hissîlik”, “fevrilik” ve “hoşgörüsüzlük” ile suçlayarak, çirkinliklerini katlamaktadırlar.

İslam’ın en temel ilkelerinden birisi de “emr-i bil ma’ruf ve nehy’i anil münker”dir. Gücü yettiği hâlde haram işleyene mâni olmamak, müdâhene, yani yağcılık yapmak, haramdır, yasaklanmıştır. Peygamber Efendimizin (s.a.v.) şu hadisini bir daha hatırlatalım:

“Sizden herkim bir münker (dine ve akla göre çirkin ve haram iş) görürse seyirci kalmayıp onu eliyle düzeltsin. Buna gücü yetmezse lisanıyla düzeltsin. Buna da gücü yetmezse kalbiyle buğzetsin. Bu kadarı imanın en zayıf mertebesidir.”¹

Peki, dinin emri bu iken bir Müslüman bunun aksini niye yapar?

Başka ne olacak, ya aklı mantığı bozulmuştur, ya da maddi veya manevi menfaat için. Bunun ötesinde bir başka sebep daha olabilir: dîne gereken değeri vermemesi, laübaliliği, yani ona olan bağlılığının gevşekliği için.

Oysa aziz dinimize göre her müslümana düşen vazife, fitne olmadığı, ya’nî dînine veya dünyâsına veya başkalarına daha büyük zararlar getirmediği zaman, haram ve mekrûh işleyene gücü

---

¹ Buhari, Melâhim: 17, (4340); Müslim, İman: 78 (49); Ebu Dâvud; Salâtu'l-İydeyn: 248 (1140); Tirmizî, Fiten: 11 (2173); Nesâî, 17 (8, 111); İbnu Mâce, Fiten: 20, (4013); İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 2/375-376.

yettiği kadar eliyle veya diliyle engel olmaktır. Harâm veya mekrûh işleyene imkanı varsa ve bu imkanı kullanmak daha büyük fitne ve fesat çıkmayacaksa, eliyle veya diliyle o harâm veya mekrûha mâni' olmamak, kötülük karşısında susmak, günah olur, isyan olur, vebal olur. Yani haram olur. İmanın en zayıf derecesi, bu gibi hallerde gücü yetmeyenlerin hiç olmazsa onlara kalben buğzederek varsa maddi ilişkilerini kesmesidir.

Allah'ı seven ve Allah'ın da kendisini sevdiği gerçek bir Müslüman ise, bu uğurda kınayanın kınamasına aldırılmaz ve vazifesini yapmaya çalışır.¹

Eğer iman zayıflığı veya başka bir sebep yüzünden bunu yapamıyorsa, hiç olmazsa onlara buğzeder, onları terk eder, surat asar, yardımcısız ve desteksiz bırakır. Unutmamak gerekir ki bu da imanın en zayıf derecesidir.

Böyle bir zilleti çıkarı için sineye çekecek kadar alçalan ve yüce değerlerini yitiren bir milletin fiilen bir arenaya benzeyen yeryüzünde yaşama hakkı yoktur. İyilikler, güzellikler ve yücelikler için bırakın elinden ve dilinden gelen her şeyi yapmayı, kalbiyle buğza bile mecali olmayan bir millet, tarih sahnesinden yıkılıp gitmeye mahkumdur.

İşte bu yüzden her Müslüman bu gerçekleri hiç unutmamalı, zalim ırkçıları asla sevip desteklememli, onlara karşı

---

¹ “Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kafirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar (hiçbir kimsenin kınamasına aldırılmazlar). Bu, Allah'ın, dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfü ve ilmi geniştir.” (Maide, 54)

açıktan fiilî mücadele etmeli, gücünün yetmediği yerde sözü ve kalemiyle hakikati haykırmalıdır. Bunlara gücü yetmiyorsa en azından onlara kalbiyle buğz etmeli, surat asarak soğuk davranmalıdır. Bundan ötesi cehennemdir. İşte Allah Teâlâ'nın şu ayeti açıkça bu gerçeği bildirir:

“Sakın zalimlere yakınlık gösterip sevmeyiniz, yardım ve destek vermeyiniz. Yoksa sizi cehennem ateşi yakar. Allah'dan başka bir dostunuz, bir dayanağınız yoktur. O zaman O'nun yardımını da göremezsiniz.”¹

Allah Teâlâ bizlere diyor ki “zulüm yapmış, hak hukuku çiğnemiş, canlar ve mallara, ırz ve namuslara tecavüz etmiş olanlara “rükün” etmeyin.”

Ne demek “rükün etmek”?

Yani, “zulüm ve haksızlık yapanlara herhangi bir şekilde sevgi duymayın, destek vermeyin, yakınlık gösterip yaltaklanmak şöyle dursun, meyil ve muhabbet bile etmeyin, yüz vermeyin, ilgi göstermeyin. Değilse size ateş dokunur, cehennem çarpar” demektir.

Ayetin devamındaki mesaj da açıktır: “Üstelik siz Müslümanların Allah'tan başka dostlarınız yoktur, başarılı olmak istiyorsanız, ondan başka rab'lerden uzaklaşmalısınız.”

Herkes biliyor ki ırkçılık bize Batıdan geldi. Osmanlıdan bu yana hep Batılı devletler tarafından desteklendi. Aynı durum Cumhuriyet döneminde de devam etti. Bu yüzden ırkçılar dış

---

¹ Hud, 113.

güçlerin beslemesidir ve maalesef “gavur ekmeği” ile beslenen ırkçılar ülkede çok zulüm yapmış, kan dökmüşlerdir. Bütün bunları bilmeden onlardan medet bekleyen Müslümanların bilmesi gerekir ki Allah Teâlâ'nın yasakladığı bir yoldan hayır gelmez. Her halükarda zalimleri sevmek ve desteklemek, dine ters düşmektir ve cehennemde yanmaya razı olmaktır. Allah Teâlâ'ya ve ahirete iman edenler bunu iyi düşünmelidirler.

Sorumluluk Taşıma

Evet, sorumluluk taşımamızdır. Öyleyse gördüğü yanlışla karşı gözlerini kapayarak “isabet buyurdunuz efendim” yağcılık ve dalkavukluğunu terk etmeliyiz.

İslam'ın en temel ilkelerinden birisi de “emr-i bil ma'ruf ve nehy'i anil münker”dir. Bunu az yukarıda yazmıştık, tekrar etmeyelim. Burada konumuzla alakalı olan kısmına bakalım:

Gücü yettiği hâlde harâm işliylene mâni olmamak, gücü yetmiyorsa kalben çirkin görerek surat asma yerine onunla oturup kalkmak, yiyip içmek, yüzüne gülmek, fikrini ve işini benimder görünmek, müdâhene, yani yağcılık ve dalkavukluk olur.

Peki, buna sebep nedir?

Harâmı işleyen kişiye veyâ onun yanında bulunanlara olan saygısı, sevgisi, maddî veya manevî menfaati, yahut dîne olan bağlılığının gevşekliği, bu müdâhaneye sebep olmaktadır. Kısacası dünya sevgisi, menfaat kaygısı.

Oysa aziz dinimize göre fitne olmadığı, ya'nî dînine veyâ dünyâsına veyâ başkalarına zarar olmadığı zamân, harâm ve

mekrûh işleyene gücü yettiği zaman engel olmak lâzımdır. Harâm ve mekrûh işleyene mâni' olmamak, kötülük karşısında susmak, az önce de gördük, harâm olur.

Müdâhene, yağcılık ve dalkavukluk etmek, harâm işlemeğe râzı olmayı gösterir elbette. Bu bir izzetsizlik, gayretsizlik, düşüklük ve alçaklıktır. Kötü bir huy, alçak bir tabiattır.

Gerek olmayan yerde konuşmayarak susmak çok iyidir, ama hakkı, hakikatı ve hayrı söyleyecek yerde susulmaz. Hele de insanların o konuda bilgiye ihtiyaçları varsa, susmak kesinlikle hem haramdır, hem de ahlaksızlıktır.

Bu tür susmalar, Kur'an ve Sünnetten öğrendiğimize göre geçmiş ümmetlerden bir kısmına depresim ve toprak altında kalma gibi azâp sebebi olmuştur.

“Bunların arasında Sâlihler, iyi insanlar da vardı” sorusuna Sevgili Peygamberimiz şöyle cevap verdi:

“Evet, sâlihler de onlarla birlikde helâk oldular. Çünkü, Allah'a isyân olunurken susmuşlardı. Onlardan ayrılmamışlardı.”

Yine bazı hadislerde “Ümmetten bir kısmının kabirlerinden maymûn ve hınzır şeklinde kalkacakları” bildirilmiştir. Sebebi de şöyle açıklanmıştır: “Bunlar Allah Teâlâ'ya isyân edenlerin arasına karışanlar, onlarla berâber yiyip içenler, onlara tepki göstermeyenlerdir.”

Oysa Allah teâlâ bir âlime ilim ihsân edince, Peygamberlerden aldığı gibi, ondan da şu sözü alır: “İlmini, lâzım olduğu zamân söylemekten çekinmeyeceksin.”

Tabi bu sözü verenler, bu ilmi lâzım olduğu zamân muhtaçlarına söylemezlerse, kıyâmet günü ağızlarına ve boyunlarına ateşten gemler vurulacak, tasmalar takılacaktır.

Çünkü Allah Teâlâ kitabında “Kendilerine ilim ve hidâyet verdiğimiz kimseler, ilimlerini insanlardan saklarsa, Allah’ın ve la’net edenlerin la’netleri, bunların üzerine olur!” meâlinde bir çok ayet bildirmiştir. Bu ayetler müdâhane etmenin harâm olduğunu açıkça göstermektedir.

Hakkı Söyleme

Müdâhenenin, yani yağcılık ve dalkavukluğun zıddı, gayret ve salâbettdir. Dinde, gayret ve salâbeti olanların mâlları, cânları, sözleri ve yazıları ile Allah rızâsı için hakkı söyleme ve cihât etmeleri lâzım olduğunu kaç ayetle Kur’an-ı Kerim bizlere bildirmektedir. Hadis-i şeriflerde “çok acı olsa da, hakkı söylemeye” teşvik buyurulmuştur. Bunlar doğrudan konumuz olmadığı için buraya almayalım.¹

Kendisine veyâ başkalarına zarar gelmek korkusundan dolayı iyiliği emretmek ve kötülüğü, harâmı men etmek mümkün olmaz da susulursa, böylesi susmalara, “idare etme”, yani “Müdârâ” denir.

Kalbiyle harâmı men etmek istediği hâlde fitneye fırsat vermemek için susarak müdârâ yapmak, câizdir. Hattâ, bu durumda sadaka sevâbı bile elde edilebilir. Müdârâ ederken tatlı

---

¹ Bu konuda bkz. Cemal Nar, *Alimin Önderliği*, s.

dilli ve güler yüzlü olmak lâzımdır. Talebeye ders verirken de müdârâ yapılabilir.

Ama müdara yapacağım diye dinin hükümleri asla değiştirilmez. Yani haram helal, helal da haram kılınmaz. Dolayısıyla din anlatılırken, davet ve tebliğ yapılırken asla müdahane ve müdara olmaz.

İmâm-ı Gazâlî buyurur ki: “İnsanlar üç kısımdır: Bir kısmı, gıdâ gibidir. Herkese, her zamân lâzımdır. İkinci kısmı, ilâc gibidirler. İhtiyâç zamânında lâzım olurlar. Üçüncü kısmı, hastalık gibidir. Bunlara ihtiyâç olmaz. Fekat, kendileri insanlara müsallat olurlar, bulaşırlar. Bunlardan kurtulmak için, müdârâ etmek lâzımdır.”

Müdârâ, yerine göre câizdir. Bazen müstehab bile olur. “Evinde, zevceye müdârâ etmeyen kimsenin râhatı, huzûru kalmaz”denilmiştir. Resûlullah’a (sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem) bir müsâfır geldi:

- İçeri alınız! O, kötü bir insandır, buyurdu.

İçeri girince, onunla tatlı ve neş’eli konuştu. Gidince, bu yumuşak konuşmasının sebebi sorulunca:

- Kıyâmet gününde en kötü yerde bulunacak kimse, dünyâda zararından korunmak için ikrâm olunandır, buyurdu.

Hadîs-i şerîfde, utanmadan, arlanmadan ve sıkılmadan açıkca harâm işleyen kimseyi gıybet etmenin câiz olduğu bildirildiği gibi, şerhlerinden korunmak için bunlara müdârâ etmenin de câiz olduğu bildirilmiştir.

Fakat müdârâ başka, müdâhene başkđı. Müdârâ, dđni veyâ dünyâyı zarardan kurtarmak için, dünyâ menfaatinden vermektir. Müdâhene ise dünyâ elde etmek için dinden vermektir.

Zâlime müdârâ ederken dikkat edilmeli, ne zalimin kendisi, ne de zulümleri asla övülmemelidir.

Bozulmaya Erken Müdahale

Bir millet nasıl bozulur ve helake gider? Kur'an ve sünnet bunun kanunlarını ayrıntıları ile açıklamıştır. Bunlardan birisi de kötülöklere karşı bireysel ve toplumsal duyarlılığın kaybolması, iyiliği emretme ve kötölükten nehyetme ilkesinin çiğnenmesi, yanlışa gerekli tepkinin zamanında verilmemesidir.

Hız. Peygamber (sav) Efendimiz Benî İsrâil'den misâl vererek onların irşat, nasihat ve kötölöklere karşı çıkmadaki ihmalleri ve lâubalilikleri yüzünden felâkete uğradıklarını belirtir:

“Benî İsrâil'in içinde bozulma şöyle başlamıştı: Bir kişi, kardeşini günah üzere görür ve onu bundan men ederdi. Ancak ertesi gün, bir gün önce yasakladığı şeyleri yine yapan o kimselerle yemede, içmede, sohbette arkadaşlık yapmadan çekinmez, devam ederdi. Bunun üzerine Allah onların kalblerini birbirlerine karıştıracak hepsini sapıttı.

Onların bu hâli hakkında Kur'an'daki şu âyet gelmiştir:

"İsrâil oğullarından olup da küfredenlere Dâvûd'un da Meryem oğlu İsâ'nın da diliyle lânet olunmuştur. Bunun sebebi isyan etmeleri ve ifrata sapmaları idi. Onlar işledikleri herhangi fenalıktan birbirini vazgeçirmeye çalışmazlardı. Hakikat yapmakta

devâm ettikleri o hal, ne kötü idi. Eğer Allah'a, peygambere ve O'na indirilene îman etmiş olsalardı, onları dostlar edinmezlerdi."¹

Konuşması esnasında ayakta duvara dayanmış durumda olan Hz. Peygamber (sav) bu âyetleri okuduktan sonra oturur ve ilâve eder:

"Hayır, siz haddi aşan zâlimi elinden tutup onu hakka çevirinceye kadar irşad işini bırakmazsınız."²

Öyleyse bir cemiyette herhangi bir kötülük, fenalık zuhûr eder etmez, yılanın başının küçükken ezilmesi gereği gibi, onu küçük görmeyip, yok edilmesi için derhal azim ve ciddiyetle üzerine gidilmesi gerekir. Yoksa o yılan büyür de bir ejderha olursa, herkesi yutabilir. İşte bu gerçeği anlatan şu ayeti bir daha okumanın zamanıdır:

"Öyle bir fitneden sakının ki, o geldiği zaman içinizden yalnız zulmedenlere gelip çatmaz (herkese sirâyet ederek hepinizi de perişan eder). Hem bilin ki Allah şüphesiz azabı çetin olandır."³

İbni Abbâs bu âyeti tefsîr ederken der ki: "Cenâb-ı Hakk burada mü'minlere, aralarında tek bir münkerin bile yer etmesine meydan vermemelerini emretmekte ve bu emre uymayanları azapla korkutmaktadır."

Aksi takdirde bidâyette çok sınırlı bir azınlık tarafından işlenmeye başlanan "münker" dediğimiz haram ve çirkin işler,

---

¹ Maide, 5/78-81

² İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, 2/382-383.

³ Enfâl, 25

zamanla yayılarak çoğunluk tarafından benimsenecek ve yapılacaktır. O zaman o kötülükler, küçük bir dereeden koca bir çilgin nehrin oluşması gibi büyüyecek, çoğalacaktır. İşte o zaman engel olmak da zorlaşacaktır. Üstelik önüne geleni silip süpürecek, kaçınılması imkânsız bir şekilde herkese ulaşacak felâketlere sebep olacaktır. O kötülük küçücükken, yani yeni bir iki kişi tarafından yapılırken müdahale etmeyen sorumsuz laubaliler, onun büyüüp devleşmesi karşısında şaşkın şaşkın "biz buna nasıl mani olalım? Buna gücümüz yetmez ki!" dediklerinde haklı olsalar bile acaba mazur olabilirler mi?

Hz. Peygamber (sav) şöyle buyurur:

"Cenâb-ı hakk azınlığın ameliyle çoğunluğa azab vermez. Ancak çoğunluk, aralarındaki azınlığın münker, fena, çirkin, haram amellerini görürler, fakat müdâhaleye güçleri yettiği hâlde seslerini çıkarmazlar. Onlar böyle davrandıkları için Cenâb-ı Hakk azınlığa da, çoğunluğa da birlikte azab gönderir."

Muvatta'nın rivayetinde "fenâlık açıktan açığa işlendiği takdirde hepsi cezayı hak eder" denmektedir.¹

Bırakın başkalarına iyiliği emretme ve kötülüğü nehyetmeyi, en yakınlarına dahi bu tavrı koyamayarak şuurlu bir Müslüman gibi davranamayanlar, başlarına gelecek bela ve musibetlere başka sebep aramamalıdır. Sadece bu sorumsuzlukları sebep olarak yeter de artar bile.

İlahî merhameti hak etmek ve toplumsal barış içinde yaşamak istiyorsak, tepki bilincimiz olmalı ve yanlış tavrı

---

¹ İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, 2/383.

koyarak ilkelerimizi korumalıyız. Öyleyse, ırkçılığı lanetleyen bizzat Sevgili Peygamberimizdir, (s.a.v) O'nun lanetlediğini biz de lanetlemeliyiz. Yoksa bir yandan ondan (sav) uzağa düşerken, diğer yandan da ırkçılığın saydığımız bütün zararlarına düşmüş oluruz. Bu ise hem dünyamız, hem de ahiretimiz için büyük bir felaket olur.

Çare İslam'dır

Evet, çare İslamdır. Fakat İslam bu faydalı işlevini kime, ne zaman ve nasıl yapar?

İşte burada Müslümanların sorumlulukları devreye girer. Çünkü İslam bunu, hem kendisine ta yürekte inanmış ve içtenlikle teslim olmuş, hem de devlet ve toplumunu ona teslim etmiş Müslümanlar eliyle yapar.

Bizim açımızdan çağların sorunu da buradadır zaten. Bu insanlar, bu devlet ve toplum, maalesef İslam'a teslim olmuş değildir. Ne yazık ki onu çare olarak da görmüyor. Hatta sistem onu kendisine alternatif bir düşman görerek yok etmek istiyor. Ona "irtica" diyerek gelişini "darbe sebebi" görüyor. Müslümanların çoğunluğu da ya onu bilmiyor, ya da bilse bile hayatında uygulamıyor. İslam da istemeyene elbette katkı sunmaz, elinden geleni yapamaz. Bundan tabii ne olabilir?

Öyleyse çare bizim İslam'a, yani Allah Teâlâ'nın iradesinin somut tecellisine tam olarak teslim olmamızdır. Hayatın her alanı için ortaya koyduklarını bilerek ona teslimiyet ve kulluktur.

Bu açıdan bakıldığında mevcut durum ümit verici olmayabilir. Ama yüzyıllık mazi düşünülüp değerlendirildiğinde gelinen nokta bilakis çok ümit vericidir.

Sonuçta şu bir gerçektir; yakın bir zamanda bu sistem İslam'dan bir bütün halinde yararlanmayacaktır. O zaman eskilerin çok kullandığı bir kaide devreye girer: “Ma la yüdreku küllüh, la yütrelu küllüh”, yani “hepsi elde edilemeyenin, hepsinin terkedilmesi de gerekmez.” Bir şeyden imkan derecesinde, yani mümkün mertebede istifade gerekir.

Bugün görüyoruz ki ırkçılık sebebiyle memleket temelinden sarsılıyor ve kıyametler kopuyor. Bir yanda “Türkçüler”, bir yanda “Kürtçüler” ülkeyi zulüm ateşlerinde cayır cayır yakıyorlar.

İşte bu yüzden herkes elinden geleni ertelemeyen yapmalı. Ne yapacağını bilmiyorlarsa, bilenlere kulak vermelidir. Unutulmamalıdır ki el ve ayak, göz ve kulak, kalp ve kafa bir gün mutlaka sorguya çekilecektir.¹

Bu iki damar birbirini besledi durdu. Biri öbürü için iyi bir bahane oluşturuyordu. Sonra gördük ki bütün bunlar sistem tarafından bilinçli olarak yapılmış, “ülkede İslam olmasın” için özelde gençler, genelde bütün bir halk parça parça edilmiş. İnsanlar, “İslam’ı görmesinler, duymasınlar, bilmesinler” diye bu tür olaylarla meşgul ediliyordu. Sistem ayakta kalmak için herkesi bir şekilde bir kavganın içine atıyordu. Hem zayıflatıyor, hem de içlerine sızarak hepsini de kontrol ediyordu. Biz yıllardır bu kavgaları seyrediyoruz veya içinde yaşıyoruz. Yetmişli yıllardan

---

¹ İsra, 36.

berisine aklım kısmen yeter. 12 Mart, 12 Eylül hep kontrollü hareketlerdi ve istedikleri zaman olayı durduruyorlardı. Şimdi de PKK belası başımızdadır. “Peki, bu da mı kontrollü bir harekettir?” diye soranlara, biz de “neden olmasın?” diye sorarız. “Ama dış düşmanlar falan filan...” diyenlere deriz ki, “o dış düşmanların içeride derin bir yerlerde iş birliği halinde çalışmadıklarını nereden biliyorsun?”

Sistem üstüne kafa yoranlar, bu sistemin çalışma tarzını az çok bilenler, başından beri buna dikkat çekiyorlar. Çünkü bu sistem “Komünizm gerek olursa, onu da biz getiririz” diyen bir sistemdir. Uğur Mumcu cinayeti fısıltı halinde dalga dalga yayıldı; deyişe bakarsanız o bazı belgelere ulaşmıştı ve orada PKK ile sistem içinde birilerinin gizli ilişkileri anlatılıyordu. Kendisi gibi belgeler de uçtu gitti. Ama o iş birliğini Abdullah Öcalan “bir kısım asker bize gelerek...” diyerek açıkladı.

Sonra “Ergenekon” çıktı ortaya. Ve bir sürü “taşeron örgüt” kullandıkları pisliği döküldü ortaya. Kim vatansever, kim yurtsever, kim ırkçı, kim milliyetçi, kim sağcı, kim solcu, kim terörist karıştı gitti. Mahkeme devam ediyor. Sonuçlanabilir mi, ya da nasıl sonuçlanır artık bilemeyiz.

Neyse, gelelim çıplak gerçeğe, bu ırkçılık yangınına ancak İslam söndürür. Ama ona da sistem düşman. Evet, çare İslam’dır. Ama birileri hem terörle mücadele ediyor, hem de “irtica” adıyla İslam’la.

Ne olacak şimdi?

Asıl derdimiz budur!

Niyet Ve İhlas

İslam'da niyet ve amaçlar çok önemlidir. Hz. Ömer (rd) anlatıyor: "Resûlullah (aleyissalâtu vesselâm) buyurdular ki:

"Ameller niyetlere göredir. Herkese niyet ettiği şey vardır. Öyleyse kimin hicreti Allah'a ve Resûlüne ise, onun hicreti Allah ve Resûlünedir. Kimin hicreti de elde edeceği bir dünyalığa veya nikâhlanacağı bir kadına ise, onun hicreti de o hicret ettiği şeydir."¹

İbrahim canan, meşhur hadis şerhi ile ilgili eserinin "Niyet ve İhlas" bölümüne giriş yaparken şunları söyler:

"İslam'ın en ziyade ehemmiyet verdiği hususlardan biri niyettir. Kişinin yaptığı işler niyete göre değer kazanır; Allah nazarında da kul nazarında da bu böyledir. Aynı fiili yapan iki ayrı kişi niyetlerindeki farklılık sebebiyle birbirine zıt karşılık görebilirler. Bu sebeple, gerek Kur'an' da ve bilhassa hadislerde niyetin ehemmiyetine dikkat çeken beyanlar çokça gelmiştir. Şu ayette, insanların niyetlerine göre hesaba çekilecekleri belirtilmiştir:

"Göklerde ne var, yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Siz içinizde olanı açıklasanız da, saklasanız da, Allah onu bilir ve onunla sizi hesaba çeker. (Sonra da ameline ve niyetine göre)

---

¹ [Buhârî, Bed'ül-Vahy 1, Itk 6, Menâkıbu'l-Ensâr 45, Nikâh 5, Eymân 23, Hiyel 1; Müslim, İmâret 155, (1907); Ebu Dâvud, Talâk 11, (2201); Tirmizi, Fedâilu'l-Cihâd 16, (1647); Nesâî, Tahâret 60, (1, 59, 60).]

dilediğinin günahını bağışlar, dilediğine azab verir. Allah'ın kudreti her şeye yeter" (Bakara 284).

Kur'anda niyet kelimesi sarih olarak zikredilmiyor ise de, alimler bazı ayetlerin niyetle ilgili olduğunu göstermişlerdir. Bunlardan biri şu ayettir:

"Halbuki onlar, ihlâs ile Allah'a kulluk etmekten.. başka bir şeyle emrolunmamışlardı" (Beyyine 5).

Bazı alimler “niyet hadisinin” İslam'ın üçte birini, bazıları da dörtte birini teşkil ettiğini söylemiştir. Resulullah'ın ihbarları arasında, bundan "ahkâmca daha cami, manaca daha zengin, hasıl ettiği faideleri daha çok olan" bir başka hadis mevcut değildir değerlendirmesi de niyet hadisi için yapılmıştır. Bu hadis, Abdurrahman İbnu Mehdi otuz ayrı bahsi ilgilendirdiğini, Şafii hazretleri ise yetmiş bahsi ilgilendirdiğini söylemiştir.

Beyhaki hazretleri, niyet hadisinin, ilmin üçte birini teşkil ettiğini söyledikten sonra şu açıklamayı yapar: "Çünkü, kulun kesbi ya kalbiyledir ya diliyledir, ya da cevârihi, organları iledir. İşte niyet, bu üç kısımdan biri ve en üstünüdür. Çünkü niyet bazan müstakillen bir ibadet olduğu halde, diğerleri ibadet olabilmek için ona muhtaçtır.

Bu sebeptendir ki, Resûlullah "Mü'minin niyeti amelinden hayırlıdır" buyurmuştur. Öyleyse, niyet üzerinde düşünecek olursan, onun iki emrden (yani amelden) hayırlısı olduğunu anlarsın."

...Bediüzzaman, niyeti, âdetleri ibâdete çeviren bir iksir olarak değerlendirir. Kırk yıl, hayatında öğrendiği dört hakikatten birinin niyet olduğunu beyan eder:

"Kırk sene ömrümde, otuz sene tahsilimde yalnız dört kelime ile dört kelâm öğrendim: Kelimelerden maksad mana-i harfi, mana-i ismî, niyyet, nazardır.. Nazar ile niyet mahiyet-i eşyayı tağyir eder (değiştirir). Günahı sevaba, sevabı günaha kalbeder. Evet niyet âdi bir hareketi ibâdete çevirir. Ve gösteriş için yapılan bir ibadeti günaha kalbeder. Maddiyâta esbâb hesabıyla bakılırsa cehâlettir. Allah hesabıyla olursa mârifet-i İlahiyedir."

Birçok hadislerinde, Resûlullah, cephede ölenlerin şehidlik sevabının niyetlerine göre olacağını belirtmiştir. "Kim Allah yolunda cihat etmektedir?" mahiyetindeki bir soruya "Kim Allah'ın kelamı yüce olsun diye savaşırsa işte o kimse Allah yolunda cihaddadır" diye cevap vermiştir.

Bir diğer hadiste "Karşılıklı savaşan iki cephe arasında nice maktuller vardır ki, gerçek niyetlerini ancak Allah bilir" buyrulmuştur.

Bir diğerinde de: "Sırf ganimet niyetiyle savaşan kimse için sadece niyet ettiği vardır. (cihad sevabı verilmez)."

Bu hususun en güzel örneği, sahîh hadislerde geldiği üzere Kuzmân hadisidir. Müslümanlar safında herkesin dikkatini çekecek, takdirlerini celbedecek kadar kahramanca savaşan, pek çok müşriği öldüren Kuzmân, bu yiğitlikleri Allah'ın kelamını yüceltmek için yapmadığı için Resûlullah'ın ihbarı ve diğer mücahidlerin müşahedesiyile hayatını cehennemliklere yaraşır

şekilde intihar ederek sona erdirmiş ve onun bu elîm akibeti üzerine Aleyhissalâtu vesselâm açıklamıştır:

"İnsanlardan bazıları vardır ki, halka görünüşe göre ehl-i cennete yaraşan hayırlı işler yaparlar. Halbuki onlar (o işlerini yaparken taşıdıkları niyetleri sebebiyle) cehennemliktir..."¹

Ebu Musa (radiyallahu anh) anlatıyor: "Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'e, şecaat olsun diye veya hamiyet (kavmi, ailesi, dostu) için veya gösteriş için mukâtele eden kimseler hakkında sorularak bunlardan hangisi "Allah yolunda"dır? dendi.

Resûlullah: "Kim, Allah'ın kelâmı yücelsin diye mukâtele ederse, o Allah yolundadır" diye cevap verdi."²

Ebu Hüreyre (radiyallahu anh) anlatıyor: "Bir adam gelerek Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'e:

- Ey Allah'ın Resûlü, bir kimse Allah yolunda cihad arzu ettiği halde bir de dünyalık isterse durumu nedir? diye sordu. Şu cevabı verdi:

- Ona hiçbir sevab yoktur!

Adam aynı soruyu üç sefer tekrar etti, Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) da her seferinde:

---

¹ İbrahim Canan, Kütüb-ü Sitte, 16. Cilt, "Niyet Ve İhlas" Bölümü.

² [Buharî, Cihad 15, Hums 10, İlm 35, Tevhid 28; Müslim, İmâret 149, (1904); Tirmizî, Fedâilu'l-Cihâd 16, (1646); Ebu Dâvud, Cihâd 26, (2517); Nesâî, Cihâd 21; İbnu Mace, Cihâd 13, (2783).]

- Ona sevab yoktur! diye cevap verdi."¹

Bütün bu bilgiler ışığında soralım, kavmiyyet için, ırkçılık için, ulusalcılık için savaşın durumu nedir? Bu çalışmalar Allah için sayılır mı?

Bu kadar ayetler ve hadisler varken kimse bu soruya “evet” diyemez. “Hayır” diyene gelince, biz de ona Peygamber Efendimizin dediğinin gereğini diyelim: “Cehenneme kadar yolun var.”

Neden böyle dediğimizin bir delili de “Kuzman” olayıdır. “Kuzman da kim?” diye sorarsanız anlatalım. Hadis kitaplarında şöyle bir vaka anlatılmaktadır:

Allah Rasûlü (sav) ve Ashâb-ı Kirâm (ra) müşriklerle cihad etmek üzere Uhud’a çıktıklarında, Kuzman isminde bir şahıs Medine’de kalır.

Bazı kadınlar, “savaş kaçkını” diyerek onu alaya alınca, Kuzman bunu bir onur meselesi haline getirir; hemen cepheye koşar ve ön safta yer tutar. Hatta ilk oku o atar, sonra kılıcını çeker ve herkesi hayran bırakan bir kahramanlık sergiler.

Bazıları onun cesaretini ve mücadelesini övünce Rasûl-ü Ekrem Efendimiz, “O, ateş ehlindedir!” buyurur.

Bu habere çok şaşırın bir sahabî Kuzman’ı takip etmeye başlar. Onun yiğitliği karşısında iyice hayrete düşer. Çünkü,

---

¹ Ebu Dâvud, Cihâd 25, (2516).

Müslümanların muvakkaten dağılıp geri çekildikleri bir anda bile Kuzman kılıcının kınını kırar, “Kaçmaktansa ölmeyi tercih ederim!” diye bağırarak ileri atılır ve cesurca savaşırken derin bir yara alır.

Onun bu haline şahit olan Sahabî, “Ya Rasûlallah, az önce cehennemlik olduğunı söylediğiniz adam, büyük bir metanetle savaştı ve kahramanca öldü” der.

Peygamber Efendimiz (sav), yine “O Cehennemliktir!” buyurur.

Bu cevabı işiten Müslümanların büsbütün hayrete kapıldığı esnada, o şahsın henüz ölmediği ancak ağır şekilde yaralandığı haberi getirilir.

Kuzman acılar içinde kıvrılırken, Rasûl-ü Ekrem Efendimiz’in ihbarından habersiz olan Katade İbni Nu'man onun yanına varır ve “Şehitlik sana mübarek olsun!” diye tebrik eder.

Bunun üzerine Kuzman, verdiği cevapla gerçek mahiyetini ortaya koydu: "Ne diye beni tebrik ve tebşir ediyorsunuz? Benim maksadım şehâdete ermek değildir. Dinin muhafazası hususu dahi asla hatırımdan geçmemiştir. Ben, kavmimin gayreti için ve Kureyşliler, Medine hurmalıklarına zarar vermesin diye çarpıştım!"

Sahabîler, bundan sonra, Resûl-i Kibriya Efendimizin sözünün hakikatini anladılar. Kuzman'ın bunca kahramanlığı ve fedakârlığı, Allah yolunda, Allah için değil de, kavminin ve kabilesinin şan ve şerefi ile Medine'deki hurmalıklarını korumak uğrunda gösterdiğini öğrendiler.

"Kuzman'ın kendi kendisini öldürdüğü" haberini alan Resûl-i Kibriya Efendimiz, "Allahü Ekber! Allahü Ekber! Ben, Allah'ın Resulü olduğuma şüphesiz şehâdet ederim!" dedi. Sonra da, "Şüphesiz yok ki Allah, isterse, bu dini fâcir bir adamla da te'yid eder!" diye buyurdu.

Amellerden maksat ihlas ve samimiyetle Allah Teâlâ'nın rızasını kazanmak olmayınca, demek ki O'nun katında bir değer ifade etmiyor. Zira amellerin makbuliyet ölçüsü ihlâs ve samimiyettir; yâni, amelin Allah'ın rızası gözetilerek yapılmış olmasıdır. İhlâsla söylenmeyen bir sözün, yapılmayan bir hareketin, gösterilmeyen bir kahramanlığın Allah katında hiçbir kıymeti ve değeri yoktur. İşte, bunun apaçık bir misâli şu Kuzman hadisesidir. Adam savaşıyor ama, "Vallahi ben din için mücadele etmedim; kavmimin itibarı için savaştım!" diyor. Sonra da, yarasının ızdırabına dayanamayarak kılıcının keskin tarafını göğsüne dayar, üzerine yüklenir ve intihar eder.

Bu hadisenin bir de benzeri Hayber Gazvesi'nde meydana gelmiştir. Olay "Sahih-i Buhari"de 1609 nolu hadis olarak Sehl b. Sa'd tarafından rivayet edilir.;

Rivâyete göre Resûlullah salla'llahu aleyhi ve sellem Hayber harbinde müşrik yehûdîlerle karşılaşmış ve cenk etmişlerdi. O günün harbi sona erip Resûlullah askerî karargâhına, öbürleri düşman de askerî merkezlerine dönmüşlerdi. Fakat Resûlullah'ın Ashâb'ı içinde Kuzman adında bir kişi vardı ki, o, düşman ordusundan ayrı düşen, yâhud orduya iltihak etmemiş bulunan kıyıda bucakta bulunduğu yehûdînin peşini bırakmayıp amansız ta'kîb ediyor ve onu vuruyordu. Bu adamın cengâverliği Resûlullah'a arzolanup:

- Yâ Resûla'llah! Bizden hiçbir kişi filânın gösterdiği kahramanlık derecesinde kifâyet gösteremedi! denildi.

Bunun üzerine Resûlullah:

- Fakat o Cehennemliklerden! buyurdu.

(Ashâb Peygamber`in bu haberini zihinlerinde büyüttüler. Hatta Ashâb`dan bir kişi (Huzâi Eksüm):

- Öyle ise ben bunu tarassud eder, gözlerim ve onu ta`kîb ederim! dedi.

Râvî İbn-i Sa`d der ki: Huzâi, bu Kuzman`la berâber harb sâhasına çıktı; o, harb saffının neresinde durduysa o da onunla berâber durdu. Ve o, harbde ne derece çeviklik gösterdiyse Huzâi de onunla berâber gösterdi.

Râvî İbn-i Sa`d der ki: Nihâyet Kuzman ağır bir sûrette yaralandı. Bu ağır darbe acısıyla ölümün everek yani intihar kasdiyle kılıcının demirini yere koydu. Ve kılıcın ağzını keskin çalım yerini iki memesi arasına koyarak kılıcın üstüne yükledi. Ve bu sûretle kendisini öldürdü. Bunun üzerine Huzâi Eksüm Resûlullah salla`llahu aleyhi ve sellem`e vardı. Ve:

- Yâ Resûla'llah, şehâdet ederim ki, sen muhakkak Allah`ın Peygamberi`sin! dedi. Resûlullah:

- Sana ne oldu? Bu şehâdetin sebebi nedir? diye sordu.
Huzâi:

- Yâ Resûla`llah! Önün sıra hani şu Cehennemliklerden olduğunu haber verdiğin kişi Kuzman yok mu? Hakîkaten o Cehennemliklerdendir! dedi. Ve âdiseyi şöyle hikâye etti:

- Yâ Resûla`llah! Kuzman`ın Cehennemliklerden olduğuna dâir haberinizi halkın i`zâm etmesi üzerine ben: Bu adamı ta`kîb ve tarassud ederim! demiştim. Ve hakîkaten ardı sıra çıkıp onun her hareketini araştırdım. Nihâyet bu adam ağır sûrette yaralandı ve ölümünü everek kılıcının demirini yere, keskin ağzını iki memesi arasına koydu. Sonra kılıcının üstüne yüklendi. Ve bu sûretle nefsini öldürdü.

Bunun üzerine Resûlullah salla`llahu aleyhi ve sellem:

- İnsanlar arasında bir sınıf vardır ki, halka görünüşe göre ehl-i Cennet`e yaraşan hayırlı işler yapar. Halbuki o, Cehennemliklerdendir. Yine insanlardan bir kısım da vardır ki, halka görünüşüne göre Cehennemliklere âid kötü işler yapar. Halbuki o, Cennetliklerdendir! buyurdu.

Bunun üzerine Efendimiz (sav) halka şu hakikatin ilan edilmesini emir buyurmuştur:

“Cennet`e ancak Allah`a gönülden teslim olmuş mü`minler girecektir. Şu kadar var ki, Allah dilerse, İslam dinini fâcîr bir kişi ile de te`yid edip kuvvetlendirir.”¹

---

¹ Buhârî, Cihad, 77; İbn Hişam, Sire, III, 93, 94; Vâkıdî, I, 263; M. Asım Köksal, İslam Tarihi, 4/138-140;

Kuzman'ın tam karşısında güzel bir örneklik de Hz. Ebû Dücâne'de yaşanmaktadır. Bakınız o da cihat meydanında ölürlen neler diyor?

“Biz ne Medine hurmalıkları, ne de cahiliyet damarı için harp ettik. Biz, Allah ve Resûlü'nün dinini tebliğ yolunda cihat ettik. Bu uğurda akan kanların, alınan yaraların, kaybedilen canların hiçbirisi boşuna değildir. Allah'ın vereceği mükâfata o kadar müştakım ki, bunun için vücudumun kalbur gibi olmasına bile razıyım. Yaralarımın çokluğu asla mühim değildir. Bana şehitlik makamı ihsan etmesi için duanızı bekliyorum, başka isteğim yoktur.”

Bu ifadeler, Fahri Kâinat Efendimiz'den (sav) Uhad'da aldığı kılıcın hakkını Uhad'da kanıyla, Yemâme'de ise canı ile ödeyen, Hz. Ebû Dücâne'ye (ra aittir. Onu bu yola sevk eden iyi niyeti ve istikametydi.

Abdullah İbni Mübarek der ki:

“Nice küçük amel vardır ki, niyet onu büyük yapar; nice büyük amel de vardır ki niyet onu küçük yapar.”

SONSÖZ

Allah Teala'ya hamdolsun, bilgisayarımızın tuşlarına vura vura buraya kadar geldik. Yazımına çok önceleri başladığımız bu kitap mihayet 07. Haziran. 2014 Cumartesi akşamında bitti. Şimdi matbaaya gönderirken yine tekrar okundu, yeni ekler ve düzeltmeler yapıldı. İnsanız işte, öyle inanıyoruz ki, on kere daha okusak, yine de bir şeyler yapma ihtiyacı olur. Tamlık ve kusursuzluk Allah Teâlâ'ya mahsustur. Bizi buraya kadar getiren Alemlerin Rabbi Allah Tealaya tahdisi nimet kabilinden sonsuz şükürlerimizi sunuyoruz. Şu anda kitabımız bizim istediğimiz bir çerçeve olan “İslam açısından ırkçılık, ulusalcılık, milliyetçilik ve asabiyetçilik” konusu olarak tamamlanmıştır. Bu çerçevenin dışında kalan mesela ırkçılığın tarihini yazmak, şu anda İslam coğrafyasında var olan ırkçılık akımları ve ümmete verdiği zararları tespit etmek, bu cahiliyet davası için çalışan meşhur insanları, dernekleri, vakıfları, kulüpleri teşhir etmek, bu kitabı yazarken ilgi alanımızda değildi. Çünkü bu konular da kitabın içine girecek olsaydı, herhalde bu kitap birkaç cilt olacaktı. Bu bizim açımızdan istenen bir şey değildi.

Neden değildi?

Bunun iki sebebi var. Birincisi, bu ırkçılık, ulusalcılık, milliyetçilik konusunun tanım ve kısa bir tarihini, İslam'dan önceki cahiliye dönemindeki varlığını, asrı saadette yok edilmesini, sonra Emevilerde yeniden hortlamasını, son yüz yıllarda batıdaki çıkışını, oradan Osmanlı Devleti'ne girişini, Cumhuriyet dönemindeki zalimane tatbikat ve tahribatını, ülke içinde birçok sorunlarla beraber "Kürt Sorunu" dediğimiz ülkemizdeki en büyük, en kanlı ve zararlı terör sorununu meydana çıkarmasını, bu yüzden PKK ile verilen mücadelenin vatana ve millete verdiği maddî manevî zararları ve bunun çözüm yollarını, daha önce yazdığımız şu kitapta görmüştük: "İslam'a Göre Irkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu" (Ark y. İst. 2012, 410 sayfa.) Zikrettiğimiz konuları o kitapta yazmamızı yeterli görüyoruz.

Bir de terk ettiğimiz o konular bizim doğrudan bilgi alanımızı aşan konulardır. Biz İslami ilimler ile uğraşıyoruz. O konular ise daha çok tarih, düşünce ve siyaset tarihi, genel coğrafya gibi ilimlerin de bilinmesini gerektirir. Biz kendimizi bu alanlarda yetkili görmüyoruz. Buna rağmen çeşitli kaynakları tarayıp araştırabilir ve bazı bilgileri alıntılarla yazabilirdik. Ancak bizim amacımız, konuyu İslam açısından işlemek olduğundan, ötesini gerekli görmüyor, uzmanlarına bırakıyoruz.

İşte böylece geldik kitabımızın sonuna. Artık bu son sözleri yazarken bir kere daha Cenabı Allah'a hamdü senalar ediyor, bu kitabı ümmet ve insanlık için faydalı ve bereketli kılınmasını niyaz ediyorum. Bilmeden yaptığımız hatalardan dolayı ondan af ve mağfiret diliyorum. Siz değerli okuyucularımızdan da hoşgörü bekliyorum. Kendime olduğu kadar Allah bütün insanlara da hidayet ve istikamet nasip eylesin diye dua ediyorum. Yeniden kurulacak bir İslam devlet ve medeniyetine bir tuğla kadarlık da

olsa bu kitabın bir katkı sunmasına dua ediyorum. Rabbim kabul buyursun. Getirebileceği riya, süm'a, ameli göre, kendini beğenme ve şöhret-i kazibe gibi menfi duygulardan ve kötü ahlaktan muhafaza buyursun.

KAYNAKLAR

- Abdusselam b. Berces Abdulkerim, el-Ehadisu'n Nebeviyye Fi Zemmi'l Unsuriyyeti'l Cahiliyye, Tab'atun Hayriyye, 2007.
- Abdulkadir Badıllı, Bediüzzeman Said Nursi, I. 111, tımaş y. İst. 1990 c 1 s. 273
- Acluni, İsmail b. Muhammed, Keşf'ül Hafa ve Müziyl'ül İlbas, 1-2 Dar-u İhya-it Turas'il Arabi, Beyrut 1351 h.III. baskı.
- Ahmed Özel, İslâm Hukukunda Ülke Kavramı, İstanbul 1982.
- Bekir Topaloğlu – Hayrettin Karaman, Arapça Türkçe Yeni Kamus, 3. Baskı, İst. 1969.
- Cemal Nar, İslam'da Devlet Ve Siyaset, Toprak y. İst. 2007
- Cemal Nar, Alimin Önderliği, Ukde y. Kahramanmaraş, 2006
- Cemal Nar, İmanın Kıymeti ve Korunması, Toprak y. İst. 2008
- Cemal Nar, İlim ve İktidar, Toprak y. İst. 2007
- Cemal Nar, İlim Ve Özgürlük, Toprak y. İst. 2008
- Cemal Nar, İnançta Kirlenme, Toprak y. İst. 2008
- Cemal Nar, İnançta Arınma, Toprak y. İst. 2008
- DİA. İslam Ansiklopedisi, İst. 2001.
- D. Mehmet Doğan, büyük Türkçe sözlük, iz yayıncılık, 11inci baskı, 1996, İstanbul. s. 510.
- Hilmi Ziya Ülken, Türkiyede Çağdaş Düşünce Tarihi, Seiçuk y. İst. 1966.
- Hüseyin K. Ece, İslâm'ın Temel Kavramları, İbrahim Canan, İslam Işığında Anarşi, Cihan y. 2. Baskı, İst. 1984
- İbrahim Canan, Kütüb-ü Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi 1-18 Akçağ 1. Baskı Ankara.
- Kemal Karpat, Osmanlı'dan Günümüze Orta Doğu'da Millet, Milliyet, Milliyetçilik, Tımaş Yayınları, İstanbul,2011.
- Kur'an-ı Kerim.

Komasyon: Prof. Dr. Hayrettin Karaman, Prof. Dr. Mustafa Çağrııcı, Prof. Komasyon, Kütüb-ü Tis'a, Çağrı y. İst, 1981 Komasyon , H. Karaman, İbrahim Kafı Dönmez, Sabrettin Gümüş, Kur'an Yolu, I-V.

İlber Ortaylı, Avrupa ve Biz, T. İş Bankası y. İst. 2015

İsmail Yiğit, Peygamberler Tarihi, Kayıhan Yayınları.

Mehmet Akif Ersoy, Safahat.

Muhammed b. Muhammed b. Süleyman Rudanî, Cem'ul Fevoid; Büyük Hadis Külliyyatı 1-5 ter. Naim Erdoğan, İz y. İst. Ty

M. Ertuğrul Düzdağ, Türkiye'de İslam Ve İrkçılık Meselesi, Türdav, İst. 1983.

M. Serhan Tayşı, Ali Emiri izinde, Timaş y. İst. 2009.

Mustafa A. Nevin, İslam Siyasi Düşüncesinde Muhalefet , ter. Vecdi Akyüz, İz .y. İst.1990.

Münavî, Muhammed Abdurrauf, Feyzu'l Kadîr Şerhu'l Camiu's Sağîr, I-VI. II. Baskı, Daru'l Ma'rife, Beyrut – Lübnan, 1972

Ömer demir, Mustafa acar, *Sosyal Bilimler Sözlüğü*, vadi yayınları, üçüncü baskı, 1997, Ankara.

Ömer Nasuhi Bilmen, Hukuk-u İslamiyye ve İstılahat-ı Fıkhiyye Kamusu, I-VIII, Bilmen y. İst. 1968.

Suat Yıldırım, Kur'an-ı Kerim Meali.

Şamil İslam Ansiklopedisi, I-VIII.

Sosyal Bilimler Ansiklopedisi, Risale Yayınları: 1-4

Süleyman Haydi Bolay, "Felsefi Doktrinler ve Terimleri Sözlüğü"

Tehanevî, Keşşaf'u İstılahi'l Fünun, I-II, Kahraman y. İst. 1984.

Vehbe Zuhayli, et-Tefsirü'l Münir, Risale Yayınları: 6/326-328.

Yüksel Kanar, Batının Doğusu, Kitabevi y. İst. 2006.

